PATRICIA HILL

Misterul ochilor täi

ALCRIS

Capitolul 1

La coborârea din autocar, Talia simţi un gol în stomac si luă o gură adâncă de aer pentru a se calma. Aruncă o privire la ceas si văzu că sosise la timp.

Ar fi trebuit să mănânce ceva înainte să plece. Oboseala din timpul călătoriei, emoţiile si foamea îi dădeau o uşoară stare de ameţeală. Grijile pe care le avusese în ultimele luni îşi lăsaseră urmele pe faţa ei, devenise mai palidă şi mai slabă decât de obicei. Se temea. Trebuia, cu orice preţ, să obţină acel serviciu. O presimţire o avertiza că aceea era ultima ei şansă de a-şi asigura viitorul şi pe cel al lui Matty. Nu-şi permitea să dea greş.

Mergea, cu un pas vioi, de-a lungul unui mic drum de ţară. Soarele ardea. în aerul cald plutea un miros plăcut de flori şi de iarbă.

Liniştea care domnea în jur părea că dezminte prezenţa caselor imense, străjuite de grilaje de fier, care se aflau de-o parte şi de alta a drumului. Talia începu să caute casa celui care, spera din toată inima, avea să devină şeful ei.

O găsi, nu după mult timp. îşi trecu emoţionată mâna prin părul roşcat şi des, îşi netezi pliurile costumului şi aruncând o ultimă privire la ceas, împinse cu hotărâre poarta din fier forjat şi o luă pe aleea care ducea la intrarea unei superbe vile din piatră. La vederea acelor locuri atât de frumoase, dorinţa de a reuşi spori şi mai mult.

Cu inima bătându-i mai tare, Talia sună. După doar câteva momente, uşa se deschise şi un tânăr brunet în jur de şaptesprezece ani, cu trăsături armonioase, îşi făcu apariţia în prag. Ochii săi albaştri o priviră pe Talia amuzat.

- Bună ziua. Eşti miss Montague, nu-i aşa?

Vocea lui caldă avea un uşor accent american.

- Eşti foarte punctuală. Leo apreciază mult această calitate.

- Sunt într-adevăr Talia Montague şi am o întâlnire cu domnul Miller la ora două.

Tânărul îi zâmbi din nou şi nervozitatea ei începu să se topească faţă de atâta farmec. Băiatul îi întinse mâna şi se prezentă.

- Eu sunt Jake Miller; sunt fiul lui Leo. Intră, te rog.

Talia îi strânse prieteneşte mâna, şi, cucerită de sinceritatea
lui, se mai destinse puţin. „E un semn bun“ se gândi ea.

- Vrei să bei o cafea?

- Nu, mulţumesc, răspunse ea, dând din cap. Era prea încordată pentru a accepta invitaţia şi nu-şi mai dorea decât un singur lucru: întrevederea să ia sfârşit

cât mai curând.

în ochii albaştri ai băiatului se aprinse o lumină de înţelegere.

- Merg să-l anunţ pe Leo că eşti aici. Nu-ţi face griji, am o presimţire că totul va fi bine, spuse el şi dispăru, lăsând-o pe
Talia să admire camera luxoasă, decorată în tonuri de albastru şi roşu închis. Totul emana bunăstare şi confort. Ah, dacă numai...

- Leo te poate primi. Te conduc în biroul lui.

Talia tresări, speriată.

- Sigur, mulţumesc.

- Ai emoţii? o întrebă Jake cu blândeţe.

Ea încuviinţă printr-un gest.

- Nu te nelinişti. Ceva îmi spune că ai câştigat deja partida.

Talia nu putu decât să zâmbească, în faţa unei asemenea
încrederi, dar era departe de a împărtăşi optimismul băiatului.

După ce traversară împreună un hol mare, ajunseră în faţa unei uşi înalte şi largi. Jake bătu o dată şi, la auzul vocii de dincolo, Talia simţi că leşină.

- Intraţi!

- Succes, îi spuse Jake zâmbind. Şi nu uita că nu e o persoană rea.

Apoi îi deschise uşa şi plecă.

Talia intră într-o cameră ai cărei pereţi erau plini cu rafturi cu cărţi. De la impozantul birou de acaju un bărbat se ridică şi veni în întâmpinarea ei, cu mâna întinsă.

- Bună ziua, miss Montague. Luaţi loc.

Bărbatul o privi câteva secunde şi Talia înţelese că părerea lui era deja formată. Fata îngână câteva cuvinte de mulţumire şi se aşeză.

îl privi şi ea, dar discret. Era înalt, bine făcut şi avea părul negru şi des. Avea probabil, patruzeci de ani şi zâmbea cu aceeaşi uşurinţă şi farmec ca şi fiul său. Temerile Taliei se risipeau: Leo îi era simpatic.

Exista în el, bineînţeles, ceva dur, arogant dar, pentru a reuşi în lumea afacerilor, aceste calităţi erau indispensabile.

- Trebuie să recunosc, miss Montague, că îmi păreţi foarte tânără. Ca să fiu sincer, căutam o femeie mai în vârstă.

Vocea blândă, cu accent leneş de dincolo de ocean o smulse din gândurile ei.

- Domnule Miller, sunt perfect capabilă să fac aceeaşi muncă pe care o îndeplineşte o femeie în vârstă, spuse în apărarea ei, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

Se părea că luase deja hotărârea, când întrevederea de-abia începuse. Dar nu va renunţa; se va lupta. Nu-şi permitea să rateze încă o dată lupta.

- Ştiţi ce îndatoriri veţi avea?

Ochii săi o priveau fix, prin fumul albăstrui de la havană, iar chipul său rămânea de nepătruns.

- Agenţia care mă trimite mi-a spus că e vorba de trei copii şi de a participa la muncile menajere...

- E o responsabilitate serioasă, o întrerupse Leo. Aveţi experienţă în acest domeniu?

- Am experienţă cu copiii şi cred că pot ţine o casă fără prea multe dificultăţi, afirmă Talia cu o încredere prefăcută.

Apoi zâmbi larg şi adăugă:

- Cred că veţi fi mulţumit şi m-aş bucura să-mi daţi o şansă ca să vă demonstrez.

Fu surprinsă de propria ei îndrăzneală, dar avea nevoie de acest serviciu şi refuza să se lase

intimidată pentru simplul motiv că Leo Miller o găsea prea tânără. Conştientă că nu avea nimic de pierdut şi totul de câştigat, acţiona cu îndrăzneala disperării.

- Câţi ani aveţi, miss Montague?

Talia fu tentată să mintă, dar apoi se răzgândi.

- Douăzeci şi doi. Cu copiii, tinereţea poate fi un avantaj, răspunse ea, fixându-l pe Leo cu ochii ei mari şi negri.

- De ce vreţi atât de mult această slujbă? întrebă el stingându-şi ţigara, iar Talia avu impresia că faţa lui devenise mai blândă.

- Oh, e greu să găseşti un loc de muncă în zilele noastre.

- Doar atât? insistă Leo.

Talia evita să dezvăluie existenţa lui Matty. Şi totuşi, dacă, din întâmplare, Leo Miller accepta s-o angajeze, n-ar fi putut să nu-i vorbească despre el. în acest caz, n-avea nimic de pierdut.

- Pentru că am un băieţel şi avem nevoie de o locuinţă, spuse ea, cu demnitate.

- Şi soţul dumneavoastră. Sunteţi divorţată?

- Nu, nu sunt căsătorită.

- Puteţi avea încredere în mine, o încurajă el cu multă blândeţe.

- E o poveste lungă şi tristă, spuse ea încercând să zâmbească.

- Din moment ce e o poveste lungă, a venit timpul să bem o cafea.

Leo zâmbea şi el şi Talia simţea renăscând în ea speranţele, toate acele speranţe care atât de des îi fuseseră înşelate.

Peste câteva minute, Jake intră în birou cu un platou. Băiatul aruncă o privire complice spre Talia, apoi puse pe masă platoul şi, observând expresia serioasă de pe faţa tatălui său, ieşi din cameră fără

zgomot.

- Se pare că Jake vă place, comentă Leo în timp ce turna cafeaua. Până acum, sunteţi prima pe care nu a urât-o imediat ce a văzut-o.

- Ne-am simpatizat imediat, răspunse ea, puţin jenată.

Era oare gata să-i ofere o şansă?

- Cum se numeşte băieţelul dumneavoastră? începu din nou Leo, rupând tăcerea.

- Matty.

Faţa Taliei se lumină de dragoste la amintirea copilului.

- Şi câţi ani are?

- în curând face trei.

-Vă rog, iertaţi-mă dacă sunt indiscret, dar ce s-a întâmplat cu tatăl lui Matty?

- Nu ştie că are un copil, îi răspunse ea scurt.

Talia făcu un efort pentru a alunga amintirea lui Alex, care-i ameninţa concentrarea. Nu putea să se tulbure tocmai acum.

- V-am tulburat, iertaţi-mă.

- Nu... Nu-i nimic. îmi pare rău, dar prefer să uit tot ce are legătură cu el.

- înţeleg. Spuneţi-mi mai bine unde locuiţi acum şi povestiţi-mi despre locurile de muncă anterioare.

- E foarte mult de povestit, spuse Talia, oftând.

- începeţi, îi sugeră el, zâmbind.

- înainte să se nască Matty, am lucrat ca secretară într-o agenţie de publicitate. După naşterea lui, a trebuit să renunţ la slujbă şi am rămas pe drumuri.

- Dar părinţii dumneavoastră?! întrebă Leo mirat.

- Aveam şaptesprezece ani şi locuiam singură la Londra, când mama a murit. Tata s-a recăsătorit aproape imediat. A plecat din Anglia şi s-a mutat în Noua Zeelandă. N-am fost niciodată apropiaţi şi cred chiar că nu m-a vrut. îmi scrie doar de Crăciun şi de ziua mea de naştere.

Talia îşi continuă povestea calm, fără să se emoţioneze: tatăl ei lucra în marina comercială şi lipsea de acasă cu lunile.
Când se întorcea, rămânea rece şi distant atât faţă de fată cât şi faţă de soţia sa. Talia nu suferise deci prea mult la plecarea lui definitivă, dar se simţise deodată foarte singură. O invitase, bineînţeles, să locuiască în noul său cămin, dar mai mult din datorie, decât din dragoste. Iar ea, temându-se de o primire nu prea călduroasă, hotărâse să-l refuze.

De altfel, era fericită cu munca ei, avea o garsonieră drăguţă, iar viaţa de la Londra o mulţumea pe deplin. La puţin timp după aceea, îl întâlnise pe Alex...

Frumosul chip a lui Alex îi reveni în minte, cu ochii lui cenuşii, puţin nepăsători, cu buzele lui senzuale. Lupta cu toată fiinţa să izgonească acea amintire, pentru a se putea concentra asupra povestirii.

- Şi atunci? întrebă încet Leo.

- Ei bine, cum v-am spus, am rămas pe drumuri: contractul meu de închiriere stipula „fără copii“ şi nu puteam să ascund starea în care eram. Din fericire, am găsit, printr-o prietenă, o slujbă de guvernantă în Franţa şi acolo mi-am petrecut ultimii doi ani.

Talia se opri şi avu o expresie de amărăciune.

- Acum, fosta mea patroană divorţează. S-a mutat

într-un apartament minuscul şi nu mai are nici ea mijloacele financiare pentru a mă păstra în serviciul ei. Aşa că, iată-mă din nou fără slujbă. Pentru moment locuiesc la o prietenă, dar casa ei nu e mare şi mă simt puţin stingherită că am invadat-o în felul acesta... E o poveste tristă, nu-i aşa? Am spune că e ruptă din cărţile lui Dickens. Cel puţin astfel voi învăţa să mă descurc singură... Şi, la urma urmelor, nu e atât de cumplit precum pare, minţi ea în încheiere.

Leo zâmbea afectuos.

- Sunt sigur că e mai rău decât spuneţi şi vă admir curajul.

Talia tăcu un moment, apoi ridică din umeri şi-l privi în
ochi.

-Acum că ştiţi tot, domnule Miller, acceptaţi să-mi acordaţi o şansă?

îndrăzneala ei o surprinse, ca şi încrederea pe care o acordase în mod spontan unui străin. Până acum, fusese mereu neîncrezătoare: prea mulţi oameni o condamnaseră fără s-o cunoască. Suferise prea mult de când Alex o părăsise şi acum se apăra trecându-şi secretul sub tăcere. Obişnuia să nu dea niciodată nici un detaliu despre viaţa ei personală, şi iată că astăzi îi povestise totul acelui om care i-ar fi putut acorda o slujbă. Era ceva în el care invita la sinceritate, la încredere.

Talia oftă adânc. Oare nu cumva îşi exagerase povestirea în mod voit, pentru a-l înduioşa pe acest bărbat? Leo Miller fuma, în continuare liniştit. Dintr-o

dată, faţa i se lumină:

- Miss Montague, vă ofer o perioadă de probă de 3 luni. Dacă totul va merge bine, vă angajez cu titlu permanent.

Talia îl privea surprinsă, nevenindu-i să creadă.

- Adevărat? spuse ea, în sfârşit.

- Da, adevărat, zâmbi el.

- Sper că nu faceţi asta din milă... pentru lucrurile triste pe care vi le-am spus...

- Nu. Vă angajez pentru că am încredere în dumneavoastră, pentru că sunteţi o fire deschisă şi pentru că îi plăceţi fiului meu. De acord?

- De acord, încuviinţă Talia, radiind.

Bucuria ei era atât de mare, încât trebui să se abţină să nu sară şi să-l sărute pe noul ei şef pe obraji. în acel moment, toată amărăciunea din ultimele săptămâni se risipise subit. Leo Miller începuse iar să vorbească şi Talia se strădui să revină cu picioarele pe pământ. Propunerea de salariu i se păru enormă, şi se grăbi s-o accepte.

- Veţi avea camera dumneavoastră, bineînţeles, dar veţi lua parte la activităţile de familie. L-aţi cunoscut pe Jake, fiul meu mai mare. Următoarea e Belle, care are zece ani şi Vinnie, care are şase. Doamna Rodale se ocupă de bucătărie şi de menaj, iar dumneavoastră o veţi ajuta, dar la treburile mărunte. Cum eu lipsesc des de acasă - afacerile mă cheamă - am nevoie de o persoană de încredere care să se ocupe mai ales de copii...

La uşă se auzi un zgomot şi Leo se opri.

- Intră, Jake, spuse tatăl, râzând.

Uşa se deschise şi Jake intră în vârful picioarelor şi cu un deget pe buze.

- Bănuiesc că ştii deja vestea cea bună?

Jake se întoarse fericit spre Talia.

- E adevărat?

Ea răspunse printr-un semn din cap.

- Nemaipoment, atunci! Şi când începeţi?

Talia aruncă o privire întrebătoare spre Leo.

- Cât mai repede. Puteţi la sfârşitul săptămânii?

- Da, e foarte bine.

N-avea multe lucruri şi bagajele vor fi gata imediat.

- Perfect. Cum vă numiţi, pe numele mic? Totuşi, nu pot să vă spun în continuare miss Montague.

- Talia, răspunse ea zâmbind.

- Ei bine Talia, mie poţi să-mi spui Leo.

Ora care urmă trecu ca prin vis. O cunoscu pe doamna Rodale, o femeie slăbuţă, cu un chip blând şi plăcut. Bând a doua cafea, statură cu toţii la taclale, apoi Talia vizită casa în compania gazdelor sale. Totul era atât de frumos, de spaţios, de luxos! Apartamentul rezervat ei, luminos şi însorit, i se păru imens.

Nu-i cunoscu nici pe Vinnie, nici pe Belle: băiatul era la un coleg de şcoală, iar fetiţa avea lecţii de dans.

Când află că Talia venise cu autobuzul, Leo se oferi s-o conducă el cu maşina înapoi la prietena ei şi-i promise că-i va trimite o maşină când se va muta.

Cufundată în fotoliul moale al automobilului, în timp ce zburau înapoi spre oraş, Talia se simţea

deasupra unui nor. Toate întâmplările din acea după-amiază erau învăluite într-o ceaţă de irealitate. Se temea ca nu cumva dintr-un moment în altul, să nu se trezească în mijlocul coşmarului cu care era obişnuită, fără un loc de muncă şi fără un acoperiş deasupra capului. întrevederea se desfăşurase într-o atmosferă relaxată şi nu făcuse nici un efort. Obţinuse ceea ce-şi dorise: viitorul ei şi cel al lui Matty erau acum din nou asigurate, iar ei cu greu îi venea a crede.

Maşina lui Leo o lăsă în faţa uşii. Kate o aştepta cu nerăbdare.

- Cum e, ce s-a întâmplat? Cel din maşina aceea mare era Leo Miller? Ce fel de om e?

în faţa acestui torent de întrebări, Talia izbucni în râs. Când prietena ei se opri să-şi tragă respiraţia, Talia îi răspunse.

- Da, cel din maşină era Leo Miller; m-a angajat şi încep la sfârşitul săptămânii.

Nebune de bucurie, cele două tinere se aruncară una în braţele celeilalte şi începură să danseze prin apartament. Stând pe jos, pe covorul din sufragerie Matty îşi ridică privirile şi urmări ciudatul dans al celor două prietene. Recunoscându-şi mama, ochi lui se luminară de bucurie şi gura mică de copil se deschise într-un zâmbet larg. Prima surpriză trecând, băieţelul se întoarse la jucăriile sale, zâmbetul dispăru şi fu înlocuit, puţin câte puţin, de o expresie de maximă concentrare.

Talia îl sărută o dată pe obrazul ca de mătase şi apoi se aşeză lângă fereastră pentru a lua ceaiul

împreună cu Kate. în sfârşit, începea să se destindă.

- Deci? o întrebă nerăbdătoare prietena sa.

- Casa e superbă. La început, am crezut că n-am nici o şansă. Imediat ce m-a văzut, mi-a spus că el caută de fapt o femeie mai în vârstă. Vedeam cum locul îmi scapă printre degete, pe măsură ce timpul trecea, şi atunci m-am hotărât să-i vorbesc despre Matty. I-am povestit tot. Tot! Şi minunea s-a produs. Şi acum cred că trăiesc un vis!

De sub buclele negre ca smoala, cărora soarele de amiază le dădea reflexe albăstrui, Kate zâmbea.

- Mă bucur sincer pentru tine. Ai fost aşa de palidă, aşa de încordată, în ultimele săptămâni, încât am crezut că o să te îmbolnăveşti. în sfârşit, acum poţi să te linişteşti.

- Oh Kate, eşti atât de bună! N-ar fi trebuit să-ţi faci griji pentru mine, găseam eu ceva... Dar să nu ne mai gândim la asta. Acum, slavă Domnului, totul s-a terminat, spuse ea şi o luă fericită de mână.

Cele două tinere se cunoşteau din copilărie şi aveau aceeaşi vârstă. Kate era înaltă, foarte subţire şi avea un caracter dinamic şi călduros. Locuia separată de soţul ei; se căsătoriseră prea tineri. Câteva luni mai târziu, renunţase la serviciu şi începuse să scrie. Când Talia rămăsese fără acoperiş şi fără resurse materiale, Kate îi propusese să locuiască la ea, cât timp va avea nevoie. Noua ei ocupaţie îi permitea să aibă grijă de Matty, în timp ce Talia îşi căuta un loc de muncă. Mişcată de bunătatea prietenei sale şi conştientă de sacrificiul pe care-l făcea pentru ea, Talia ştia că cel mai potrivit mijloc

de a-i mulţumi, va fi să-şi găsească u loc cât mai repede.

- Am o idee, declară Kate. Hai să-ţi sărbătorim succesul cu o cină în oraş. De Matty va avea grijă mama. Sunt deja secole de când n-ai mai ieşit!

Talia acceptă, încântată. Starea de nelinişte din ultima vreme îi ştersese gustul pentru distracţii şi situaţia în care se afla o obligase să-şi economisească banii până la ultima centimă.

- Bine, dar cu o condiţie: fac cinste! După tot ce ai făcut pentru mine...

- De acord! răspunse Kate, râzând.

Seara, după ce Matty adormi în pătuţul său, Talia făcu un duş, şi îmbrăcă o rochie neagră de mătase care-i punea în valoare curbele perfecte ale corpului, se machie uşor şi-şi perie îndelung părul, lăsându-l să cadă liber pe lângă chipul delicat, cu buze moi şi piele albă. Peste douăzeci de minute sosi mama lui Kate, fetele luară un taxi şi ajunseră la restaurant.

în timp ce-şi beau la bar cocteilurile, Talia reveni cu detalii asupra întâlnirii pe care o avusese în acea după-amiază.

- Ei bine, da, ai noroc! Leo Miller e un bărbat seducător, glumi Kate.

- Se poate, dar mă întreb ce s-a întâmplat cu soţia lui.

- Cum, nu citeşti ziarele? exclamă Kate mirată. Nu scriau decât despre asta cu câtva timp în urmă!

- Despre ce? Nu înţeleg.

- Alicia Miller nu-ţi spune nimic?

- Manechinul? Ah! Ea e soţia lui Leo Miller?

- Bravo!... A fugit la Roma la braţul unui cântăreţ. Ziarele bat apa-n piuă de câteva săptămâni şi tu nu ştiai nimic! Ah, Talia, mă uimeşti.

- Scuză-mă, n-am făcut legătura. Dar... Bieţii copii, să fie prinşi în mijlocul unui asemenea scandal! E îngrozitor.

- Au noroc: în curând, te vor avea pe tine.

Talia zâmbi şi se cufundă în gânduri. Alicia Miller era o femeie celebră şi solicitată. înainte de plecarea ei în Italia, timp câteva săptămâni, râuri de cerneală fuseseră risipite pentru a relata relaţia ei cu un cântăreţ de muzică rock. Talia şi-o putea cu greu închipui pe acea femeie splendidă şi glacială, în compania lui Leo şi a copiilor ei, în locurile pe care le văzuse mai devreme.

Fotografiile ofereau despre ea o imagine strălucitoare, îndepărtată şi falsă, care cu greu se potrivea cu viaţa reală, de zi cu zi.

Un chelner veni şi le conduse la masa care le fusese rezervată. După ce aleseră meniul, Talia şi Kate reîncepură să vorbească vesel despre planurile lor de viitor. Mâncarea se dovedi delicioasă, serviciul impecabil. în faţa ceştii de cafea, Talia râdea la o glumă de-a lui Kate, când întorcând capul, observă că la masa vecină tocmai era instalat un bărbat. Deodată, sângele îi îngheţă în vine şi râsul i se opri. Era Alex Jordan, tatăl lui Matty, singurul bărbat pe care-l iubise şi urâse vreodată.

Tulburată, îl fixa fără să-l vadă şi transfigurată, cu degetele încleştate pe ceaşca de porţelan. Alex Jordan dispăruse din

viaţa sa cu trei ani în urmă, Talia făcuse totul pentru ca el să n-o mai întâlnească şi iată că, în acea seară, se afla acolo, în faţa ei, prin cea mai nefericită întâmplare. Era singur, dar masa era pregătită pentru trei persoane. Era neschimbat: avea acelaşi păr negru, pieptănat pe spate, aceeaşi faţă osoasă voluntară şi serioasă, aceleaşi buze senzuale, frumos desenate, şi aceeaşi privire tăioasă, tulburătoare, pe care doar tandreţea o putea îmblânzi.

Era incapabilă să-şi desprindă privirile de pe acel chip; Matty îi semăna atât de mult! Când îl privea, Alex era cel care-i apărea înaintea ochilor.

Picioarele Taliei se înmuiară. Inima bătea să-i spargă pieptul. în locul sentimentului de siguranţă pe care îl regăsise şi al plăcerii de a petrece acea seară în compania lui Kate, reapărură mânia, amărăciunea şi ura. Simţindu-se privit, bărbatul se întoarse. Privirile lor se întâlniră şi Alex o recunoscu.

Talia nu schiţă nici un gest.

- Talia, s-a întâmplat ceva? întrebă Kate, văzând-o pe prietena sa atât de palidă. Te simţi rău?

îngheţată de spaimă, Talia negă printr-o mişcare a capului. Cuvintele i se opriseră în gât. Cu preţul unui mare efort, reuşi să-şi întoarcă privirile. Alex tocmai se ridica şi primea la masa lui o femeie slabă şi elegantă, de aproximativ şaizeci de ani.

- Eu... Să plecăm, spuse ea în sfârşit.

- Talia, spune-mi, te rog, se s-a întâmplat?

- Kate, l-am văzut pe Alex Jordan.

- Aici? Eşti sigură?

- E chiar în spatele tău, confirmă Talia înghiţind în

sec.

Trebuia să iasă din acel restaurant. Alex putea să creadă ce voia despre fuga ei, dar nu voia să mai rămână acolo nici un moment.

- Kate, îmi pare foarte rău că îţi stric seara, dar trebuie să plec.

- Vin cu tine.

Kate se ridică şi aruncă în trecere o privire spre motivul acelei plecări atât de neaşteptate, în timp ce prietena ei se grăbea spre ieşire, fără să-şi ia măcar lucrurile. După ce plăti nota şi vestiarul, Kate comandă un taxi şi se alătură Taliei, pe trotuar, întinzându-i vesta. în întunericul liniştitor al maşinii, Talia tăcea şi tremura cu privirea în gol, cu mintea tulburată. Kate îi strecură între degete o ţigară aprinsă, pe care o duse la gură cu o mână nesigură.

- Cum te simţi?

- Mai bine, răspunse ea, întorcându-se spre Kate. E din cauza şocului... după atâţia ani... N-ar fi trebuit să plec aşa. M-am pus într-o lumină ridicolă şi ţi-am stricat şi ţie cina. îmi pare rău, n-am putut... a fost mai puternic decât mine.

- Stai liniştită. Oricum, terminasem.

Sub bunăvoinţa lui Kate, Talia simţi străbătând o urmă de curiozitate. Prietena ei ştia, bineînţeles, că Alex era tatăl lui Matty - trebuia să fii orb pentru a nu observa acest lucru; ştia de asemenea că relaţia lor luase sfârşit de mult, dar nu cunoştea detaliile, şi, după scena din acea seară, Talia se temea că va trebui să-şi deschidă sufletul şi să facă mărturisiri care ar putea deschide răni de mult uitate.

Deodată, îi trecu prin minte un gând.

- Kate? nu vreau ca Alex să afle de existenţa lui Matty. Promite-mi să nu-i spui niciodată nimic, orice s-ar întâmpla.

Privirea ei implora. Cuprinsă de emoţii, de-abia îşi mai putea controla tremurul vocii.

- Te rog, Kate, promite-mi.
- Alex nu ştie?! întrebă Kate, neîncrezătoare.
- Nu, şi nu vreau să afle niciodată.
- Bine, Talia, dar nu crezi că...
- Ascultă, Alex şi-a pierdut toate drepturile asupra lui Matty înainte ca el să se nască. Nu trebuie să afle că are un fiu, asta-i tot.

Sub această remarcă tăioasă, Kate simţi epuizarea nervoasă a prietenei sale şi nu mai insistă.

- Nu-ţi face griji, nu-i voi spune nimic, declară ea cu hotărâre.
- Mulţumesc, îngână Talia fără vigoare şi se lăsă pe bancheta maşinii.

Când taxiul opri în faţa uşii, Talia de-abia mai putea merge. Toate emoţiiele din timpul zilei o goliseră de energie. După ce se convinse că Matty dormea, tânăra femeie se culcă şi se cufundă, aproape imediat, într-un somn agitat, bântuit de imaginea lui Alex.

Capitolul 2

A doua zi, începu să facă bagajele ei şi ale lui Matty, dar gândul la Alex Jordan n-o părăsea. întâlnirea neaşteptată din ajun fusese o lovitură cumplită, care trezise în ea amintiri pe care le crezuse pentru totdeauna uitate.

Luă o pauză şi, bându-şi cafeaua binemeritată, îl

privi pe Matty care se juca lângă ea şi fredona încet o melodie. în camera de alături, Kate îşi bătea manuscrisul la maşină. Talia era foarte mulţumită că îşi găsise un loc de muncă: prietena ei, care fusese atât de amabilă, va putea în sfârşit să-şi scrie cartea şi Matty va profita, în curând, de frumoasa grădină a lui Leo Miller, unde va alerga după bunul său plac. Avea totul pentru a fi fericită şi totuşi se simţea obosită, lipsită de energie, deprimată.

După-amiază, merse să se plimbe cu Matty în grădina publică. După o plimbare îndelungată, se aşezară amândoi pe iarbă, la soare, şi Matty se cufundă în urmărirea unui băieţel

care se juca lângă ei cu mingea, împreună cu tatăl său. Deodată, băiatul îşi întoarse privirile către mama sa şi o întrebă:

- Mama, el de ce are un tată şi eu nu am?

Surprinsă de naivitatea copilului, Talia nu ştiu ce să-i răspundă, dar încercă să nu-i dezamăgească aşteptarea.

- Pentru că nu toţi copiii au un tată, răspunse ea, în sfârşit.

Matty se încruntă şi Talia se hotărî să-i cumpere o îngheţată
pentru a-i distrage atenţia. Tertipul nu era prea cinstit, dar Matty era încă prea mic pentru a putea înţelege că tatălui său nu-i păsa de fapt de el şi că nici măcar nu ştia că el exista. într-o zi, Talia îi va spune adevărul, dar acest gând nu era suficient pentru a-i potoli remuşcările că îşi minţise propriul fiu. Ce părere va avea atunci despre mama lui? Va încerca oare să-şi găsească tatăl?

Nu, trebuia să nu se mai gândească la Alex. îl văzuse cu o zi înainte la restaurnat, dar fusese o simplă întâmplare, şi nu se va mai întâlni cu el niciodată. Sau cel puţin asta spera: căci Alex era capabil de orice pentru a-şi atinge scopurile. Dar deşi făcea eforturi uriaşe, nu reuşea să-i gonească din minte imaginea, care o obseda.

Ziua în care se văzuseră pentru prima dată era vie în amintirea ei, de parcă totul se petrecuse cu o zi în urmă.

...Stătea aplecată deasupra maşinii de scris şi nici

măcar nu-l văzuse intrând. Alex avea întâlnire cu patronul ei, Mark Fitzgerald. La agenţie, toţi ştiau că Alex Jordan devenise unul dintre cei mai importanţi clienţi ai firmei, iar Mark era încântat.

Şi, deodată, ridicând ochii, îl văzuse.

Ii recunoscuse imediat şi fusese uimită de propria ei reacţie. Sub privirea cenuşie, impasibilă a acelui bărbat, Talia începuse să tremure.

- Bună ziua, a spus el zâmbind. Am întâlnire cu Mark...

O privea cu o admiraţie neprefăcută, urmărindu-i părul bogat şi strălucitor, conturul delicat al buzelor. Talia simţea că ameţeşte.

- Mark trebuie să sosească dintr-un moment în altul, îngânase ea, cu greu.

Chiar şi vocea îi tremura de emoţie. Ce se întâmpla cu ea?

- O să-l aştept, spusese el, zâmbind amabil.

Talia se înroşise fără să vrea.

îl observa şi ea, discret. Se aşezase într-unul din fotoliile confortabile din piele, care se aflau în faţa biroului ei. Era foarte înalt, iar costumul bine croit îi scotea în evidenţă musculatura de sportiv.

încercă să se concentreze asupra muncii, dar rândurile îi fugeau de sub priviri. Tâmplele îi zvâcneau cu putere, la fel şi inima.

- Vă deranjează dacă fumez?

întrebarea lui o făcuse să tresară, şi, ridicându-şi ochii spre el, Talia roşise din nou.

- Nu, deloc, se grăbise să răspundă. Doriţi o cafea?

- Nu, mulţumesc, dăduse el din cap.

Talia îşi coborî privirile, dar nu se putu abţine să nu-l urmărească în timp ce-şi strecură între buze o ţigară. îi observă mâinile acoperite de păr negru, puternice. Apoi faţa cu maxilar lat... pometii înalţi. Era fantastic de atrăgător. Ochii cenuşii, privirea calmă şi încrezătoare în propriile forţe o atrăgeau ca un magnet.

Alex părea că o examinează şi ea fu incapabilă să-i susţină privirea. Niciodată până atunci un bărbat n-o mai tulburase atât de mult. îşi regretă naivitatea şi încercă să-şi revină în fire.

Talia îl cunoştea din auzite: avea un număr impresionant de afaceri. Era un bărbat cu un succes impresionant, cu un fizic care ar fi putut cuceri orice femeie. Acum înţelegea de ce.

- Cum vă numiţi? întrebă el, încet.

- Talia Montague, răspunse ea cu o voce gâtuită. Alex se ridică şi veni spre ea, privind-o în ochi, apoi se aşeză pe marginea biroului ei, cu o nonşalanţă care nu părea necalculată.

- Sunteţi nemaipomenit de frumoasă, domnişoară Talia Montague, spuse el, cu o urmă de tandreţe în glas.

- De ce vă bateţi joc de mine? a întrebat ea cu calm, dar cu durere.

- De ce mi-aş bate joc de dumneavoastră? a întrebat Alex, dând din cap, dezamăgit.

- Cine ştie, poate pentru a face timpul să treacă mai repede...

Talia tremura din nou. Gestul plin de blândeţe al

lui Alex se răspândea în ea ca o arsură.

- Vă asigur că vorbesc foarte serios, zâmbi el şi apoi adăugă: Vrezi să luaţi cina cu mine în această seară?

Talia crezu că nu auzise bine. Alex Jordan o invitase la cină?

- Sunteţi liberă în această seară? insistă el în faţa tăcerii Taliei.

- Da... sunt liberă... dar de ce? îngână ea şi-şi regretă imediat întrebarea.

- Mi-ar face plăcere să ies cu dumneavoastră, răspunse el cu calm.

Nu voia să pară o proastă, murea de dorinţă să accepte. într-un sfârşit zâmbi şi se destinse, nebăgând de seamă că privirea lui Alex continua s-o examineze. Alex îi găsea surâsul fermecător şi ea era la mii de kilometri distanţă de a şti asta.

- Bine, accept, reuşi să spună, în sfârşit.

Zarurile fuseseră aruncate. Continuaseră să vorbească. într-un sfârşit, sosi şi Mark, se scuză că întârziase şi intrară amândoi în biroul lui.

Rămasă singură în faţa maşinii de scris, Talia avea respiraţia întretăiată, dar exploda de bucurie.

Şi totuşi, se simţea ridicol că acceptase acea invitaţie. Ar fi trebuit să fugă de complimentele acelui bărbat. Chiar şi la optsprezece ani, nu avea dreptul să fie atât de credulă. Cât de naivă fusese!

Cum îşi putuse închipui o singură secundă că Alex Jordan se va interesa de ea?

Acea primă întâlnire fusese fatală: de atunci, era pierdută. Era prea târziu...

...în ciuda căldurii, Talia simţi cum un fior îi străbate tot corpul. Matty îi atrase atenţia: îşi terminase îngheţata şi părea obosit.

îl aşeză în cărucior şi se întoarse spre casă. Amintirile începeau s-o invadeze şi o făceau să simtă şi mai puternic singurătatea ei din prezent.

Kate pregătise deja cina, când se înapoie acasă. Talia îl spălă pe Matty, îi dădu să mănânce şi îl culcă în grabă, apoi puse masa pentru ele şi vru s-o ajute pe Kate. Aceasta părea preocupată, dar Talia puse totul pe seama cărţii pe care o scria. Totuşi, după cafea, ca pentru a se elibera, Kate o anunţă:

- A sunat Alex Jordan, când erai în parc cu Matty.

Talia simţi un gol în stomac. „Dumnezeule, se gândi ea, speriată, ce vrea de la mine?“

- Voia să-mi vorbească? De unde ştie că locuiesc la tine? întrebă ea cu un calm care o surprinse şi pe ea.

- Nu ştiu, a ridicat Kate din umeri. A spus că mai sună.

Talia îşi luă faţa în mâini. Ştia foarte bine că Alex nu voia
s-o mai vadă... Numai să nu fi aflat de naşterea lui Matty...

îşi reţinu un oftat.

- Eşti sigură că nu i-ai spus nimic despre Matty?

- Bineînţeles. Ti-am dat cuvântul meu.

- Oare ce vrea de la mine? Dacă mă sună, te rog, spune-i că nu sunt acasă şi, mai ales, nu-i da adresa lui Leo Miller...

- Bine, spuse Kate, suspinând, dar spune-mi

sincer: ştiu că nu mă priveşte şi totuşi, nu-mi vine să cred că Alex nu ştie de existenţa lui Matty. Chiar vorbeşti serios?

Bându-şi cafeaua, Talia părea pierdută în gânduri. Reflecta. La urma urmelor îi datora lui Kate o explicaţie:

- Alex a rupt relaţia înainte ca eu să-i pot spune că sunt însărcinată. Oricum, cred că numai asta nu l-ar fi preocupat... Apoi am aflat anumite lucruri în ceea ce-l priveşte... Să spunem, care m-au făcut să-mi pierd încrederea în el... Nu vreau să-l mai văd niciodată. Şi n-are dreptul să mi-l ia pe Matty... Când va mai creşte, îi voi explica şi dacă va vrea să-şi cunoască tatăl, nu-l voi împiedica. Dar acum mă tem prea mult ca Alex să nu mi-l ia. Căci dacă ar vrea, ar putea... Kate, nu vreau să-l pierd pe Matty; el e tot ce am, continuă Talia cu privirea înceţoşată de lacrimi. Dar ştiu în acelaşi timp că Matty are nevoie de un tată şi nu ştiu dacă e bine ce fac... în orice caz, dacă Alex revine s-a terminat cu liniştea mea... Mă-nţelegi, Kate?

Kate oftă şi strânse mâna prietenei sale.

- Iartă-mă că ţi-am pus atâtea întrebări. îţi promit că nu-i voi spune niciodată nici un cuvânt. Nu-ţi voi trăda niciodată încrederea.

Mai târziu, spre seară, telefonul sună din nou. Cu un gest mecanic, Talia ridică receptorul, dar, recunoscând vocea din receptor, i-l dădu imediat lui Kate. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

- îmi pare rău, Talia a ieşit, se scuză Kate, stânjenită. Apoi ridică din umeri, puse receptorul în

furcă şi se întoarse spre Talia.

- A închis, spuse ea făcând o grimasă. Sunt sigură că şi-a dat seama...

- Nu înţeleg ce are să-mi spună!

- Nu ştiu, dar e un om care ştie ce vrea. Dacă vrea să vorbească neapărat cu tine, va reuşi...

- De asta mă şi tem, dar încerc să resping posibilitatea... Sunt laşă, probabil...

Talia îşi mai dorea un timp pentru a se pregăti pentru acea revedere. Se scurseseră trei ani şi acum nu se mai gândea decât la Matty. Un singur gând îi apărea clar în minte: să-i ascundă cu orice preţ lui Alex, existenţa copilului său.

în acea noapte, nu putu dormi şi a doua zi se sculă palidă, încercănată, nervoasă.

Simţindu-şi mama obosită, Matty se purtă mai capricios decât de obicei şi, spre prânz, Talia se afla la un pas de o criză de nervi. Kate, care tocmai se întorcea de la o întâlnire din oraş, se ocupă de situaţie şi se oferi să aibă grijă de Matty.

- De ce nu te duci să faci o plimbare? O gură de aer curat te va mai destinde...

Talia îi zâmbi recunoscătoare.

- Mulţumesc, Kate... Nu ştiu ce m-aş face fără tine!

Cum era cald, îşi puse o pereche de blugi şi o cămaşă cu mâneci scurte şi se îndreptă către parc. Soarele îi mângâia faţa şi Talia începea să guste acel moment de singurătate: în sfârşit, tensiunea din ea începea să slăbească, muşchii să se relaxeze unul câte unul.

Era atât de cufundată în gânduri încât nu văzu

apărând în faţa ei o maşină lungă şi neagră şi nici bărbatul înalt şi brunet care închidea portiera în spatele lui... Acesta ieşi în întâmpinarea ei şi-i bară calea.

- Bună, Talia, o salută cu un calm glacial, Alex Jordan.

Stătea acolo, în faţa ei, cu capul aplecat spre ea. O examina
sever, mijindu-şi ochii din cauza soarelui puternic de amiază.

După ironia cu care o salutase, Talia îşi dădu seama că nu se lăsase păcălit de minciuna de la telefon.

Copleşită de bătăile dezordonate ale inimii, cu gura uscată, Talia nu era capabilă să pronunţe nici un cuvânt. Ridică mută ochii spre el.

Nu se schimbase deloc în ultimii trei ani. încercă să-i înfrunte privirea, incapabilă să pătrundă expresia cu care ochii lui cenuşii o analizau.

- N-ai nimic să-mi spui? întrebă el, sarcastic.

- Şi ce-ai vrea să-ţi spun? răspunse ea, cu o voce albă.

îl ura teribil fiindcă avea o asemenea putere asupra ei. De ce o tulbura simpla lui prezenţă, după tot acel timp? Acum ştia ce fel de om era. Privi în jurul ei, încercând cu disperare să fugă.

Lui Alex nu-i scăpă privirea ei:

- N-o să pleci până nu vei fi vorbit cu mine, spuse el, cu un zâmbet în colţul gurii.

- Să vorbesc? întrebă Talia, mirată. Despre ce ar trebui să vorbim?

Alex râse, dar privirea lui rămase fixată asupra ei, rece, aproape dură.

- Trei ani, draga mea, îmi pare un timp destul de lung pentru a avea suficient de multe lucruri să ne spunem...

- Cum îndrăzneşti să glumeşti? explodă Talia, plină de amărăciune.

Dar apoi îşi înghiţi cuvintele.

Nu servea la nimic să certe, nici să încerce să concureze în cinism cu el. Alex ştia prea bine cum s-o rănească. Apoi, deodată îşi aminti de cuvintele profetice ale lui Mark: „Alex Jordan e bun de gură şi aş paria bucuros că nu va cruţa fete inocente ca tine...“ Era ciudat să-şi amintească asta tocmai acum, se gândi ea cu ciudă. Cel puţin, fusese avertizată.

- Cum îndrăznesc să glumesc despre ce? persiflă el.

Talia nu-i putea suporta zâmbetul ironic, care părea că-i
împietrise pe buze. I-ar fi tras cu plăcere o palmă, doar pentru a-l vedea transformându-se într-o grimasă.

- Lasă-mă-n pace, răspunse ea pe un ton usturător şi se întoarse brusc, hotărâtă să fugă, dacă va fi nevoie. Mânia o orbea în acele momente.

- Nu te mişti de aici!

Alex o luase de braţ; degetele lui lungi îşi înlănţuiseră cotul fragil. Totuşi, fără a-i face rău. Dar puterea cu care o strângea îi spunea Taliei că era mai prudent să rămână acolo unde era.

- Te rog, lasă-mă!

Aproape că îl implora. Căldura mâinii lui i se răspândea până la umăr. Talia simţi că o cuprinde panica; picioarele i se înmuiară.

- Nu te mai purta ca un copil, Talia, o mustră el, fără a-i da drumul la mână. N-o să-ţi fac nici un rău...

- Atunci, ce vrei de la mine? murmură ea încercând să-şi domine spaima.

- Ai mâncat de prânz?

întrebarea lui era cu totul neaşteptată.

Alex zâmbea.

Răspunse derutată, fără să se gândească să mintă:

- Nu. De ce?

- Pentru că vreau să te invit.

- Glumeşti, probabil!

Presimţindu-i reacţia, Talia îşi regretă imediat insolenţa.

- Pot să te asigur că nu glumesc deloc.

Trăsăturile lui se înăspriseră.

Alex o strânse şi mai puternic de braţ. Durerea se făcea simţită şi ea încerca să se elibereze, dar fără succes.

- Dă-mi drumul imediat! strigă fără să-i pese de curiozitatea trecătorilor, eşti ultima persoană pe care vreau s-o văd. Talia ştia că în spatele zâmbetului său neschimbat, Alex era furios, rănit de impertinenţa ei.

- Ce fetiţă nepoliticoasă ai devenit, spuse el, din nou sarcastic.

- Te aşteptai, poate, să sar în sus de bucurie? adăugă ea jignită.

O sedusese şi apoi o părăsise. îi frânsese viaţa şi

acum, după ani întregi de tăcere, găsea normal s-o invite la restaurant...

Cu toate acestea, ştia că trebuie să fie atentă la tot ce va spune. Un singur cuvânt şi existenţa lui Matty ar fi fost dezvăluită. Alex ştia să pătrundă în mintea oamenilor şi părea că avea puterea să le citească gândurile. Trebuia să se păzească. încercă pentru ultima oară să-i refuze invitaţia.

- La ce bun, Alex? Ştii la fel de bine ca mine că n-avem nimic să ne spunem...

- Dimpotrivă, sunt convins că avem multe lucruri de clarificat. Te las să alegi: ori iei prânzul cu mine, ori vin eu cu tine. Sunt sigur că prietena ta, Kate, ar fi încântată să-mi servească o cafea...

în ciuda căldurii, Talia începu să tremure; dacă Alex ar fi venit acasă la Kate, l-ar fi descoperit inevitabil pe Matty. Aşa că se hotărî să îşi accepte înfrângerea. Va merge să ia prânzul cu el.

- Bine, să mergem, atunci, încuviinţă ea cu răceală. Dincolo de faptul că era constrânsă, o întrebare revenea fără încetare în mintea ei: de ce voia să discute cu ea? Ce nevoie avea s-o mai vadă? Era un mister nedezlegat şi teama o făcea să simtă un nod în stomac.

- Pari foarte dezamăgită la gândul că trebuie să petreci o oră în compania mea, comentă el, cu o oarecare tachinare în glas.

îi dădu drumul şi deschise portiera maşinii. Talia consideră inutil să-i răspundă. Chiar dacă o obliga să ia masa cu el, nu putea s-o oblige să fie şi politicoasă.

- Trebuie să mă întorc până la ora trei, spuse ea

cu greutate. Simţindu-se deodată intimidată alături de el, în imensa lumuzină.

- Cum vrei.

Vocea lui părea indiferentă, dar mâinile i se încleştaseră pe volan.

Un sfert de oră mai târziu, stăteau aşezaţi unul în faţa celuilalt, într-un restaurant în care Talia nu mai fusese până atunci. Rafinat, elegant, locul o indispunea. îmbrăcată într-o simplă pereche de blugi, se simţea deplasată.

- Nu era nevoie să mergem într-un restaurant atât de luxos, spuse ea, stânjenită.

Alex ridică din umeri:

- Ce importanţă are! Aici vom putea vorbi în linişte.

Talia nu avea deloc poftă de mâncare. Comandă doar o
salată. Chiar dacă trebuia să se înece înghiţind-o, nu avea de gând să-i arate lui Alex cât de intimidată era.

Un chelner stilat veni şi le luă comanda. I se adresa lui Alex pe numele mic şi era foarte amabil. „Cel puţin, gândi ea dintr-o dată, nu a avut prostul gust să mă ducă în locurile unde mergeam când... când ne iubeam“, fusese gata să spună. Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Alex o privea în tăcere, ca şi când i-ar fi citit gândurile. în faţa zâmbetului ei mâhnit, maxilarele lui se încleştară.

- Ai slăbit.

Vorbise încet, dar ea îl auzise perfect.

- Da, aşa este, răspunse cu răceală.

- Dar eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Pari

mai fragilă, mai vulnerabilă.

- Nu sunt nici fragilă, nici vulnerabilă!

Ar fi făcut orice ca el să nu-i mai vorbească pe acel ton.

- Şi ai părul mai scurt, continuă el, ca pentru el. Altădată îţi ajungea până la mijloc...

- Alex, te rog...

Talia roşise.

Alex o privi deodată întrebător, apoi zâmbi.

- Scuză-mă, te fac să te simţi prost.

- Da.

Cuvintele lui o surprindeau şi o derutau.

- Din moment ce suntem aici, aş vrea să-mi spui care a fost motivul pentru care mi-ai închis telefonul. De ce voiai neapărat să iau masa cu tine?

Talia îl privi aprinzându-şi o ţigară. Admira gesturile lui sigure şi totodată graţioase.

- M-a întrigat felul în care ei fugit alaltăieri seară din restaurant, văzându-mă, explică el.

- N-am fugit...

- Nu? Mie aşa mi s-a părut!

- Nu consider că sunt datoare să-ţi dau socoteală, se apără ea.

- Nu, sigur că nu.

Vocea lui era tandră şi în colţul buzelor îi apăruse un zâmbet amuzat. Timp de câteva secunde, care i se părură Taliei o veşnicie, se priviră în tăcere. Deşi ar fi vrut să pară indiferentă, era prinsă în capcană.

Ruşinată de mâinile care-i tremurau, îşi aprinse şi ea o ţigară.

Ce prostie din partea ei că fugise în felul acela! Ar

fi trebuit să-i prevadă reacţia...

- Şi chiar dacă am plecat din restaurant... grăbită, nu înţeleg de ce acest lucru ar fi putut să te intrige?

Afişa o indiferenţă prefăcută şi regreta că abordase acest subiect.

- Cum nu înţelegi? Nu ştii că atunci când o femeie fuge, bărbatul se grăbeşte să alerge după ea? E o lege fundamentală!

- Cedeam că în cazul tău e exact contrariul. Aveam impresia că femeile sunt cele care se aruncă, de fapt, la picioarele tale...

- Da, dar nu şi tu. Tu pleci alergând, ca şi când te-ai teme de ceva. Şi eu încerc să înţeleg de ce.

Talia îşi stinse ţigara. Se simţea cuprinsă de ameţeală. Alex era prea intuitiv. îl privi pe ascuns. O urmărea, cu o privire de nepătruns. Talia nu-i putea ghici gândurile şi nu era drept. El îi înţelegea sau părea că-i înţelege gândurile cele mai intime. Ea, în schimb, nu putuse niciodată să desluşească ce se întâmpla în adâncul ochilor lui cenuşii. Pentru ea, era un mister.

- Nu mi-e frică de tine, încercă ea să-l înfrunte. Te supraestimezi!

Ca pentru a-i demonstra, se prefăcu atentă la salată. Nu mai voia să adauge nici un cuvânt. Cu cât mai repede se va termina acea masă, cu atât era mai bine. Ştia că dacă îşi va arăta emoţia, Alex ar deveni curios. Şi nu voia asta. Aşa că va simula indiferenţa cea mai desăvârşită. Poate că aşa, o va lăsa în pace. La urma urmelor, existau, cu siguranţă, alte femei în viaţa lui... iar Joanna Dominic nu era deloc genul de

femeie care să lase să-i scape o partidă ca el.

în ciuda acelor gânduri, nu se putea împiedica să nu-l privească, să nu-i urmărească foarte atentă fiecare gest. Magnetismul lui o atrăgea încă şi acum, cu aceeaşi forţă căreia nu i se putea opune. îşi amintea cu o precizie dureroasă de cele mai mici mângâieri ale lui, de blândeţea cu care buzele lui îi atingeau pielea, de tandreţea nesfârşită de care dădea dovadă. Se temea ca Alex să nu-şi dea seama de acea tulburare, împotriva căreia lupta din toate forţele.

Un oftat involuntar scăpă din pieptul ei, şi Talia aşeză încet tacâmurile în farfurie, conştientă că nu va mai putea lua nici o înghiţitură:

- Nu mi-e prea foame, recunoscu ea, stânjenită.

Alex tăcea. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Talia îşi bea în tăcere vinul, sorbindu-l încet. Datorită înghiţiturilor mici, începea să ameţească. Aruncă o privire la ceas. Kate începea să se neliniştească. Şi Matty, oare ce făcea?

- Lucrezi în acest moment? întrebă Alex deodată.

- Nu... Voi avea un loc nou de muncă... la sfârşitul săptămânii.

- într-o agenţie de publicitate...

- Nu, acum mă ocup de copii, răspunse ea repede.

Terenul devenea alunecos, Talia trebuia să-şi măsoare
fiecare cuvânt.

- De ce ai plecat de la agenţia lui Mark Fitzgerald?

Inima ei începu să bată cu putere. Alex era palid, încordat,

iar ea se simţea prinsă în capcană. Ce ştie el, de fapt?

- Pentru că am găsit... ceva mai interesant, răpsunse ea scurt.

- De ce te simţi obligată să minţi?

- Nu-ţi datorez nici o explicaţie, replică ea şi se uită din nou la ceas. Trebuie să plec, spuse ea privindu-l în ochi, cu un aer sfidător.

în loc de răspuns, Alex îi luă cu un gest tandru mâna între mâinile sale. Talia păli şi se cutremură

- Nu porţi verighetă? După tot acest timp, ai fi putut să te căsătoreşti...

- Cu siguranţă, nu! exclamă ea cu amărăciune.

- De ce nu? întrebă el, surprins. Cum te ocupi de copii, poate că simţi nevoia să ai şi tu unul...

Talia simţi că sângele îi îngheaţă în vine. „Trebuie să ştie ceva“, se gândi ea, înnebunită. „Altfel, nu mi-ar vorbi astfel...“

- Ţi-am spus: pur şi simplu nu vreau să mă căsătoresc. Hai, te rog, să schimbăm subiectul, spuse ea, cu răceală, şi-şi retrase mâna.

- Dar există bărbaţi în viaţa ta?

Bărbaţi! Alex o făcuse atât de mult să sufere, încât, după dispariţia lui, Talia n-ar mai fi putut să iasă cu cineva, nici măcar o seară. Acum îl avea pe Matty. Un zâmbet de o incredibilă blândeţe îi lumină faţa.

- în momentul ăsta, în viaţa mea nu e loc decât pentru o singură persoană, îi răspunse ea cu fervoare.

Apoi îşi dădu seama că mărturisirea ei ar fi putut

fi înţeleasă greşit. Cu atât mai rău. Alex putea să interpreteze acea frază cum voia! Talia nu avea câtuşi de puţin de gând să se dezică de ea...

Faţa lui Alex se înăspri, dinţii i se încleştară.

- Bine, să mergem, spuse el scurt, ridicându-se.

Talia îi observă mânia. Privirea lui era rece ca marmura.

- Te urmez, încuviinţă ea, neputând să-şi ascundă uşurarea.

Alex conduse în circulaţie cu o viteză nebună. Talia închise ochii, obosită. Nu-şi dorea decât să ajungă cât mai repede acasă şi să închidă uşa în urma ei.

Un sfert de oră mai târziu, Alex parcă maşina în faţa blocului în care locuia Kate, iar Talia încercă să deschidă portiera cu un gest grăbit. în maşină plutea o tensiune insuportabilă. Privirea lui Alex era aproape sălbatică.

- Nu pot să deschid portiera, îngână Talia cu un tremur în voce.

- Pentru că am blocat-o, îi explică Alex, scurt... Spune-mi, Talia, cine e acel bărbat la amintirea căruia ţi se luminează faţa de atâta tandreţe?

- Asta nu te priveşte, răspunse Talia, bâlbâindu-se.

- Altădată erai doar a mea...

Pronunţase această frază încet, ca într-un murmur, şi, privind buzele delicat conturate ale Taliei, privirea lui se întunecase.

- Asta a fost demult...

Auzindu-l evocând astfel trecutul, inima ei se

umplea de o mânie de nestăpânit.

- Am încă în minte amintirea pielii tale, replică el, şi timpul care trece nu va schimba cu nimic ceea ce a fost între noi. Nici tu n-ai uitat, Talia, e scris în ochii tăi...

- Nu, exclamă cu hotărâre Talia. Mi-am şters din minte tot. Nu vreau să-mi mai amintesc nimic, n-aş putea suporta...

- Minţi.

Mâna lui i se înfipse în părul negru şi strălucitor, obligând-o pe Talia să se întoarcă spre el.

- Alex, nu, te rog, îl imploră ea, înţelegând ce voia.

- Şi de ce nu? spuse el încet, privind-o în ochi. Nu mai am nimic de pierdut.

Cu o hotărâre aproape sălbatică, Alex îi strivi buzele. Talia le deschisese pentru a-i arunca o insultă, dar el profită, şi-i devoră cu pasiune gura. Talia îl respinse, dar fără forţă: sărutul lui o răvăşea, corpul ei nu voia să accepte refuzul sufletului ei, al minţii ei în derivă. Lacrimi de disperare începură să-i curgă pe obraji.

Buzele lui Alex deveniră mai blânde, făcând ca toate detaliile intimităţii lor din trecut să-i revină în minte. Nu mai putea suporta. Profitând de abandonul lui Alex, se retrase brusc din braţele lui.

- Lasă-mă să plec, gemu ea, cu o voce tânguitoare.

Mâinile ei încercau în zadar să şteargă lacrimile care-i udau
obrajii.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Talia, ascultă-mă...

- Deschide portiera! exclamă ea, doborâtă de emoţie.

Alex ridică din umeri şi oftă resemnat:

- N-ai nici un motiv să te simţi astfel, spuse el cu o privire rătăcită.

Cu un gest lent, deblocă închiderea automată a portierei şi, înainte ca măcar să fi avut timp să se întoarcă, Talia ieşi, trântind uşa în urma sa.

Capitolul 3

Două zile mai târziu, Talia se mută la Leo Miller. La ora stabilită, Jake veni s-o ia. Băiatul sună la uşă exact în momentul în care ea strângea ultimele lucruri ale lui Matty.

Kate deschise şi Talia veni în întâmpinarea lui:

- Bună, Jake, mă bucur să te văd!
- Ce mai faci? o întrebă el, cu căldură.
- Sunt extrem de încântată, răspunse Talia, zâmbind.

Matty îl privea pe Jake cu un aer curios şi, după câteva
minute, acesta stătea deja instalat pe genunchii băiatului, cu cea mai desăvârşită încredere.

Talia avu timp doar s-o mai sărute pe Kate, şi să-i mulţumească pentru tot ajutorul pe care i-l acordase ei şi lui Matty. Câteva momente mai târziu, se aflau toţi trei în luxoasa maşină a lui Leo Miller, încărcată cu o mulţime de pachete.

Talia şi Matty se aşezaseră în spate, iar maşina se deplasa zburând spre noua locuinţă.

Copilul privea cu uimire tot ce-l înconjura şi era deosebit de ascultător.

Talia, care privea pe fereastră, nu-şi putu reţine un căscat. Era epuizată. Dormise atât de puţin în ultimele nopţi...

Din seara în care se întâlnise pe neaşteptate cu Alex, aproape că-şi pierduse somnul. Gândurile i se amestecau în minte şi reveneau de fiecare dată la acel tulburător sărut pe care Alex i-l smulsese cu forţa.

Din fericire, nu mai dăduse semne de viaţă şi, de altfel, Talia avea impresia că îl ura mai mult ca niciodată.

Şi totuşi, forţa acelui sentiment părea că voia să semnifice exact contrariul. Era ca şi când în timpul celor trei ani în care nu mai ştiuse nimic despre el Talia dormise un somn profund. Subita lui reapariţie o trezise în mod crud la realitate, şi odată cu el, amintirea dragostei lor revenea şi ea, sfâşiindu-i inima printr-o durere de nesuportat.

în timpul celor trei ani, îşi construise o imagine a lui conform dorinţei de a-l uita: aceea a unui om dur, egoist, trădător, care o părăsise lăsând-o într-o disperare absolută, singură pe lume şi aşteptând un copil. Se agăţase de imaginea aceea negativă, pentru a-şi da curajul de a putea merge mai departe.

Dar acum, Alex reapăruse în viaţa ei şi era obligată să înfrunte celelalte aspecte ale personalităţii sale. Era adevărat că era un bărbat închis, greu de înţeles, dar faţă de ea se arătase tandru şi pasional. Nenumăratele lui atenţii o mişcaseră. Alex avea un farmec de netăgăduit şi era extrem de inteligent.

Nu înţelegea de ce inima i se strângea când îşi amintea zâmbetul lui, atingerile lui tandre, aerul lui abandonat, de copil, când dormea...

Nu, se înşela, nu-l iubea; toate astea nu erau decât prostie, slăbiciune. Acele amintiri nu aveau de ce s-o afecteze astfel. Va încerca din nou să uite... Aproape că reuşise, în ultimii trei ani. în nemărginita ei tristeţe, Talia îl transformase aproape într-un monstru, iar acum, că-l revăzuse, trebuia să

recunoască: era un bărbat ca oricare altul. Cu singura excepţie că era mult mai atrăgător decât ceilalţi bărbaţi şi că exercita un magnetism indiscutabil asupra ei. Cum putea să nu admită acest adevăr atât de dureros?

Jake o întrerupse din visare:

- Copiii mor de nerăbdare să te cunoască, spuse el, plin de entuziasm.

- Şi eu să-i cunosc pe ei, răspunse ea. Numai să mă placă...

- Te vor plăcea, o linişti Jake.

Timp ce o secundă, privirea amuzată a lui Jake o întâlni pe cea a Taliei în oglinda retrovizoare şi, câteva minute mai târziu, maşina intra pe aleea care ducea spre vilă.

în mod straniu, nervozitatea Taliei dispăruse; era nerăbdătoare să înceapă serviciul. O nouă viaţă începea pentru ea şi Matty.

Leo Miller, Belle şi Vinnie îi aşteptau pe terasă. Talia ieşi din maşină, cu Matty ghemuit în braţe.

Leo Miller veni spre ea zâmbind, privind cu căldură atât pe mamă cât şi pe fiu.

- Bine-aţi venit, le ură el, cu simplitate.

- Mă bucur să fiu aici, răspunse ea, sincer.

- înainte de toate, vreau să ţi-i prezint pe copiii mei, glumi Leo, care mă înnebunesc din ziua în care le-am vorbit despre tine...

Belle era o fetiţă fermecătoare: avea ochii albaştri şi părul negru al tatălui ei, iar Vinnie era robust şi părea destul de dezvoltat pentru vârsta lui. Era blond şi îi căzuse un dinte exact din faţă.

Jake şi Belle erau, fără îndoială, copiii lui Leo din prima căsătorie pe când părul blond al lui Vinnie te ducea imediat cu gândul la Alicia Miller.

Cu un deget în gură, Matty scăpă pe jos ursuleţul pe care-l strânsese în braţe în timpul călătoriei.

- E numai bun pentru somn! exclamă Jake râzând.

- Prea multe emoţii pentru o zi, adăugă Talia.

- Jake, condu-i tu până la camerele lor, îl rugă Leo. După ce Matty se va trezi şi Talia îşi va recăpăta forţele, ne întâlnim în salon, unde ne bem de obicei cafeaua...

Jake insistă să ducă valizele şi Vinnie cără, de bine de rău, geanta Taliei de-a lungul scărilor.

Apartamentul care-i fusese destinat Taliei era splendid.

- Ai nevoie de ajutor pentru a-l culca pe Matty? întrebă Jake.

- Nu, mulţumesc... dar voiam să spun că-ţi sunt recunoscătoare pentru amabilitatea de care ai dat dovadă zilele trecute. îţi mulţumesc...

Jake ridică încet din umerii săi slabi de tânăr care s-a dezvoltat prea repede.

- Voiam să fii tu, voiam să rămâi. Mă bucur că eşti aici.

Băiatul dispăru într-o clipă, iar Matty adormi înainte ca
Talia să aibă măcar timp să-l învelească.

„Totul va fi bine“ îşi spuse ea şi începu să-şi exploreze teritoriul. Talia nu mai văzuse niciodată un apartament atât de plăcut: un salon cu o mochetă cafenie, pereţi luminoşi, mobile din lemn lăcuit şi

două dormitoare. Un televizor şi un telefon îi stăteau la dispoziţie, iar soarele invada încăperea prin nişte ferestre imense. Camera lui Matty era îmbrăcată în pânză galbenă.

Era şi o baie imensă, albastră, din faianţă; totul era luxos şi decorat cu un deosebit bun-gust. Talia îşi plimba privirile, încântată, asupra acelui loc, în care avea să se desfăşoare de acum încolo viaţa ei.

îşi făcu repede un duş şi-şi puse o rochie roz de pânză de in. După ce se pieptănă, îşi prinse părul într-un coc, pentru a arăta mai în vârstă. Nu-şi dorea Leo Miller o guvernantă cu mai multă experienţă? îl sărută pe Matty, pe fruntea caldă, şi coborî în salon pentru a se întâlni cu cei ai casei.

Râsetele înfundate îi arătară drumul. Uşa era deschisă, dar Talia ezită puţin înainte de a intra. Se simţea intimidată.

Ca şi când îi simţise prezenţa, Jake se întoarse, îi făcu un semn cu mâna apoi se ridică şi veni spre ea zâmbind:

Belle şi Vinnie mâncau o prăjitură pe o canapea imensă, aşezaţi în faţa ferestrelor larg deschise spre grădină.

Jake îi oferi o cafea şi în ochii lui albaştri se putea citi toată admiraţia pe care o simţea pentru ea.

- Ti-l prezint pe Rick Sanbourne, anunţă Leo.

- Rick, ea e Talia Montague: se va ocupa de copii, de acum înainte... Nu va fi o muncă uşoară, după cât îi cunosc eu, adăugă Leo aruncând o privire plină de tandreţe lui Belle şi lui Vinnie.

- Bună, Talia, spuse cu veselie Rick. Leo a uitat să

spună că suntem veri şi că lucrăm împreună.

- Mă bucur să vă cunosc, domnule Sanbourne, răspunse Talia, politicoasă.

- Spuneţi-mi Rick, o corectă el.

- Bine, Rick, spuse ea, zâmbind.

Era foarte înalt, brunet şi slab. Trebuie că avea vreo treizeci de ani şi semăna izbitor cu Leo. Totul în înfăţişarea lui arăta că era ambiţios şi sigur pe el. Talia simţea că nu va putea avea niciodată încredere pe deplin în el, dar îl găsea cu totul seducător.

Deodată, observă că se scursese aproape o oră şi se ridică, speriată. Nu voia ca Matty să se trezească singur într-o cameră străină. Se scuză şi urcă repede scările, deschise uşa în grabă şi văzu că se nelinişteşte zadarnic: Matty dormea ca un înger.

Atunci, profită de somnul lung al băiatului şi începu să aşeze lucrurile. Când termină, copilul dormea în continuare, aşa că se aşeză într-un fotoliu care se afla la marginea patului. Atmosfera caldă şi însorită din cameră, alăturată oboselii ei extreme fu mai puternică decât ea şi aţipi...

Nu auzi când cineva bătu la uşă, şi nici nu tresări când o mână îi atinse umărul.

- Alex..., spuse ea încet, pe jumătate încă adormită.

- Nu, sunt eu, Leo!

- Ah, scuzaţi-mă, îngână Talia, revenindu-şi în fie şi roşind puternic datorită încurcăturii pe care o făcuse.

- Te rog să mă scuzi, ar fi trebuit să bat mai tare.

- Şi eu n-ar fi trebuit să adorm în felul acesta.

Talia era confuză. Ce se întâmplase, îl visase pe Alex? în orice caz, era conştientă că îi pronunţase numele cu voce tare.

- Aveai, fără îndoială, nevoie să te odihneşti puţin. E obositor să te muţi, o linişti Leo.

Talia se ridică, văzu că Matty încă mai dormea şi aruncă o privire rapidă la ceas: dormise mai mult de o oră!

- îmi pare sincer rău. Ce impresie proastă trebuie să vă fi făcut să adorm astfel, în prima mea zi de lucru...

- în primul rând, consider că munca ta începe de-abia de mâine şi, în al doilea rând, venisem doar ca să te întreb dacă ai nevoie de ceva şi dacă îţi plac camerele. Şi voiam să-ţi mai spun, adăugă el, aprinzându-şi o ţigară, că intenţionam să te iau chiar eu cu maşina, dar că un telefon urgent m-a împiedicat, iar Jake s-a oferit voluntar în locul meu.

Talia se relaxă. îşi recăpătă încrederea în sine şi zâmbi, apreciind amabilitatea atât de spontană a lui Leo:

- Camerele sunt minunate... nu mă aşteptam la atâta splendoare, nu pentru mine, răspunse ea, cu o uşoară stânjeneală. Aveţi o casă nemaipomenită...

- Şi se putea şi mai mult, mormăi Leo, întunecându-se.

Amărăciunea cu care vorbise o surprinse pe Talia, care-l
privi cu atenţie.

- Scuzaţi-mă, nu înţeleg.

- Ascultă-mă, Talia: mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să vorbim despre asta. Ai citit ceva,

probabil, în ziare, care au comentat pe larg viaţa mea privată, în ultima vreme... în măsura în care te vei ocupa de copii, e bine să ştii...

- Nu, exclamă ea, nu-mi datoraţi nici o explicaţie.

Faţa lui Leo părea impasibilă, dar Talia reuşi să distingă semnele unei suferinţe intense. Un val de compasiune îi cuprinse inima.

- Voiam pur şi simplu să ştii: sunt la fel de vinovat ca Alicia. Ziarele mi-au dat mie câştig de cauză, dar au greşit. Voiam să stabilesc adevărul în ochii tăi încă de la început, spuse el, cu o voce emoţionată.

Talia nu ştia ce să spună pentru a alina suferinţa acelui om. Leo era încă îndrăgostit de soţia sa; era evident, şi ea era mai în măsură decât oricine să-l înţeleagă: să iubeşti fără să fii iubit era foarte greu de suportat.

- Nu trebuie să-mi spuneţi mai mult, îl întrerupse ea, tulburată.

Leo se ridică şi-şi trecu o mână prin păr, iar ea îi zâmbi pentru a-şi exprima compasiunea.

- Luăm cina la ora opt, mai spuse el, apoi ieşi din cameră.

O prietenie între ea şi Leo Miller părea că începea să se înfiripe: sinceritatea şi generozitatea lui o mişcau. Era un om plin de căldură şi de bunăvoinţă, ştia deja că va fi o bucurie să lucreze pentru el.

Deodată, Talia se simţi mai senină. Dacă măcar amintirea lui Alex i-ar mai lăsa un timp de răgaz...

Se aşeză pe marginea patului şi oftă. Trebuia să-şi revină în fire şi, cu puţină voinţă, îl va goni din gândurile sale. Pentru moment însă, nu reuşea. Simţi

un nod în gât şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi. De ce trebuia ca amintirea lui s-o chinuie atât de tare? Cele mai mici amănunte ieşeau la suprafaţă din memoria ei îndurerată şi o loveau ca nişte lovituri de bici.

Talia nu uitase nimic. Revedea, ca şi când se petrecuse în ajun, seara în care-l aşteptase pentru prima dată. Revedea rochia simplă şi elegantă pe care o îmbrăcase cu mâini tremurătoare. Când sunase la uşă, la ora opt fix, Talia avea nervii întinşi la maximum. Alex era acolo, în faţa ei, îmbrăcat într-un costum negru, care-i scotea în evidenţă prestanţa. Privirea lui intensă, cenuşie, era atât de binevoitoare încât timiditatea ei se topise ca zăpada.

Adevărat că la început îi inspirase o oarecare teamă, dar forţa de nestăpânit care o împingea spre el făcuse ca totul să se şteargă.

Seara se scursese ca un vis. Alex alesese unul dintre cele mai rafinate restaurate din oraş, iar atmosfera dintre ei era aşa de destinsă, încât Talia încetase curând să se mai întrebe de ce un bărbat ca el alesese să petreacă seara cu o fată atât de anonimă ca ea...

Vorbiseră pe rând despre vieţile lor. Talia descoperi în acea seară că Alex nu era omul pe care şi-l închipuise. Avusese bineînţeles succes în viaţă, era teribil de seducător şi avea parte de un succes incontestabil la femei, dar nu părea să fie conştient de toate acestea. Alex era extrem de sensibil şi un elan pornit din inimă părea că-l împinge spre semenii

săi. Nu era nici indiferent, nici egoist.

Seara târziu, o conduse pe Talia acasă. Străzile erau cu totul pustii. înainte de a se despărţi de ea, o sărutase uşor pe buze. Contactul puţin aspru şi senzual al gurii lui o tulburase. Apoi Alex plecase, lăsând-o pe Talia aproape dezamăgită, cu simţurile treze...

Din acel moment, inima şi mintea ei se umpluseră de dragoste pentru el. Atenţia pe care Alex părea să i-o acorde o flata, dar, dincolo de vanitate, Talia se simţea îndrăgostită fără scăpare. Nu mai cunoscuse până atunci acel sentiment şi nu înţelegea ce se întâmplă cu ea. Alex era atât de diferit de toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse...

în săptămânile care urmară, Alex îi telefona în fiecare zi. O ducea la cinema, la teatru, la toate seratele la care prietenii lor îl invitau. O ducea să vadă toate expoziţiile. Câteodată plecau cu maşina în plimbări interminabile la ţară.

în afara sărutului convenţional din fiecare seară, Alex se arăta extrem de corect faţă de ea, părea chiar că evită s-o atingă, ca şi când s-ar fi temut de ceva.

Talia nu îndrăznea să creadă că ceea ce trăia era adevărat.

Apoi, a fost acea faimoasă seară. Talia se întorsese de la agenţie, extenuată după o zi de muncă şi se scufundse în baie pentru a se mai destinde, când cineva sunase la uşă. Punându-şi un halat subţire şi fără ca măcar să se şteargă cu un prosop, Talia se grăbi să deschidă. Părul lung şi

roşcat îi dansa pe umeri. Fu surprinsă să audă vocea lui Alex, căci nu-l aştepta. încântată să-l vadă, ochii săi radiau de fericire.

- Pot să intru? întrebase el, cu un zâmbet aproape timid.

- Sigur... eu... scuză-mi ţinuta... Nu te aşteptam, se bâlbâi ea, încurcată.

Talia îl invită să intre şi inima începu să-i bată mai tare.

- Trebuie să merg să mă îmbrac, şopti ea şi schiţă un gest ca pentru a pleca, dar Alex o prinse de încheietura mâinii, aruncându-i o privire de nepătruns. Purta o cămaşă albastră şi o pereche de blugi care-i subliniau coapsele înguste.

- Nu, rămâi, o rugă el. Eşti frumoasă aşa....

Vorbea încet, aproape cu asprime, iar Talia crezu că inima îi va sări din piept.

- Trebuia neapărat să te văd, spuse el, într-un sfârşit. Mâine plec în călătorie.

- Pleci?

Talia îl privea surprinsă, cu ochii măriţi de emoţie şi abia se stăpânea să nu izbucnească în plâns.

- Trebuie să plec în America de Sud, îi explică el. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a fost omorât acolo. E cel care depunea garanţie pentru toate afacerile mele... Tocmai am aflat...

- Ce grozăvie, Alex! îmi pare rău..., îngână ea, muşcându-şi buzele... Cum s-a întâmplat?

- Din cauza gherilei... O pură nebunie! Revoluţionarii se bat cu trupele guvernului. Luptele sunt sângeroase... Alex îşi trecu o mână prin păr şi în acel moment Talia observă cât era de obosit.

Văzându-i obrajii traşi, se simţi cuprinsă de un imens val de dragoste pentru el.

- îmi pare rău pentru prietenul tău, spuse ea, încet, cu o extremă blândeţe în glas.

Alex îşi ridică ochii spre ea: avea privirea rătăcită, maxilarul încleştat şi vorbea cu greu, cu o voce gâtuită:

-Am ţinut mult la el, a fost un om excepţional, un adevărat prieten.

Talia îl invită să se aşeze pe canapea şi se lăsă să cadă lângă el, strângând cu mâinile halatul de baie. Ar fi vrut să-l ajute cumva.

- Cât timp vei fi plecat?

Regretă imediat egoismul acelei întrebări.

- Din păcate, încă nu ştiu. Trebuie să mă ocup mai înainte de înmormântare, apoi de afacerile mele. Date fiind condiţiile politice din acea ţară, îmi e greu să prevăd! Pot să rămân o săptămână, la fel de bine cum pot să rămân câteva luni...

Talia îşi plecă privirile. împotriva voinţei ei, lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. într-o tresărire de pudoare, încercă să-şi ascundă tristeţea, dar Alex auzi un suspin reţinut.

- Doamne, Talia, te rog, nu plânge..

- Iartă-mă, dar o să-mi lipseşti... Şi... îmi e atât de frică pentru tine...

Alex o strânse în braţe şi ea se lăsă în voia lacrimilor ca o fetiţă.

- Şi tu o să-mi lipseşti, şopti el şi oftă. Dacă n-ar fi atât de periculos, te-aş lua cu mine!

- Nu-mi pasă, ia-mă cu tine...

Alex îi luă faţa în mâini şi-i sărută ochii scăldaţi în

lacrimi.

- Talia... începu el, dar vocea i se sugrumă.

Se priviră în tăcere, unul în braţele celuilalt, apoi Alex o sărută. Gurile lor se amestecară cu un elan pasional. Talia se lipea cu toate forţele de pieptul lui lat şi musculos.

Sărutul lui era profund şi savant, gura lui înfometată - plină de senzualitate. îi acoperi apoi tâmplele, bărbia, pleoapele cu săruturi mici de o infinită tandreţe.

- Am vrut să te respect, Talia, îi spuse el, cu blândeţe, dar simt că înnebunesc, am nevoie de tine, de corpul tău...

Talia îi zâmbi, fericită. Câteodată, de când ieşeau împreună, se temea că Alex n-o plăcea. Acum ştia că dacă evita s-o atingă, era doar din respect pentru ea.

Dragostea pe care o simţea pentru el o consuma încet. Se aruncă în braţele lui. Cine ştie când se vor revedea... Pentru moment, era acolo, lângă ea şi acesta era singurul lucru care conta...

Talia îi întâlni privirea arzând de dorinţă, şi putu să citească în ea răspunsul pe care-l căuta.

Alex o ridică încet în braţe şi se simţi uşoară ca un fulg. Ca într-un vis, merse cu ea în camera ei şi o întinse pe pat.

Mâinile lui ferme şi puternice îi dezveliră uşor coapsele şi Talia îşi plecă ochii, roşind sub privirea lui. Alex zâmbea.

- Doamne, ce frumoasă eşti, ce piele albă ai... Pari atât de vulnerabilă, încât aproape mi-e frică să te ating.

- Strânge-mă-n braţe, Alex, îl imploră ea.

Fără nici un cuvânt, Alex se întinse lângă ea, căutându-i buzele, iar mâinile lui deveniră tandre la atingerea pielii ei fierbinţi.

Talia îi deschise cămaşa şi-i mângâie pieptul puternic. Se lipi din nou de el, ghemuită, ca pentru a se ascunde. Din prima clipă în care-l văzuse, ştiuse că asta trebuia să se întâmple.

Moleşită, arzătoare, cu corpul străbătut de senzaţii până atunci necunoscute, cu sufletul răvăşit, Talia crezu că-şi va pierde cunoştinţa. Se agăţă de el ca pentru a-l chema în ajutor. Alex o mângâia cu atingeri tandre, trezind în ea o dorinţă arzătoare. I se oferea, aşezându-şi buzele pe pielea moale a umerilor lui.

Alex se arătă răbdător, temperându-şi pasiunea, fiind atent la ritmul tinerei fete şi la bătăile puternice ale inimii ei.

Când, în sfârşit, Alex se întinse deasupra corpului ei tremurător, Talia îl aştepta, beată de dorinţa care-i curgea prin vene. Pielea lui avea un gust de sare. Era frumos, ciudat de brunet, în contrast cu pielea ei, aproape transparentă.

Cu mâini timide, neexperimentate, Talia îl mângâia şi fu mândră de puterea ei asupra lui, când îl simţi fremătând.

Corpurile lor deveniră unul, şi Talia se lăsă condusă de dragostea ei, în voia unei plăceri pe care Alex i-o împărtăşea.

Mai târziu, stăteau în continuare îmbrăţişaţi, odihnindu-se. Amorţită de dragoste, Talia încerca, şi nu ştia cum să-şi exprime recunoştinţa.

Se priviră în ochi. Ochii lui Alex erau emoţionaţi, plini de tandreţe. îşi vorbiră în şoaptă, obosiţi şi fericiţi şi apoi căzură amândoi într-un somn adânc, fără vise.

în zori, se treziră din nou beţi de dorinţă, apoi trebuiră să se scoale.

Talia făcu o cafea pe care o băură împreună, într-o tăcere dureroasă. Se îmbrăţişară cu disperarea celor care trebuie să se despartă şi, după ce-i promise că-i va da veşti imediat ce va fi posibil, Alex se desprinse de ea. După plecarea lui, Talia plânse timp îndelungat...

Capitolul 4

Prima lună în casa lui Leo Miller se scurse fără nici un nor. Taliei îi plăcea să lucreze pentru el. învăţase să cunoască bine copiii şi ajunsese să se înţeleagă de minune cu ei.

Matty radia de fericire; Belle începuse să-l îndrăgească şi cei doi erau de nedespărţit.

Prietenia dintre Leo şi ea se aprofunda. Când Leo nu era plecat, rămâneau să vorbească până seara târziu, câteodată în compania lui Jake.

După trădarea lui Alex, Talia suferise atât de mult încât se retrăsese în spatele unui zid de piatră, pentru a se apăra de o eventuală nouă rană. Se considerase incapabilă să mai acorde vreodată încredere unui bărbat şi totuşi, cu Leo, începea din nou puţin câte puţin să se deschidă. Leo îşi iubea încă soţia şi suferinţa lui crease între ei o legătură bazată pe înţelegere reciprocă.

Viaţa îi zâmbea din nou Taliei. întinsă pe marginea piscinei, se abandona mângâierilor calde ale soarelui de vară. îndelungatele ore petrecute în grădină dăduseră pielii sale de roşcată o tentă aurie.

Fără a-şi întoarce capul, îl putea urmări pe Matty, care se juca cu Belle. Vinnie avea să sosească de-abia peste o săptămână. Insistase atât de mult să plece în excursie cu colegii săi de la şcoală, încât tatăl său cedase. De altfel, nici Leo nu era acasă: plecase în Franţa, pentru nişte afaceri. Rămasă singură cu copiii, Talia se cufunda într-o fericire liniştită.

- Bună! îţi aduc cafeaua!

Vocea lui Rick o smulse pe Talia din toropeală.

- Mulţumesc! Aveam mare nevoie! îi răspunse ea, zâmbind.

Rick tocmai se întorsese dintr-o călătorie de la New York.
Lucra pentru Leo şi, când se afla în Anglia, locuia la ei.

- Sunt extenuat, oftă el. Cum merge noul tău serviciu?

- Bine, aproape prea bine. Dacă aş fi avut mai multe de făcut, n-aş mai fi stat acum la soare!

îi zâmbi, dar păstra în ea o oarecare rezervă. Rick avea o manieră relaxată, amabilă, de a-i face curte. Cu toate acestea, nu se temea de el, ştia că acest lucru rămâne fără consecinţe. O invitase de mai multe ori să iasă cu el, dar nu păruse deloc ofensat că fusese refuzat de fiecare dată.

- Cred că te-ai adaptat repede la viaţa de familie, remarcă el, cu politeţe.

- Da, mă simt foarte bine aici.

Rick se instală mai confortabil şi aruncă o privire spre Belle şi Matty.

- Copiii te iubesc, nu-i aşa? Parcă sunt mai fericiţi, de la venirea ta.

- Au suferit mult, probabil.

- A fost teribil pentru ei, după plecarea Aliciei. Leo se purta ca un nebun. Era cumplit pentru copii să-şi vadă tatăl într-o asemenea stare. Ziariştii i-au făcut şi ei viaţa un iad. îl urmăreau oriunde mergea... Era insuportabil - Rick fuma cu gesturi nervoase, evitând cu grijă privirea Taliei:

Talia dădu din cap, sincer emoţionată.

- Nu mă gândisem la acest aspect.

- Era deja dur pentru copii să fie părăsiţi de mama lor. Toată această publicitate în jurul plecării ei nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Vinnie era de neconsolat, iar Belle era şocată. O considera pe Alicia o mamă...

- Cum a putut să facă aşa ceva?

De când se născuse Matty, Talia ştia ce însemna maternitatea. Atitudinea Aliciei i se părea inexplicabilă.

- A avut motivele ei...

Vocea lui Rick se înăspri, iar Talia tresări.

- Scuză-mă, n-am vrut s-o judec...

- Ştiu că nu asta intenţionai. E vina mea. Ar fi trebuit să mă controlez.

Deodată, Talia înţelese motivul pentru care Rick era atât de nervos.

- Scuză-mă, spuse ea cu blândeţe, erai şi tu îndrăgostit de ea...

- Câtă perspicacitate! Da, aşa e. Am fost întotdeauna îndrăgostit de ea. Iar ea, de-abia dacă-mi remarca existenţa!

Rick avu un zâmbet amar.

- Iartă-mă, repetă ea, ar fi trebuit să evit acest subiect.

îşi puse mâna pe braţul lui, iar Rick i-o acoperi cu mâna rămasă liberă.

- N-are nici o importanţă, linişteşte-te. Câteodată, e bine să te confesezi. Dacă ai şti! Alicia a ştiut totul şi dintotdeauna s-a folosit de mine. Ar fi trebuit să

plec de aici imediat.

Talia nu ştia ce ar mai fi putut să adauge. Alicia Miller, se părea, frânsese atâtea inimi cu atâta indiferenţă! Rick era tânăr şi frumos. Tocmai începuse să-şi croiască drum în lumea afacerilor. Taliei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că un asemenea bărbat ar fi putut să se lase pradă unei iubiri pentru soţia vărului său. Rick afişase mereu acea veselie indiferentă, iar Talia se lăsa înşelată de cât de trist era! Dragostea nu a făcut niciodată oamenii fericiţi...

Căuta în zadar cuvinte consolatoare, dar rămânea lângă el tăcută, cufundată în gândurile ei negre.

- Ţi-am trezit amintiri, spuse Rick, scuzându-se cu un zâmbet slab. Dar nu e vina mea: eşti una dintre acele puţine persoane cărora vrem să le împărtăşim nefericirile noastre...

- Nu vă faceţi griji, nu voi vorbi cu nimeni despre asta...

- Despre ce? Nu vei vorbi cu nimeni despre ce? îi întrerupse, deodată, Jake.

Talia citi o nelinişte în privirea deschisă a băiatului; pumnii lui se încleştaseră.

- Am promis deja că nu voi spune nimic, răspunse ea, cu un zâmbet larg, ca pentru a-şi cere scuze.

Jake îi mai privi câteva secunde, vrând parcă să continue cu întrebările, dar apoi ridică uşor din umeri şi răspunse la strigătul lui Belle, care dorea să-i arate ceva.

Talia îl privi îndepărtându-se şi alăturându-se copiilor.

- Jake e foarte interesat de tine, spuse Rick, pe un

ton glumeţ. Ai reuşit literalmente să-l cucereşti...

- Sper că nu! Pentru nimic în lume n-aş vrea să-l rănesc.

- N-ar trebui să priveşti viaţa cu atâta seriozitate, o sfătui Rick. Hai, zâmbeşte, e vârsta!... Eu merg să mai lucrez puţin înainte să vină Leo. Ne vedem mai târziu.

Rick intră în casă, lăsând-o pe Talia pradă tristelor ei gânduri.

*
* *

Când Leo se întoarse acasă, după-amiază târziu, Talia ieşise împreună cu copiii. Ea şi Jake hotărâseră să-i ducă pe micuţi la grădina zoologică. Matty petrecuse aproape toată după-amiaza căţărat pe umerii lui Jake, iar Talia şi Belle se plimbaseră ţinându-se de mână, râzând de năzbâtiile animalelor din cuşti.

Când se întoarseră acasă, Matty deja dormea. Jake şi Belle văzuseră de departe maşina lui Leo şi alergară în întâmpinarea lui. Talia îi dădu să mănânce lui Matty şi apoi îl culcă. Apoi făcu un duş pentru a se răcori şi îmbrăcă o frumoasă rochie de mătase, cu imprimeuri florale. La un moment dat, auzi o ciocănitură în uşă: era Leo.

- Bună seara, îl întâmpină ea cu un zâmbet larg.

- Te deranjez, cumva? întrebă el.

Se schimbase şi el pentru cină, iar vesta lui neagră, de catifea, contrasta cu cămaşa de mătase, de o albeaţă strălucitoare. Părul lui negru era încă ud. Era un bărbat arătos, dar Talia observă acest lucru fără să se emoţioneze. Leo nu avea asupra ei acea

putere magică pe care altcineva o avusese cu patru ani în urmă... De atunci, faţă de bărbaţi, Talia rămăsese rece şi bănuitoare.

Era totuşi prietenă cu Leo. în mod curios, aceste două fiinţe lovite crunt de viaţă se încrezuseră una în cealaltă şi înţelegerea reciprocă făcuse să se apropie.

Leo se aşeză.

- Sunt extenuat, am impresia că această călătorie a durat o veşnicie...

- Acum că v-aţi întors, vă veţi putea odihni. Aţi călătorit bine?

- Da, totul s-a desfăşurat fără incidente, spuse el şi-i întinse Taliei un pachet bine învelit.

- Iată, asta e pentru tine.

- Nu trebuia...

- Te rog, nu-mi mulţumi! Din fiecare călătorie, aduc câte un cadou fiecărui membru al familiei. Acesta este obiceiul. Am o surpriză şi pentru Matty.

Talia desfăcu pachetul şi descoperi înăuntru un flacon fermecător de parfum franţuzesc. Când deschise capacul, un miros delicios, lejer şi sofisticat îi gâdila nările.

Talia era cu atât mai mişcată, cu cât Leo o considera deja ca făcând parte din familie. Ea şi Matty nu mai erau singuri pe lume.

- Ce s-a întâmplat în absenţa mea? N-ai avut prea multe probleme, nu-i aşa?

Talia se gândi un moment, apoi scutură cu fermitate din cap.

- Nici măcar una. O scurtă panică de ultim moment când Vinnie a plecat în Scoţia, dar e normal,

mă aşteptam la asta. Pe de altă parte, Belle şi Matty se înţeleg de minune. Astăzi am fost la grădina zoologică!

- Mi-au povestit deja copiii...

- în rest, totul merge impecabil.

- Nu ţi-a fost greu să ai singură atâtea responsabilităţi?

- Nu, deloc. Ba, dimpotrivă, am profitat de liniştea din casă pentru a lenevi puţin. Trebuie să vă mărturisesc că nu m-am omorât cu munca, adăugă ea zâmbind. Mi-am petrecut timpul bronzându-mă la soare şi supraveghind copiii care se jucau în preajma mea! Şi, apoi, Jake şi doamna Rodale au fost în permanenţă aici pentru a mă ajuta.

-Jake pare că s-a ataşat foarte mult de tine, Talia...

- Şi Rick mi-a atras atenţia. Nu cumva credeţi că...

- Eşti tânără şi încântătoare, e normal să fie puţin îndrăgostit, răspunse Leo, zâmbind. Nu văd de ce ţi-ai face griji...

- Mi-aş dori să nu fie cazul.

Taliei i se păru inutil să refuze complimentul lui Leo.

Deodată, se simţi obosită. Viaţa n-o obişnuise să fie astfel iubită de bărbaţi. Şi singurul pe care l-ar fi dorit s-o iubească, îşi bătuse joc de ea.

- De ce spui asta? Lucrurile astea fac parte din adolescenţă şi vor trece tot atât de repede cum au venit. Nu-ţi mai face, deci, griji pentru el... Iată că şi eu încep să vorbesc ca un bătrân ! concluzionă el, izbucnind în râs.

- Nu sunteţi singurul. Şi eu mă simt bătrână pe lângă ei.

Privirea lui Leo se îmblânzi.

- Tocmai faptul că ai avut un copil atât de tânără te-a făcu să te maturizezi înainte de vreme.

Talia îi dădu dreptate, gânditoare. Sigur, avea doar douăzeci şi doi de ani, dar se simţea mult mai bătrână decât celelalte tinere de vârsta ei. Câteodată se neliniştea atât de mult din cauza asta, încât ajungea să creadă că timpul o uitase, că nu avea să i se mai întâmple nimic, că viaţa ei se sfârşise.

Leo se ridică şi făcu un pas spre ea:

- N-ar fi trebuit să spun asta. Te-am jignit, se scuză el.

- Nu, deloc, replică ea cu sinceritate. Tocmai mă gândeam cât de mult noroc am avut să am un prieten ca dumneavoastră.

Talia citi în ochii lui Leo că vorbele ei îl impresionaseră şi nu observă când uşa se deschie în spatele ei. Leo o luase de mână şi amândoi se priveau zâmbind...

- Ce scenă înduioşătoare! se auzi răspicat o voce cu un timbru limpede.

Tonul ironic cu care fuseseră pronunţate aceste cuvinte îi făcu pe amândoi să tresară şi să se întoarcă spre uşă.

în faţa lor, blondă şi aproape feerică, stătea Alicia Miller. Privirea pe care aceasta o aruncă Taliei fu lipsită de orice amabilitate.

- Iertaţi-mă că v-am întrerupt, spuse ea, către Leo.

Leo se întoarse încet şi-şi privi soţia cu un calm

măsurat, fără a trăda nici cea mai mică urmă de emoţie.

- Ce naiba cauţi aici?

- Ce primire! Ai putea să fii mai politicos, Leo!

- Te aşteptai poate la fanfară şi trompete?

Cinismul lui Leo o surprinse pe Talia. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut jura că sosirea neaşteptată a soţiei sale îl lăsa cu totul indiferent.

- în orice caz, nu mă aşteptam să te găsesc în braţele unei femei frumoase... De altfel, ai putea să ne prezinţi.

Talia observă maxilarele încleştate ale lui Leo şi-şi dădu seama cât era de furios. „Nu am ce căuta aici, se gândi ea, trebuie să-i las singuri...

- Mă numesc Talia Montague şi Leo m-a angajat să mă ocup de copii. Dacă vreţi să mă scuzaţi, eu o să mă retrag.

Talia ieşi şi închise uşa în urma ei, cu un oftat de uşurare că nimeni n-o rugase să rămână... „Dar dacă Alicia s-a întors definitiv, se gândi ea cu teamă, cu mine ce se va întâmpla?“

Dar imediat ce-l formulase, regretă acel gând egoist. Tot ce conta era fericirea copiilor şi nevoia lor de mamă.

Neputând să-şi găsească liniştea, Talia hotărî să se plimbe prin grădină. Era atât de absorbită de gânduri, încât se lovi din plin de Jake. Nu-l văzuse venind şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Băiatul o prinse imediat şi-i puse mâinile pe umeri cu un gest aproape tandru...

Talia ridică ochii spre el:

- Ah, scuză-mă! exclamă ea.

- Ce te preocupă atât de mult încât nu te mai uiţi pe unde mergi? o întrebă el, dându-i drumul uşor.

- Tocmai a sosit doamna Miller. N-ai văzut-o?

- Alicia? Alicia e aici? Glumeşti...

- Nu, tocmai am făcut cunoştinţă cu ea...

- Leo a văzut-o?

Talia nu reuşea să ghicească sentimentele lui Jake: era dezamăgit? Era furios, dar nu voia s-o arate?

- Leo e cu ea în acest moment. A intrat în cameră chiar când eu şi Leo stăteam de vorbă...

Jake rămase pe gânduri un moment.

- Spune-mi, Talia, crezi că s-a întors pentru totdeauna?

- Nu ştiu, Jake, şi nu e treaba mea. Tocmai ăsta e motivul pentru care mă plimb prin grădină.

Jake îndrugă ceva, ca exasperat:

- Sunt sigur că Leo îi va permite să se întoarcă acasă şi ea va rămâne aici!

- Dar credeam că vă înţelegeţi bine, remarcă Talia, surprinsă de reacţia lui.

- E simpatică, nu asta e problema. Dar dacă l-ai fi văzut pe Leo după plecarea ei, m-ai înţelege. A suferit aproape la fel de mult ca la moartea mamei... Nu e drept şi nu vreau ca asta să se repete!

Talia se simţi neputincioasă în faţa suferinţei neaşteptate a băiatului.

- Leo o iubeşte, voia foarte mult ca ea să se întoarcă, spuse ea cu o voce calmă.

Era mai bine ca Jake să ştie adevărul.

- Ştiu asta, răspunse el cu greu... Şi îi doresc să fie fericit... Dar, Talia... Aveam nouă ani când un accident de maşină ne-a răpit-o pe mama... Mult timp după aceea, Leo n-a mai putut fi el însuşi. Era bolnav de supărare... Apoi, a întâlnit-o pe Alicia şi, într-un fel sau altul, a revenit la normal. Eu eram încă mic pentru a înţelege, dar când s-au căsătorit, am fost foarte fericit pentru ei. Alicia era drăguţă, mai ales cu Belle, care era încă un bebeluş.

Când Vinnie s-a născut, Alicia a trebuit să renunţe la serviciu şi cred că asta nu a putut suporta. îşi iubea la nebunie meseria... Atunci au apărut problemele serioase în familia noastră. Cu timpul, a reînceput să facă fotografii, Leo lipsea mult din cauza afacerilor... Nu ştiu ce s-a întâmplat între ei, dar situaţia s-a înrăutăţit, până într-atât încât acum câteva luni, Alicia l-a părăsit. Apoi a fost toată povestea asta cu cântăreţul comentată de presă...

Jake oftă.

- Nu vreau să-l mai văd niciodată pe Leo suferind, ca după moartea mamei. E prea nedrept, Leo nu merită asta...

Talia îl privi cum se îndepărtează, cu spatele puţin aplecat. Nu putea să-l ajute, dar înţelegea suferinţa acestui băiat, care ieşise în întâmpinarea ei cu atâta spontaneitate, cu atâta bunăvoinţă... Era impresionant să vezi cât de mult voia să-şi apere tatăl, dar, mai devreme sau mai târziu, Jake trebuia să admită că Leo îşi iubea soţia şi că orgoliul său rănit nu va fi de-ajuns pentru a o izgoni. Chiar dacă aceasta era dorinţa nemărturisită a băiatului. într-un

fel, purtarea lui era explicabilă: orfan de mamă, se temea, în adâncul sufletului, să nu i-o smulgă cineva pe ultima persoană care-i rămăsese. După câte se părea, Alicia nu încercase niciodată să afle care erau temerile ascunse ale fiului său vitreg. Toate aceste probleme rămâneau deocamdată fără soluţii... Şi iată că Jake alesese să i se adreseze ei, Taliei. Băiatul avea nevoie să fie ascultat şi sprijinit... Tulburată, îl ajunse din urmă înainte ca el să intre în casă şi-l luă cu blândeţe de braţ.

Jake se întoarse, cu o privire de copil rănit şi Talia îl luă în braţe. Un scurt moment, acesta îşi lăsă capul pe umărul ei, apoi se ridică brusc:

- Mulţumesc, Talia, articulă cu greu, fără s-o privească.

Talia zâmbi cu căldură, risipind jena care se instalase între ei, apoi intrară împreună în casă, la braţ.

în seara aceea, cina se desfăşură într-o atmosferă penibilă. Jake părea mut iar Rick, palid la faţă, o privea fără încetare pe Alicia. Aceasta din urmă era strălucitoare şi râdea în hohote împreună cu Belle, flirtând în tot acest timp, în mod jignitor, cu Leo.

Talia îi privea, cu stomacul strâns. Tensiunile dintre ei o atingeau şi o dureau.

Leo vorbea cu ea politicos, dar Talia nu reuşea să ia parte la conversaţia generală; teama îi risipise orice urmă de veselie.

Ce se va întâmpla cu ea acum?

Din când în când, privirile Aliciei întârziau asupra ei, grele şi dispreţuitoare. Era un semn rău. Imediat după cină, Talia se retrase, sub pretextul că merge

să-l vadă pe Maty şi regăsi cu o imensă uşurare calmul şi liniştea din micul său apartament. Totuşi, starea de nervozitate, o făcu să se simtă extrem de singură, sentiment de care se dezobişnuise în ultima vreme.

O oră mai târziu, la uşa camerei ei bătu Leo:

- Ai părut foarte tristă, în timpul cinei, Talia...

- Nu, vi s-a părut, încercă ea să mintă.

Leo stătea în faţa ferestrei larg deschise, cu privirea pierdută în întunericul nopţii.

- Alicia a hotărât să se întoarcă acasă, spuse el, fără nici o introducere.

Talia înţelesese asta încă de când o văzuse pe Alicia, deci nu se arătă surprinsă.

- Este ceea ce vă doriţi? întrebă ea, cu calm.

- Am teribil de mult nevoie de prezenţa ei...

- Sper din toată inima că totul se va aranja între voi, într-o bună zi, exclamă Talia.

îşi dorea sincer fericirea lui Leo.

- Din păcate, spuse el oftând, de această dată mi-am pierdut orice speranţă. De fapt, Talia, venisem să-ţi spun că vei rămâne la noi. întoarcerea Aliciei nu va avea nici o consecinţă asupra muncii tale.

- Dar dacă ea e aici, nu veţi mai avea nevoie de mine, se bâlbâi ea, cu privirea arzând de nerăbdare.

- Ba da, sigur că da. Eu voi lucra, şi Alicia la fel. Vei rămâne la noi atât timp cât vei dori!

- Sunteţi sigur că doamna Miller va accepta prezenţa mea?

- Da.

în ciuda clarităţii răspunsului lui Leo, Talia se

îndoia de sinceritatea lui.

- Vă mulţumesc, Leo, spuse ea, cu o voce gâtuită de emoţie.

- Faci o muncă excelentă aici, Talia, copiii ar fi pierduţi fără tine.

Ea izbucni în de râs. Ar fi vrut s-o creadă si ea tot atât cât credea Leo. In acea seară, Talia se zvârcoli în pat, neputând să adoarmă.

In ciuda asigurării pe care i-o aduseseră cuvintele lui Leo,
o nelinişte surdă începea din nou să pună stăpânire pe ea.

Presimţea că Alicia n-o va plăcea niciodată. Femeia nu-i va ierta niciodată acel tête-à-tête inocent în care-i descoperise pe soţul său şi pe ea. Şi dacă Alicia va hotărî că trebuia să plece...

încercă să nu se mai gândească la nimic şi reuşi, în cele din urmă, să se cufunde într-un somn agitat, asemănător cu cel al nopţilor în care amintirea lui Alex îi tulbura visele confuze. Câteodată, se trezea în lacrimi, neputincioasă, nereuşind să înţeleagă, din moment ce nu-l mai iubea, de ce amintirea chipului său îi provoca atâta suferinţă?

A doua zi dimineaţă, coborând la micul dejun, se întâlni cu Rick pe scări.

- Bună! Talia, eşti răpitoare în dimineaţa aceasta, o salută el binedispus, luându-l pe Matty în braţe.

- Bună dimineaţa, Rick, şi tu îmi pari foarte elegant!...

- Plec la München, de aceea! Afacerile mă cheamă...

Tonul prea vesel al bărbatului o făcu pe Talia să fie
bănuitoare.

- Dar nu pleci...

- Ba da, părăsesc definitiv casa, o întrerupse el.

- Păcat! îşi exprimă Talia regretul.

Rick ridică din umeri şi zâmbi cu tristeţe.

- E singura soluţie. De mult ar fi trebuit s-o fac...

- Iţi urez mult noroc... îmi pare rău că pleci, dar cred că ai dreptate.

- Nu-ţi face griji pentru mine, nu sunt pierdut.

în sufragerie, fură întâmpinaţi de Jake, Leo şi Belle.

- Bună dimineaţa! exclamară toţi în cor.

Ochii lui Leo păreau că o urmăresc:

- Bună dimineaţa, tuturor, spuse ea, cât de vesel putu.

- Astăzi mergem la plajă, anunţă Belle, radiind de încântare.

- Şi eşti binevenită printre noi, adăugă Leo.

- Veţi avea nevoie de mine? întrebă ea.

Talia se temea să nu se simtă în plus. Pentru ei, era o sărbătoare în familie, o regăsire.

- Profesional nu, răspunse Leo, dar vom fi bucuroşi să te avem alături...

Din fericire, Matty nu asculta discuţia, căci Taliei i-ar fi fost imposibil să-l dezamăgească.

-Am foarte multe de făcut. Voi rămâne aici, dacă îmi permiteţi.

- Haide, nu ţi-ar strica o zi de odihnă, insistă Leo.

- Dragul meu, mi se pare că o răsfeţi prea mult pe

această fată, îl întrerupse sec Alicia.

Nimeni nu remarcase prezenţa glacială a soţiei lui Leo.

- Te înşeli, draga mea, răspunse net Leo. Ne dorim pur şi simplu să vină cu noi!

Talia o privi cum se aşeza pentru a-şi bea cafeaua. Era divin de frumoasă. Chipul ei semăna cu cel al unui înger, buclele blonde îi cădeau în cascade pe umeri şi corpul cu forme perfecte era scos în evidenţă de un dezabie din mătase, de culoarea şampaniei. în preajma ei, Talia se simţi stângace şi prostuţă.

- în locul tău, n-aş mai insista, continuă Alicia. Noua ta angajată pare absolut conştientă de locul ei în această casă...

Jake murmură câteva cuvinte nedesluşite, se ridică răsturnând scaunul şi ieşi fugind din cameră.

Talia îşi bău cu gesturi nervoase ceaşca de cafea. în cameră plutea din nou o atmosferă apăsătoare. Doar Matty, neluând seamă la ostilitatea generală, gângurea ceva, inocent.

Imediat ce Matty îşi bău ciocolata, Talia se ridică, îl luă în braţe şi ieşi, cerându-şi scuze faţă de Leo.

- Nu uita că plecăm în curând spuse el. Contez pe tine...

Talia îi zâmbi, apoi se întoarse şi plecă.

Orice ar fi spus Leo, era evident că Alicia o detesta şi că întoarcerea stăpânei casei însemna inevitabil, mai devreme sau mai târizu, pierderea serviciului ei.

Pe culoar, se întâlni cu Jake. Cu amabilitatea sa

obişnuită, băiatul merse înaintea ei, deschizându-i uşile.

- Te cunosc, exclamă el cu tristeţe, ştiu că nu vei veni...

- Nu, voi merge la Kate, astăzi, spuse ea, la întâmplare.

- E din cauza Aliciei, nu? Din cauza remarcelor ei...

Chipul lui Jake era încruntat, ochii lui scânteiau.

- Nu, Jake, sunt sincer de părere că trebuie să rămâneţi în familie, astăzi. Aveţi nevoie de un timp să vă regăsiţi, îi explică ea, cu un zâmbet afectuos.

- O să-mi lipseşti, oftă el. Nu e la fel când nu eşti cu noi.

- Nu-i nimic, o să ne vedem diseară.

*
* *

Talia îşi petrecu după-amiaza la Kate. Amândouă fură foarte încântate să se revadă. Kate era bucuroasă şi ardea de nerăbdare ca Talia să-i povestească amănunţit noul ei mod de viaţă. Nici nu băgară de seamă când trecu timpul. La ora şapte, Talia şi Matty se întoarseră.

Ea se schimbă în grabă şi alergă la bucătărie să-i aducă un pahar cu lapte lui Matty, iar acolo o găsi pe doamna Rodale, foarte agitată. Femeia tocmai termina preparativele pentru o cină deosebit de aranjată.

- Avem invitaţi de seamă în această seară, o anunţă ea îngrijorată pe Talia.

- Multă lume?

- Nu, doar două persoane. Domnul Miller a spus că e important. Relaţii de afaceri!

Talia nu putu să nu zâmbească în faţa aerului preocupat al doamnei Rodale. Femeia lucra în familia Miller dintotdeauna. Era o bucătăreasă desăvârşită. Era puţin grăsuţă, de vârstă medie şi, în ciuda limbii sale ascuţite şi a expresiei puţin bănuitoare, era bunătatea în persoană. Toţi copiii o adorau şi, de la sosirea Taliei, Matty intrase sub protecţia ei.

- Dar n-am văzut pe nimeni, spuse Talia, mirată. Domnul Miller şi copiii s-au întors de la plajă?

- Ah, nici nu vreau să mă gândesc. Cina va fi servită la opt şi jumătate fix, fie că s-au întors sau nu! De altfel, invitaţii trebuie să sosească!

Talia îl spălă pe Matty, îi dădu să mănânce şi-i spuse o poveste aşteptând să adoarmă, apoi făcu un duş, se machie şi-şi alese ţinuta pentru acea seară. După câteva clipe de ezitare, se hotărî pentru o rochie neagră de crep, simplă, dar elegantă. Materialul neted şi mătăsos contrasta cu pielea sa aurie. Pieptul frumos, înalt şi mic era scos în evidenţă de un decolteu lejer. Părul roşcat îi strălucea pe umerii goi. Talia se privi în oglindă cu o mulţumire neprefăcută.

Coborî în sfârşit scara, trăgând cu urechea spre dormitorul lui Matty, asigurându-se că băieţelul dormea liniştit. Din sufragerie se auziră râsete, care îi spuseră că invitaţii sosiseră. Intră, fără să bănuiască şocul care o aşptepta: aşezat confortabil într-unul dintre fotoliile din salon, Alex Jordan stătea de vorbă liniştit cu Alicia Miller.

Ochii Taliei se măriră de spaimă; inima i se strânse. Trebuia să fie un vis urât!

Mai departe, stând în picioare lângă Leo, care pregătea cocteilurile, se afla singura femeie din lume pe care o ura: Joanna Dominic.

Nu-i mai rămânea decât să fugă... Se întorsese deja cu spatele, când Leo o prinse cu fermitate de încheietura mâinii:

- Intră, Talia! Ce îţi ofer de băut?

Era prinsă în capcană.

Capitolul 5

Cu siguranţă, Talia nu mai trăise niciodată un moment atât de terifiant. Discuţiile încetară, lăsând să se instaleze o tăcere jenantă. Cu faţa în flăcări, Talia plecă ochii pentru a evita privirea lui Alex, care-i ardea pielea.

- Lăsaţi-mă să vă prezint, propuse Leo.

Confunda emoţia Taliei cu un acces de timiditate.

- Ne cunoaştem deja, spuse Alex calm.

Era acolo, înaintea ei, cu ochii lui veşnic de nepătruns, în care nu exista nici o urmă de uimire.

- Bună seara, Alex, îngână ea cu o voce tremurătoare.

- V-aţi cunoscut, deja? Ce coincidenţă! exclamă Leo, cu bucurie.

Fără să fie conştient de haosul din sufletul Taliei, Leo părea încântat. Ajunsă în faţa Joannei Dominic, Talia trebui să facă un efort supraomenesc pentru a afişa un zâmbet politicos.

Amanta lui Alex rămase câteva momente surprinsă, apoi îşi măsură din cap până-n picioare rivala. O rochie de muselină de culoare roşie îi accentua şi mai mult privirea de jăratic, pielea catifelată şi părul de abanos. O clipă, o sclipire de furie
i se aprinse în ochi, apoi, sigură pe ea, Joanna se întoarse, cu o atitudine dispreţuitoare.

Talia constată cu plăcere că Alicia captase toată atenţia lui Alex. Profită de acest lucru şi se refugie la

bar, lângă Leo.

- Ce vrei să bei, dragă prietenă? glumi Leo.

- Un scotch mare, răspunse ea, fără să ezite.

Observând ceva ciudat în comportamentul Taliei, Leo se
încruntă, dar nu făcu nici un comentariu.

- Vă cunoateţi de mult? întrebă el.

- De câţiva ani, răspunse ea, cu o voce neutră. Dar dumneavoastră?

- Oh, eu îl cunosc de foarte mult timp.

Era evident că ceva îl intriga.

Fascinată, Talia îl privea pe Alex. Era magnific. Dur, indiferent, puternic. Părul negru îi încadra chipul aspru şi bronzat. Când îl văzu zâmbind, inima ei se strânse.

Era binedispus, îl văzuse deseori astfel, în pozele lui leneşe, surprinzătoare pentru o persoană atât de activă ca el. Talia ştia foarte bine că în spatele zâmbetului amuzat de pe buze, mintea lui rămânea întotdeauna la pândă. Avea un talent deosebit de a analiza cuvintele interlocutorului său, de a le înţelege cea mai subtilă nuanţă...

Trebuia să-şi revină în fire. Se strădui să-şi amintească faptul că, de acum încolo, era doar o străină pentru el. Bărbatul aşezat acolo, în faţa ei, era întruchiparea reuşitei, a farmecului, a unui magnetism căruia nici o femeie nu-i putea rezista, dar nu mai însemna nimic pentru ea. Alicia părea şi ea impresionată de el...

Deodată, Talia fu cuprinsă de panică. în acea

încăpere, toată lumea ştia de existenţa lui Matty. Chiar fără să vrea, oricare dintre ei ar fi putut s-o trădeaze. Un singur cuvânt şi era pierdută. Talia ridică ochii plini de suferinţă şi privirea ei o întâlni pe cea a lui Alex. Bărbatul o măsura cu gravitate; o sclipire întrebătoare strălucea în ochii lui. Cedând emoţiei, Talia îşi plecă imediat capul.

Rămase în starea aceea de disperare tot restul cinei, şi răspunse tuturor celor care-i puneau întrebări cu jumătate de gură, tremurând în sinea ei. Era sigură: Jake sau Leo aveau să menţioneze existenţa fiului ei...

Cu cât mai puţin va vorbi, cu atât mai puţin exista şansa ca Alex să afle adevărul. Aşa că va tăcea...

Din fericire, discuţia fusese acaparată de Alicia şi Joanna Dominic, iar pentru ele, Talia nu exista.

Aşteptă răbdătoare sfârşitul cinei, apoi, când toată lumea trecu în salon pentru a lua cafeaua, rămase în sufragerie, rugându-se în tăcere ca seara să se termine fără nici o dramă.

Stând în picioare la fereastră, nu observă că cineva intrase în cameră.

Alex i se alăturase şi trăgea nervos din ţigară. Privirea i se înăsprise; sprâncenele i se încruntaseră.

Talia se întoarse şi tresări văzându-l atât de aproape de ea.

- Te rog, lasă-mă...

- De ce te-ai refugiat în această cameră?

- Pentru că nu beau cafea, pretinse ea.

Fu străbătută de un fior şi se dădu cu un pas înapoi.

- îmi place rochia ta, spuse el încet, negrul îţi stă bine.

- Ai cumva o ţigară? întrebă ea, ignorându-i complimentul.

„Negrul stă bine mai ales stării mele de spirit“ se gândi ea.

Alex îi întinse o ţigară, dintr-o cutiuţă aurită, urmărindu-i cu
privirile mâna care tremura. Talia nu fuma decât în momente de extremă nervozitate.

Privirile lor se întâlniră din nou şi ea întoarse capul când Alex îi oferi foc.

- Mulţumesc.

Trase adânc un fum de tutun franţuzesc. încordată ca un arc, simţea cum o durere difuză îi invada tot corpul.

- îţi place să lucrezi pentru Leo?

întrebarea părea una banală, dar privirea ascuţită a lui Alex îi dezminţea nevinovăţia. Ce se ascundea în spatele acelei întrebări? Ce ştia el de fapt?

- N-am chef să vorbesc cu tine, Alex, nu se vede? De altfel, ar trebui să fii în salon cu... cu domnişoara Dominic.

Se opri imediat, furioasă că se trădase. Faţa i se împurpură.

- Nu cumva eşti geloasă? Aşa s-ar spune...

îşi ridică mâna şi o mângâie uşor pe obraz. Talia tremură şi se retrase brusc încă un pas.

- Să nu îndrăzneşti să mă atingi!

Reacţia ei violentă îl făcu să pălească şi Talia îl

auzi mormăind o înjurătură.

- Ce naiba se întâmplă cu tine? întrebă el, pe un ton glacial. Tresari ca un animal rănit, de fiecare dată când mă apropii de tine! Spune-mi, Talia, ce ai? adăugă el, mai blând.

- încă n-ai înţeles? Vreau să mă laşi în pace.

în ochii Taliei apărură lacrimi şi nu-l văzu pe Jake care stătea în pragul uşii. Stânjenit, conştient că sosise într-un moment nepotrivit, băiatul o privea mirat, surprins de schimbarea care apăruse pe chipul ei.

- Scuză-mă, Talia, îndrăzni el în sfârşit, te cheamă Matty. Cred că a visat urât. Belle e cu el...

Ameţită, Talia îşi coborî privirile. Momentul de care se temuse de la naşterea fiului ei, sosise. De doi ani, îl aştepta cu groază.

- Urc chiar acum, spuse ea, cu o voce slabă.

Fără să se întoarcă spre Alex, se îndreptă spre uşă. Nu se mai gândea decât la Matty.

Urcă scările în fugă şi-l găsi pe băiat aşezat pe marginea patului, cu faţa scăldată în lacrimi. Belle încerca din toate puterile să-l consoleze. Talia strânse la pieptul ei micul corp durduliu şi începu să-l legene. Cu o voce înceată şi limpede, începu să fredoneze un cântec de leagăn. încetul cu încetul, Matty aţipi şi Talia îl aşeză în pat. Semăna cu Alex în mod uimitor. îl recunoştea în toate trăsăturile copilului.

Băiatul adormi într-un sfârşit, Talia îl înveli şi, fără să mai stingă lumina, se îndreptă spre salon.

Nu avea nici un chef să coboare şi să

reîntâlnească invitaţii. Acum, Alex ştia probabil că avea un copil... Şi bineînţeles că nu avea să scape fără nici o explicaţie.

Coborî totuşi scările, încet, ca anesteziată. Va fi politicoasă faţă de Leo şi musafirii săi, se va scuza şi se va retrage din nou, imediat ce va fi posibil.

Când reveni în salon, fu uşurată să vadă că Alex nu era cu ceilalţi. Alicia discuta cu Joanna Dominic; Leo şi Jake stăteau lângă bar. Talia merse drept spre ei.

- Ce face micuţul? întrebă Jake, imediat ce o văzu.

- Acum e bine, mulţumesc. Am venit să vă urez noapte bună... sunt puţin obosită şi cred că o să merg să mă culc.

înainte de a pleca, nu putu să nu le salute pe Alicia şi pe Joanna Dominic. Cu un zâmbet crispat, îi întinse mâna duşmancei sale. Aceasta nu-şi putu reţine un oftat de uşurare când Talia ieşi şi închise uşa în urma ei.

Ieşind, surpriza ei fu totală: la capătul scărilor o aştepta Alex.

Cu maxilarele încleştate şi cu o privire de oţel. Văzându-i mânia ieşită din comun, inima Taliei tresări în piept.

- Tocmai am aflat că ai un copil, spuse el, cu ferocitate.

- Asta nu e treaba ta.

Privirea ascuţită a lui Alex o sfredelea.

- Şi ce s-a întâplat cu acel amant la menţionarea căruia îţi tremură vocea? Oare te-a părăsit? De asta

eşti obligată să lucrezi aici?

Talia îl privi uimită, apoi, deodată, înţelese şi izbucni într-un hohot de râs nervos. Alex nu ghicise că el era tatăl lui Matty. Gândul acesta nici măcar nu-i trecuse prin minte. Talia se bucură, dar, în acelaşi timp, îşi spuse că nu va uita niciodată orbirea lui Alex.

- Tatăl lui Matty e un monstru fără inimă şi nu vreau să-l mai văd niciodată! Acum, te rog, lasă-mă să trec...

- Talia! strigă el, încercând s-o împiedice.

- Ah, aici erai, Alex! Vocea Aliciei răsună în hol, te căutam, vino repede!

Ajunsă sus, Talia intră în camera sa şi închise uşa cu cheia; apoi se cufundă într-un fotoliu, cu capul în mâini. întâmplările ireversibile din acea seară se înghesuiau în sufletul ei rănit.

Alex ştia acum de existenţa copilului. Cum ar fi putut să prevadă că Alex nu va bănui nici un moment că era tatăl lui Matty? E adevărat că nu avea nici un motiv să presupună asta. Nu se văzuseră de trei ani şi Alex nu ştia că, după el, nici un bărbat nu se mai apropiase de ea.

Dar el? Câte femei ţinuse în braţe? Dar Joanna Dominic?

Era ciudat că nu se căsătorise cu ea. Oare lucra încă pentru el?

Atâtea întrebări care vor rămâne fără răspuns...

*
* *

Talia îşi amintea perfect prima ei întâlnire cu Joanna. Alex îi mai vorbise despre ea. Era fata unor

prieteni extrem de bogaţi de-ai lui. Talia îşi amintea cu precizie perioada care urmase plecării lui în America de Sud. Acele patru săptămâni fuseseră cele mai lungi din viaţa ei. Aşteptase în fiecare zi veşti de la el, dar în zadar, căci nu venise nici una. Nici măcar o scrisoare, un telefon. Aflase din ziare că orice mijloc de comunicare cu ţara în care se afla era întrerupt. Nici un mesaj nu mai ajungea din acea mică republică pe care gherilla o incendiase şi o însângerase.

Talia continua să lucreze ca un automat şi seara, când se întorcea acasă, se trântea în pat şi plângea ore întregi... Se temea ca Alex să nu fi fost rănit, sau omorât. încerca din răsputeri să gonească acele gânduri macabre. Raţiunea ei o liniştea că ar fi fost anunţată, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat.

Auzi la televizor că ambuscadele continuau; nici măcar presa nu putea să relateze cu precizie numărul luptelor. Toată acea perioadă, Talia o trăise ca un coşmar.

Apoi, înţelesese că era însărcinată. în nefericirea în care se afla atunci, gândul că purta copilul lui Alex, fu o rază de bucurie. îi scrisese atunci o scrisoare lungă în care-i spunea că-l iubeşte, că se temea pentru el, dar fără să menţioneze că aştepta un copil... Nu era încă timpul, se gândea ea...

La Knightsbridge, când sună la firma lui Alex, îi răspunse o angajată amabilă care o îndrumă ca, pentru a afla adresa lui Alex din America de Sud, să se adreseze secretarei sale personale...

Talia merse personal la birou şi acela fu locul în care făcu cunoştinţă cu Joanna Dominic.

înaltă şi zveltă, părul negru al Joannei încadra un chip perfect. în faţa atitudinii ei superioare, aproape batjocoritoare, Taliei îi fu deodată ruşine că venise.

- Scrisorile urgente vor fi trimise mâine prin curier diplomatic, declarase Joanna. Dacă doreşti, o poţi lăsa pe a ta...

Joanna întinse o mână fină, cu unghii proaspăt vopsite, iar o secundă Talia ezitase să-i încredinţeze scrisoarea. Dar ce altă soluţie avea?

- Te întâlneşti de mult cu Alex? o întrebă deodată cu ironie secretara.

Talia îngheţă în faţa incorectitudinii ei. Cum îşi permitea s-o întrebe aşa ceva? Se întoarse fără să răspundă, salută printr-un gest scurt şi plecă.

De această dată, era sigură. Alex îi va răspunde prin curier...

Trecură câteva săptămâni şi apoi, într-o zi, când Talia era la agenţie, ocupată cu un dosar, în camera în care lucra intră Joanna Dominic.

- Am o întâlnire cu Mark, spuse ea rece. Am şi un plic pentru tine. E un telex de la Alex, care îţi este adresat...

Talia aşteptase atât de mult!... Desfăcând plicul, mâinile îi tremurau. Inima bătea să-i spargă pieptul de bucurie.

Apoi, citind mesajul, chipul ei deveni livid. îl mai citi o dată şi încă o dată.

Nu putea fi adevărat.

Textul era scurt şi explicit: Alex avea să rămână în America de Sud mai mult decât prevăzuse. Petrecuseră câteva momente frumoase împreună, dar acum între ei doi totul se terminase. Era sec, inexpresiv şi... laş. Nu avusese nici măcar curajul să aştepte s-o revadă, pentru a-i spune în faţă.

Răvăşită, Talia auzi râsul senzual al Joannei Dominic răsunând din biroul lui Mark. Deodată, un sentiment de umilinţă o năpădi: Joanna citise, iată de ce râdea...

Să plece fugind, asta îşi dorea, dar o forţă ciudată, născută probabil din orgoliul său rănit, o ţintuia în loc. Când, zece minute mai târziu, Joanna Dominic apăru din nou în faţa ei, Talia reuşi s-o fixeze cu o oarecare răceală.

- Veşti rele, draga mea? întrebă ea, cu o voce ipocrită.

Secretara o scruta pe Talia printre ochii pe jumătate
închişi, ca o felină gata să se năpustească asupra pradei. Mâna ei, cu unghii lăcuite cu grijă, se sprijini de marginea biroului. Talia făcu un efort supraomenesc pentru a-şi domina mânia.

- Nu cumva eşti deja la curent, domnişoară Domninic?

- Să-ţi fie învăţare de minte. Fete ca tine sunt cu sutele. Ar trebui să-i fii recunoscătoare!

- Cum îndrăzneşti... şuieră Talia.

în deznădejdea ei, avea impresia că Joanna Domninic ştia totul despre ea şi Alex. Cum aflase

toate aceste lucruri? Trebuia să fie amanta lui!

- Hai, consolează-te! Nu eşti nici prima şi nici ultima... Pe mine personal nu mă deranjează; sfârşeşte întotdeauna prin a se întoarce la mine.

Talia observă flacăra care ardea în ochii posesivi ai Joannei Dominic. Această femeie nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-şi ţine lângă ea amantul. Avea calculul rece al acelor fiinţe care pentru a-şi satisface ambiţiile şi dorinţele devastează totul în drumul lor.

Bolnavă de durere şi de furie, Talia întinse un deget în direcţia uşii:

- Pleacă de-aici!

- Ai grijă, draga mea, replică Joanna Dominic cu o falsă bunăvoinţă, dacă te-ar auzi Mark Fitzgerald... ar putea fi în joc cariera ta!

Cu această remarcă neplăcută, femeia îi întoarse spatele şi se îndepărtă pe tocurile ei înalte.

înainte de a ieşi, se întoarse spre Talia şi-i aruncă acea frază care avea s-o obsedeze tot restul zilelor şi nopţilor care aveau să urmeze:

- Şi nu te sfătuiesc să-l cauţi. Lui Alex nu-i place să fie înlănţuit...

Cu privirea plecată, Talia aşteptă ca acea oribilă femeie să plece. îşi strânsese pumnii atât de tare, încât unghiile îi lăsaseră urme în palme. Aerul pe care-l respira îi ardea plămânii, nervii întinşi la extrem nu reuşeau să se destindă. în câteva minute, Joanna Dominic reuşise să-i distrugă viaţa.

Rămase acolo, livid㠍 scrâşnind din dinţi. Peste mult timp, ieşind din birou, Mark o găsi tremurând de febră. O luă în braţe, o aşeză într-un taxi şi o trimise

acasă.

Săptămânile care urmară fură un infern. Talia aruncă telexul blestemat, dar nu folosise la nimic, căci textul îi rămăsese întipărit în minte.

Fusese inconştientă. în tot acel timp de la plecarea lui Alex, sperase că într-o zi, la întoarcerea lui, vor putea găsi fericirea împreună. Ce iluzie! La primirea scrisorii ei, Alex fusese probabil indispus la gândul că o aventură pe care o şi uitase, ar fi putut fi altfel interpretată de Talia.

Niciodată Talia nu s-ar fi gândit că era atât de crud, atât de laş. Dar, în fond, se cunoscuseră de atât de puţină vreme... în timpul orelor pe care le petrecuseră împreună, el insistase ca Talia să vorbească despre ea. El n-o făcuse decât foarte puţin, deci, ce ştia despre el, de fapt?

O aventură trecătoare, un mod amuzant de a-şi petrece timpul - iată ce însemnase ea pentru bărbatul pe care-l iubise din toată inima, pentru prima oară în viaţă. Talia simţea o amărăciune fără egal. în plus, aştepta un copil. Şi era lucrul de care lui Alex îi păsa cel mai puţin; tot ce conta pentru el era să se elibereze de ea. La suferinţa ei se adăuga faptul că Joanna Domninic era amanta lui Alex. Talia bănuia că legătura lor continuase în toate acele săptămâni în care ea crezuse în dragostea lui.

Alex o trădase, apoi o abandonase.

Cele nouă luni de sarcină fură un adevărat chin. Suferinţei morale i se adăugau grijile de ordin material: unde va locui? Cum îşi va găsi un nou loc de muncă?

O deznădejde cumplită puse atunci stăpânire pe ea. Alex profitase de ea. Deşi ştia că era îndrăgostită nebuneşte de el, profitase de slăbiciuna ei şi apoi o părăsise fără milă...

Cu toate acestea, undeva în adâncul fiinţei ei, Talia nutrea în mod absurd speranţa că Alex va reapărea, că o va căuta, că totul va fi iar ca înainte... Se ura pentru acele gânduri. Cât de lipsită de judecată se considera! Cât de nesăbuită!

Când îl născu pe Matty, nu se putu împiedica să nu-l cheme pe Alex, disperată. îi pronunţa în continuu numele, încet, pentru ca nimeni să n-o audă.

Plănuise ca, imediat după naştere, să dea copilul spre adopţie; acesta ar fi fost singurul mijloc de a-l uita pe Alex, de a-i şterge cu totul orice urmă din viaţa ei.

Dar când auzi primul ţipăt al lui Matty şi când primi în braţe corpul mic şi cald, însetat de dragoste al copilului, inima ei se umplu de o imensă tandreţe. Ştiu că doar el va conta de acum încolo pentru ea şi că niciodată nu va putea renunţa la prezenţa lui.

Şi totuşi, chiar dacă refuza să recunoască, dragostea pentru Alex continua să trăiască în sufletul ei.

într-o zi, când Matty avea cinci luni, îşi spuse că Alex avea dreptul să afle că avea un fiu şi se hotărî să-l caute pentru a-l anunţa...

Tremurând din tot corpul, Talia merse la clădirea în care se aflau birourile lui şi urcă în lift cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Regretă tresărirea ei de onestitate, imediat ce

ajunse în faţa uşii din geamuri, transparentă, a biroului lui Alex. Alex stătea înaintea ei, cu spatele la ea, iar de gâtul lui se agăţa senzual, cu ochii pe jumătate închişi, Joanna Dominic. Dacă o îndoială ar fi putut să existe în mintea Taliei cu privire la Joanna Dominic, acum era risipită. Se întorsese şi luase ascensorul.

Se întrebă cum va găsi puterea de a se întoarce acasă. Plânse ultimile ei lacrimi şi, o lună mai târziu, plecă din Anglia împreună cu familia care acceptase s-o angajeze, în ciuda faptului că avea un copil. Petrecu astfel doi ani în Franţa...

*
* *

Atât de mult suferise fata în aceşti ultimi ani, încât simpla vedere a lui Alex îi devenise insuportabilă. Dar iată că acele răni pe care le crezuse cicatrizate se deschideau din nou şi o aruncau într-o confuzie totală.

De acolo de unde stătea, putea vedea curtea casei. Alex îşi lua rămas-bun de la gazde, zâmbind cu nonşalanţă, apoi, ca şi când ar fi simţit că era urmărit, îşi ridică brusc capul şi o văzu. Privirile lor se întâlniră şi Talia lăsă imediat că cadă perdeaua grea de catifea pe care o dăduse la o parte. Apoi auzi pornind motorul maşinii şi roţile derapând pe pietriş.

în acea noapte, din nou, nu putu să doarmă şi a doua zi dimineaţă, posomorâtă şi tristă, nu observă că sufrageria era inundată de soare. Simţind că era obosită, Jake propuse să-i ducă pe Matty şi pe Belle să se joace în jurul piscinei. Talia petrecu dimineaţa

rătăcind prin casă ca un suflet chinuit.

- Vă simţiţi mai bine acum? o întrebă cu politeţe Alicia.

Era prima frază amabilă pe care i-o adresa.

Alicia era strălucitoare - suplă, înaltă. Privirea ei albastră întârzie asupra blugilor decoloraţi ai Taliei, asupra bluzei ei din bumbac, cu mâneci scurte...

- Aş vrea să avem o mică discuţie, amândouă, continuă ea.

Pe Talia o durea capul şi, după cum o arăta expresia Aliciei,
se îndoia că ceea ce voia să-i spună aceasta conţinea ceva plăcut. îşi adună totuşi urma de curaj care-i mai rămăsese şi o urmă pe stăpâna casei în salon, unde se aşezară.

- Voiam să vorbesc cu dumneavoastră înainte să vină Leo, începu Alicia fără introduceri. El vă adoră, şi copiii la fel. Sunt perfect conştientă că prezenţa dumneavoastră aici a fost pentru ei o mare alinare... Jake... ţine la dumneavoastră, să zicem... exagerat. Ştiu că la întoarcerea mea, Leo v-a promis că puteţi să rămâneţi cât doriţi, dar...

- Vreţi să-mi caut o altă sluijbă, nu-i aşa? întrebă Talia, cu jumătate de glas.

- Ei bine, ca să fiu sinceră, desigur, nu vă cer să vă faceţi bagajele chiar acum, ar fi nedrept din partea mea... dar trebuie să înţelegeţi că m-am întors pentru totdeauna şi că deci... locul dumneavoastră printre noi nu-şi mai găseşte justificarea...

într-un fel, Talia îi înţelegea punctul de vedere. Era vorba de căminul şi de soţul ei. Talia era mai

tânără decât ea, iar copiii se ataşaseră cu adevărat de ea. Alicia avea dreptul să devină bănuitoare.

Talia nu dorea să înceapă o discuţie pierdută dinainte. Nu mai avea puterea să lupte. Ştiindu-se respinsă de unul dintre membrii familiei, nu voia să se impună cu forţa. Situaţia era compromisă, trebuia să plece.

- Am înţeles, voi începe să caut de mâine un nou loc de muncă, spuse ea.

Din experienţă, prevedea deja descurajată, dificultăţile care o aşteptau. Lupta va fi cu atât mai grea, cu cât şederea la familia Miller o obişnuise cu o oarecare facilitate. Un efort serios pentru a se dezvăţa de acest mod de viaţă era necesar. Timpul petrecut în superba locuinţă a lui Leo nu mai era decât un vis. Un vis prea frumos pentru a fi adevărat. Talia ştia că până şi visele cele mai frumoase au un sfârşit şi că trezirea e cu atât mai dureroasă. Trebuia să ia o hotărâre.

- Mă bucur că sunteţi atât de raţională, şi matură, încheie Alicia netezindu-şi pliurile rochiei.

Talia se strădui să zâmbească. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, se simţea aproape vinovată. Vinovată de ce? Pentru numele lui Dumnezeu!

Cu inima grea, ieşi din cameră şi merse să-l caute pe Matty.

în acea după-amiază, Talia rămase singură acasă. Matty se juca liniştit lângă ea, iar ea se chinuia, depănând la nesfârşit aceleaşi gânduri.

După câtva timp, simţindu-i nervozitatea, Matty veni şi se agăţă de gâtul ei.

- Mamă, mi-e sete, se smiorcăi el, privind-o cu ochii lui cenuşii.

Expresia serioasă de pe faţa lui mică, de copil, o tulbura întotdeauna.

- Hai, vino cu mine. Mergem să luăm un pahar cu lapte pentru micuţul Matty însetat...

Talia îl luă afectuos în braţe, iar el se ghemui la pieptul ei şi traversară împreună casa pentru a ajunge la bucătărie.

în faţa uşii, cufundată în gândurile sale, Talia aproape se ciocni de cineva, de singura persoană pe care nu voia s-o vadă: Alex.

Surprinsă, îl privi în tăcere. Alex purta o pereche de blugi şi o cămaşă verde, deschisă la piept. Nu se putu împiedica să nu remarce cât de tânăr părea îmbrăcat astfel, şi-şi întoarse privirile. „Doar el mai lipsea, îşi spuse ea; e clar că am o zi proastă!“

Matty se încordase în braţele sale. Fără un cuvânt, băieţelul îl privea pe necunoscutul care nu putea să-şi ia ochii de la el.

- Dumnezeule! exclamă Alex, tulburat.

Mută de spaimă, Talia păli. Simţi că urechile începeau să-i ţiuie şi privirea să se întunece. într-o ultimă tresărire de luciditate, se aplecă şi-l lăsă pe Matty jos, apoi simţi că pământul îi fuge de sub picioare şi-şi pierdu cunoştinţa.

Alunecând în întuneric, luă cu ea imaginea lui Alex cu părul negru, cu reflexe albăstrui, cu chipul decolorat şi trăsăturile crispate într-o expresie de suferinţă.

Când îşi reveni în fire, era întinsă pe una din

canapelele din salon. îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi aduna gândurile şi a-şi aminti unde se afla. îi văzu atunci pe Alex, care o urmărea cu ochi severi şi pe Matty, care plângea în hohote şi-i repeta încet numele.

- Cum te simţi? o întrebă Alex cu o voce fără timbru.

- Puţin mai bine... mulţumesc, răspunse ea cu greu.

Gâtul sec şi contractat o durea.

- Mi-e sete.

- Stai aici, merg să-ţi aduc nişte apă. Vrei să chem un doctor?

Privirea aspră a lui Alex îi ardea pielea.

- Nu, cred că mi-e mai bine. A fost un simplu leşin. Am stat, probabil, prea mult la soare...

- Mamă! Mamă! strigă, în sfârşit, Matty, ale cărui suspine păreau să nu mai înceteze.

între două sughiţuri, cu ochii scăldaţi în lacrimi, copilul se aruncă în braţele mamei sale iar Talia îl strânse pe micuţ la piept.

- Nu-i nimic, dragul meu, a trecut, murmură ea.

Copilul se linişti imediat. Aşezat lângă mama sa, începu
să-l devoreze pe Alex din priviri.

- Situaţia asta nu mai poate dura, Talia, trebuie să vorbim, spuse Alex, întinzându-i un pahar cu apă.

- Cuvintele nu vor fi de nici un folos, răspunse ea, şi nu putem să discutăm în prezenţa lui Matty.

- Pentru numele lui Dumnezeu, aşteptarea asta

îmi e de nesuportat. încearcă să te pui în locul meu!

Tremurând, Talia încerca să întârzie momentul explicaţiei fatidice; Alex va fi nemilos, o ştia. Pentru moment îşi stăpânea mânia, dar cunoscându-l ştia că nu va întârzia să explodeze.

Se temu; apoi, deodată, dându-şi seama de răsturnarea nedreaptă de situaţie, se revoltă. La urma urmelor, acest bărbat arogant o părăsise...

- Nu mai insista, se apără ea, vezi bine că e inutil. De altfel, mă întreb cu ce drept îţi permiţi să dai buzna aici şi să mă ameninţi!

Maxilarele lui Alex se încleştară.

- Nu te-am ameninţat şi dacă am dat buzna, a fost tocmai pentru a vorbi despre drepturile mele!

Pronunţând aceste cuvinte, ochii lui cenuşii căpătară o nuanţă furtunoasă, fără însă să părăsească părul copilului, a cărui culoare şi textură erau identice cu ale sale.

- Voiam atât de mult să dispari şi să ne laşi pe amândoi să trăim în pace! oftă Talia, strângându-l şi mai tare pe Matty la pieptul ei.

- Nu mai conta pe asta de acum încolo, murmură el. Vocea lui calmă lăsa să se întrevadă sentimentele cele mai
violente.

- Aşa am trăit, eu şi Matty, după naşterea lui. în toţi aceşti ani, nu ţi-a păsat de noi. Ce s-a schimbat acum, Alex?

- Nu face pe naiva, Talia, ştii foarte bine ce s-a schimbat... în acel moment, uşa se deschise şi în

prag apăru Jake,
privindu-i uimit:

- E totul în regulă, Talia? Am auzit zgomote din cameră...

- Da, e în regulă, mulţumesc, răspunse ea, încet.

- Te rog, Jake, trebuie să vorbesc serios cu Talia... Dacă ai putea să-l duci pe Matty în grădină...

- Bine, dacă asta vă poate fi de folos, îngână Jake.

Luând mâna mică a lui Matty, care era deja gata să-l
urmeze, băiatul aruncă o privire îngrijorată spre Talia şi ieşi din cameră, cu inima strânsă.

O tăcere grea se instală în salon. Cufundată între pernele canapelei Talia aştepta.

într-un sfârşit, Alex se hotărî să rupă tensiunea.

- De ce nu mi-ai spus nimic? Aveam totuşi dreptul să ştiu, nu?

- Nimic nu dovedeşte că Matty e fiul tău! Cum poţi fi atât de sigur?

Pronunţând această frază, Talia se simţi cuprinsă de vinovăţie. Fără îndoială, acest om avea talentul de a răsturna situaţia.

Privirea lui Alex atârna greu asupra ei, plină de suferinţă şi reproş.

- E inutil să joci comedia asta, Talia. Matty e copilul meu, am ştiut imediat ce l-am văzut. Cum ai putut să-mi ascunzi ani de zile acest lucru?

- Nu crezi că m-am făcut de râs suficient de mult în ochii tăi? explodă ea, plină de mânie.

Alex o privea uimit, ca şi când nu înţelegea nimic.

- Nu înţeleg, ce vrei să spui?

- Aş fi vrut să-ţi văd reacţia când aş fi venit să-ţi spun că sunt însărcinată! Ce propunere mi-ai fi făcut? Să mă debarasez de copilul pe care îl purtam! Sau să-mi oferi bani pentru a o face, strigă ea, deznădăjduită.

în faţa acuzaţiei ei, Alex îngheţă. Faţa lui se înăspri, apoi veni spre ea şi o luă de mâini, forţând-o să se ridice. Mâinile lui puternice apăsau cu putere braţele ei. „O să fiu plină de vânătăi“ se înspăimântă ea.

- Ce prostie! Unde-ţi era capul, cum poţi inventa asemenea orori? Drept cine mă iei?

Scuturând-o, inertă ca o păpuşă în mâinile sale, privirile lor se întâlniră. Alex era palid, furios, dar când o văzu se linişti. Ea îl privea cu o expresie bănuitoare. Rătăcită. Dincolo de teamă, în ochii ei se citea o durere surdă, pe care Alex nu ştiu cum s-o interpreteze. îi dădu drumul imediat şi ea se retrase.

Atunci, îl auzi oftând din greu:

- Chiar asta era reacţia la care te aşteptai?

Nimic din vocea lui nu mai trăda mânia.

- Era clar că faptul că aştept un copil te va lăsa indiferent, răspunse ea, pe un ton sec.

Talia făcea un efort considerabil pentru ca vorbele ei să nu trădeze gelozia pe care o simţise atunci faţă de Joanna Domninic.

Alex părea că nu înţelegea. Plimbându-se nervos dintr-un capăt în celălalt al camerei, reflecta asupra acuzaţiilor Taliei.

- Şi prin ce misterios dar al clarviziunii ai crezut că ştii care va fi reacţia mea? Nici măcar nu te-ai

sinchisit să mă anunţi de starea ta!...

- Alex, te rog, să nu mai vorbim despre asta.

Vocea ei i se înecă.

- Totul se terminase între noi; de ce aş fi venit să te anunţ?

Talia îl privea pe furiş. Minţea din orgoliu, dar orice era mai
bine decât să-l lase să ghicească până în ce măsură mesajul lui o distrusese. Nicodată nu i-o va mărturisi.

- Era datoria ta să-mi spui. Acest copil avea nevoie de un tată. Dacă nu-ţi mai păsa de mine, ar fi trebuit cel puţin să-ţi faci griji pentru el.

Talia îi aruncă o privire plină de amărăciune. îl ura pentru că avea dreptate. în adâncul inimii ei, ştiuse întotdeauna acest lucru şi gândul nu încetase nici o clipă s-o părăsească.

- Mă miră faptul că te interesează brusc nevoile lui Matty. Din moment ce am supravieţuit până acum, nimic nu ne împiedică să trăim în continuare ca până azi.

- La naiba, Talia! Acum ştiu că am un fiu şi nu te voi ierta niciodată că mi-ai ascuns acest lucru!

Ochii lui o măsurau, implacabili. Simţind că începe să plângă, Talia îşi coborî privirile.

- N-o să ne laşi, deci, în pace?

- N-o să renunţ niciodată la copilul meu!

Talia clătină din cap, disperată.

- N-ai dreptul să mi-l iei, articulă cu greu, învinsă.

Se simţea cuprinsă de panică. îl cunoştea foarte bine pe Alex. Era capabil să deschidă o procedură legală pentru recunoaşterea paternităţii...

- Nu mă obliga să iau măsuri extreme, Talia, o ameninţă el. Dacă mă voi adresa unui tribunal, ai foarte puţine şanse să câştigi...

- Sunt absolut aptă de a îndeplini nevoile lui Matty, dacă la asta te referi, spuse ea, îngheţată de spaimă.

- Poate, deveni el mai blând, dar asta nu înseamnă că n-are nevoie de un tată.

- Mă voi căsători, dacă va fi nevoie, spuse ea ostentativ. Nu mă voi da înapoi de la nimic pentru a-mi păstra copilul lângă mine!

Alex ridică sprâncenele întrebător şi privirea lui deveni mai dură:

- Ai pe cineva în vedere?

- Asta nu te priveşte!

- Ştiu că nu există nimeni în viaţa ta. Prieteni, iubiţi... Am întreprins o mică anchetă...

- Mă va ajuta Leo...

- Se pare că uiţi că Leo e deja căsătorit. Şi mă îndoiesc că încântătoarea Alicia va găsi această idee pe placul ei, spuse el cu sarcasm. De altfel, mă miră faptul că ţi-a tolerat prezenţa până acum...

Talia se simţi deodată încolţită. Alex se mulţumea cu faptul că o rănise mortal, trebuia acum să-i exploateze şi singurătatea. Trebuia să fii laş pentru a profita astfel de slăbiciunea cuiva!

- Eşti un mişel, spuse ea încet.

Chipul lui Alex împietri, ochii lui cenuşii deveniră şi mai de nepătruns:

- Ai două soluţii, Talia: ori mi-l dai pe Matty, ori...

te căsătoreşti cu mine!

Sângele Taliei îngheţă în vine. Se aştepta la orice, dar nu la asta:

- Să mă căsătoresc cu tine? exclamă ea, uimită. Nu m-aş căsători cu tine pentru nimic în lume... Te cunosc deja prea bine...

în colţul buzelor lui Alex apăru un zâmbet:

- Nu-mi răspunde imediat, Talia! Oferta mea merită puţină reflecţie... Gândeşte-te la Matty: dacă accepţi, va fi la adăpost de orice nevoie. Sunt gata să-i ofer toată bunăstarea şi tot confortul de care are nevoie un copil... Fără să mai vorbesc de prezenţa unui tată... îi vei refuza toate acestea?

Talia era sfâşiată de răceala cuvintelor lui. Inima ei de mamă era în sânge şi în flăcări, iar acest bărbat îşi ţinea un discurs calculat în care dragostea nu-şi avea, cu siguranţă, locul.

- Eşti demn de dispreţ, spuse ea, printre dinţi. Te urăsc, Alex!

- Mă urăşti pentru că trebuie să recunoşti că am dreptate...

Sub privirea lui implacabilă, Talia avu impresia că era
prinsă în capcană.

- Ăsta e şantaj! se revoltă ea. Mă obligi să mă căsătoresc cu un om pe care nu-l iubesc, sub ameninţarea că astfel îmi vei lua copilul. Pe obrajii săi începură să curgă lacrimi de neputinţă.

- Chiar mă urăşti atât de mult, Talia?

Gravitatea chipului dezminţea tonul său ironic.

- Te urăsc pentru tot răul pe care mi l-ai făcut, Alex...

- Cu ce te-am rănit? Când? Cum?

Talia remarcă sinceritatea acelei întrebări, dar se încăpăţână să tacă.

- Spune-mi, insistă el, pe un ton blând. Vreau să înţeleg de ce simţi atâta amărăciune în preajma mea...

- Te-ai folosit de mine, spuse temătoare fără să vrea. Ti-ai bătut joc de mine. N-am însemnat nimic pentru tine...

- Nu-i adevărat, spuse el scurt. Lucrurile nu s-au petrecut deloc aşa.

- La ce bun? îl întrerupse Talia. La ce servesc explicaţiile? Acum, totul e de domeniul trecutului...

Talia se temea ca suferinţele pe care le îndurase să nu revină. O teamă instinctivă de a nu-şi redeschide rănile o împingea la tăcere.

- Nu ştiu ce se întâmplă în sufletul tău, Talia. Mărturisesc că nu te înţeleg. Dar gândeşte-te la fiul tău! Nu-l priva de drepturile pe care le are...

Ea îşi şterse lacrimile cu o mână tremurătoare. Alex ştia s-o tortureze. Fiecare dintre cuvintele lui o ardeau ca un fier încins.

- Şi nu înţeleg din ce motiv îmi propui să mă căsătoresc cu tine, îngână ea, reţinându-şi un suspin. Dacă, în cele din urmă, crezi că tribunalul îţi va da dreptate...

- Chiar dacă nu e o bucurie să te căsătoreşti cu cineva împotriva voinţei sale, mărturisesc că nu mi-ar

displăcea să-ţi schimbi părerea despre mine...

Privirea lui deveni insolentă şi începu să se plimbe de-a lungul corpului ei, oprindu-se din loc în loc, ca şi când ar fi vrut s-o dezgolească.

Talia se înroşi.

- Care sunt adevăratele tale motive, Alex?

- îl iubeşti pe Matty şi el pe tine. în ciuda a ceea ce crezi, nu-mi doresc să vă despart. Nu o voi face decât cu inima strânsă, obligat...

Era imposibil să-i ghiceşti gândurile, cum să surprindă ce se ascundea în spatele acelor cuvinte atât de măsurate?

- înţeleg, spuse Talia, pe un ton glacial.

Nu avusese intenţia să-l rănească, dar presimţi că, involuntar, o făcuse. Alex mormăi o înjurătură.

- Pentru Dumnezeu, Talia! Nu-ţi ofer închisoarea. Ştiu cât de greu ţi-a fost în ultimii trei ani să depăşeşti toate problemele unei mame singure şi fără posibilităţi! Tu şi Matty veţi fi, cel puţin, în siguranţă pentru tot restul vieţii. Nu fi încăpăţânată; şi dacă asta te linişteşte, consideră că pe Matty îl vreau, şi nu pe tine!

Această replică o atinse dureros şi se miră de propria ei reacţie. Ar fi trebuit să se bucure că nu era obiectul dorinţelor lui Alex...

- Să mă căsătoresc cu tine, e adevărat că ar însemna să rezolv anumite probleme, admise ea... Dar ar apărea altele.

Alex tăcu, parcă aşteptând. Chipul lui întunecat, căruia Talia îşi cunoştea fiecare expresie, refuza să

trădeze orice emoţie. Ideea de a deveni soţia lui o făcea să ameţească. O teamă instinctivă puse stăpânire pe ea. Nu, n-o iubea. Alex ar fi putut s-o spună mai clar. Singurul la care se gândea era Matty şi, dacă Talia trebuia să privească lucrurile din acest punct de vedere...

- Am nevoie de timp pentru a mă gândi, se resemnă ea.

Alex încuviinţă printr-o mişcare a capului:

- Bineînţeles. Voi reveni mâine la aceeaşi oră.

Părea din nou furios.

- Mâine! Atât de devreme... se sperie ea.

- Mâine, repetă el, cu o voce mângâietoare. Ştiu că, oricum, decizia ta e luată...

Alex îi atinse tandru obrazul şi Talia fremătă. „Are dreptate“ îşi spuse ea. „De ce am nevoie să mă gândesc mai mult?“ Dar îl ura pentru că era atât de sigur.

- Şi dacă eu şi Matty am dispărea?

- Te-aş găsi, oriunde ai merge... De altfel, ştiu că nu vei pleca. Am încredere în tine, te cunosc mai bine decât îţi închipui!

- Nu ştii nimic despre mine, şopti ea, încurcată.

- Sub aparenţa ta glacială, ştiu că în tine arde un foc, Talia...

- în trei ani, m-am schimbat mai mult decât ai putea crede, Alex. Şi dacă mă voi căsători cu tine, sper că voi reuşi să te fac să regreţi. Sper că vei suferi la fel de mult cum...

Se întrerupse brusc.

- Pentru ce vrei să te răzbuni? Dacă măcar aş putea înţelege ce se întâmplă în mintea ta mică şi încăpăţânată!

- Nu vei şti niciodată!

Alex zâmbi cu tandreţe şi, înainte ca ea să-şi dea seama, se aplecă şi o sărută uşor pe obraz; apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă.

- Pe mâine, Talia. Nu uita!

Talia se înfiora. Acel sărut neaşteptat o surprinsese. Se detestă pentru slăbiciunea ei. De ce nu-i aruncase în faţă primul obiect care-i era la îndemână? Răspunsul era simplu: pentru că nu era în casa ei. Totul aparţinea lui Leo şi Aliciei.

Tremurând din tot corpul, se îndreptă spre fereastră. Alex o ceruse în căsătorie!

Ce îndrăzneală! îşi permitea să se năpustească asupra ei, după ce de-abia dacă-l văzuse pe Matty, s-o ameninţe că i-l va lua şi reuşea să-şi atingă scopurile fără nici cea mai mică urmă de împotrivire din partea ei. Nu era decât o marionetă în mâinile acestui bărbat. Alex o manipula după bunul lui plac. Orice încercare de luptă era zadarnică, va fi întotdeauna mai puternic decât ea. Şi, în plus, avea perfectă dreptate în ceea ce-l privea pe Matty. Mai devreme sau mai târziu, copilul îşi va pune întrebări. Va avea nevoie de tatăl său. Atunci, era mai bine să accepte căsătoria cu Alex cât mai curând.

„Dar eu?“ se revoltă ea. „De ce aş fi obligată să mă căsătoresc cu un bărbat pe care-l urăsc?“

Dar îl ura cu adevărat? îl izgonise din mintea ei, îl

acuzase de toate nedreptăţile posibile, ajunsese să-l deteste, sau cel puţin, asta crezuse. Dar azi, sentimentele ei erau confuze. Pe lângă toate acestea, în afară de Matty nu avea pe nimeni, era singură pe lume.

Lacrimile îi inundară faţa şi Talia plânse până la epuizare. într-un sfârşit, se calmă. La urma urmelor, puţin îi păsa unde va locui... Şi cu cine!

Câteva ore mai târziu, întorcându-se de la o întâlnire de afaceri, Leo o găsi în aceeaşi stare de depresie, în salon.

- Ce faci aici, singură, în întuneric?

Talia nu observase că afară se întunecase.

- S-a întâmplat ceva? continuă el.

Nu voia să-l deranjeze pe Leo cu problemele ei personale, dar neliniştea sinceră pe care o citi în ochii lui îi dădu încredere.

- Tatăl lui Matty e Alex, nu-i aşa?

Ochii Taliei se măriră de surprinză.

- De... de unde ştiţi?

- Sunt absolut identici; numai un orb n-ar observa acest lucru... Sper că Alex ştie?...

- Da, a aflat astăzi. Vrea să mă căsătoresc cu el.

- Iată o veste bună...

Talia nu împărtăşea entuziasmul lui Leo. Se simţea înfrântă, răvăşită.

- Cui îi pasă de mine? Alex îl vrea pe Matty, de bunăvoie sau cu forţa. Eu fac parte din zestre... Şi ar trebui să-i mulţumesc pentru asta, adăugă ea cu

sarcasm.

- Ai grijă, Talia, mă tem că te înşeli. îl cunosc pe Alex şi l-am observat îndeaproape seara trecută. Eşti departe de a-i fi indiferentă.

Talia zâmbi trist. Leo căuta s-o liniştească şi o făcea cu bunăintenţie. Niciodată nu-i va povesti discuţia pe care o avusese cu Alicia. Nu voia să-l rănească. Dacă se va căsători cu Alex, nu va mai trebui să se lupte pentru un loc de muncă. La ce bun să-i creeze lui Leo probleme? Alex îi oferea o soluţie dacă nu fericită, cel puţin practică...

- Nu pari a mă crede, Talia.

- Trebuie să mărturisesc că nu.

- M-a întrebat multe despre tine, aseară. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar pot să pariez că însemni foarte mult pentru el, cu sau fără Matty. Recunosc că Alex e o persoană ascunsă, câteodată ciudată. S-a schimbat mult în ultimii câţiva ani. Dar e un om în care poţi avea încredere.

- Ştiu asta, Leo.

- Gândeşte-te bine înainte de a lua o hotărâre ireversibilă.

- Nu mai am la ce să mă gândesc, răspunse ea, aproape cu brutalitate.

- Atunci?

- Mă căsătoresc cu el.

Vorbise cu o voce gâtuită, care-l făcu pe Leo să se îngrijoreze.

- Nu-l iubeşti deloc, deci?

- Nu! strigă ea cu o oarecare emfază. Pentru

mine, căsătoria asta nu e decât un contract în care sentimentele nu-şi au locul.

Talia se opri câteva momente. Pe buzele ei apăruse un zâmbet amar, dar ochii întunecaţi trădau o imensă suferinţă.

- Problema e, continuă ea, că... nu reuşesc să mă hotărăsc.

în ochii febrili cu care-l privea pe Leo lacrimile secaseră.

- Talia, nu vei putea niciodată să-ţi schimbi firea. Nu eşti genul de femeie care se căsătoreşte din interes, fără să iubească.

- Din păcate, aşa este, oftă ea şi apoi se ridică... Probabil că Jake l-a dus pe Matty în cameră. Merg să văd...

Când ajunseră în faţa uşii, Leo îi puse Taliei o mână pe umăr:

- Mă îngrijorezi, Talia.

- Nu vă neliniştiţi din cauza mea. Sunt mai puternică decât credeţi.

- Alex va avea grijă de tine... Şi dacă vei avea nevoie de ajutor, poţi întotdeauna să contezi pe mine.

- Ştiu, mulţumesc!

Ca întotdeauna, cuvintele de încurajare ale lui Leo îi merseră direct la inimă. în definitiv, se înşelase când se crezuse singură pe lume. Un zâmbet radios îi lumină deodată faţa.

Când ajunse în camera ei, îl găsi pe Matty dormind. Se aşeză pe marginea patului şi începu să-i

contemple micuţului trăsăturile care semănau atât de mult cu cele ale tatălui său. Şi atunci, Talia se detestă pentru egoismul ei. Pentru micuţul băiat, nu se va da înapoi de la nici un sacrificu. Nimic nu va fi suficient de bun pentru el, iar Alex promisese să-i ofere confort şi siguranţă.

Coborî în grădină, sperând să-l găsească pe Jake pentru a-i mulţumi. Se purtase ca un adevărat frate cu Matty - îi dăduse să mănânce, îl îmbrăcase în pijama şi-l culcase. Jake stătea pe marginea piscinei. Tiptil, Talia se apropie de el:

- O să întârzii la cină, îl tachină ea.

- Mi-e indiferent, nu mi-e foame...

Talia îl privi cu atenţie: stătea cocoşat, de parcă ar fi fost abătut.

- îţi mulţumesc din suflet că te-ai ocupat de Matty.

- Nu ai pentru ce, spuse el, încet, întorcându-se. Matty e băiatul lui Alex Jordan?

Vocea sa abia dacă se auzea.

- Da, Jake şi o să ne căsătorim...

Talia ştia că vorbele ei îl vor răni pe Jake.

- Şi atunci, ne părăseşti, nu-i aşa?

- Da, în curând, dar ne vom revedea, Jake. Căsătoria mea nu va afecta cu nimic prietenia noastră, îi promise ea.

- O să ne uiţi...

- Nu, asta e imposibil!

Ochii albaştri ai băiatului se împăienjeniră de lacrimi.

Jake ridică din umeri, apoi se ridică, dominând-o

cu înălţimea lui tinerească. Aplecându-se spre Talia, o sărută uşor pe obraz şi dispăru în întunericul grădinii.

Regretând că-l făcuse să sufere, Talia oftă. îşi reproşa că nu ştiuse să-l împiedice să se îndrăgostească de ea. Se simţea responsabilă şi totodată neputincioasă.

Timpul singur îi va veni băiatului în ajutor, se gândi ea.

*
* *

A doua zi, la ora stabilită, Alex o aştepta în salon.

Zâmbetul lui obişnuit, nonşalant, contrasta cu costumul gri, prea ceremonios, pe care-l purta.

La vederea lui, inima Taliei se aprinse.

- Bună, îl salută ea, stânjenită.

Alex o privea în tăcere. Deşi purta o cămaşă roşie şi blugi mulaţi, ştia că Alex îi va observa cearcănele adânci din jurul ochilor şi faţa palidă, semnele unei nopţi nedormite.

- Bună, Talia! răspunse el, binedispus.

în faţa zâmbetului său binevoitor, Talia se mai destinse. Trăsăturile lui scăldate de razele soarelui, care intrau nestingherite prin ferestrele deschise, o fascinau pur şi simplu. Lumina naturală îi scotea în evidenţă osatura plăcută a feţei, a maxilarelor şi a pometţilor înalţi. Era bronzat şi o şuviţă rebelă de păr îi cădea mereu pe ochi, care păreau mai blânzi decât de obicei.

Căzând pradă unei emoţii vecine cu ameţeala, Talia începu să se teamă.

- Bei o cafea? îi propuse ea, pentru a se linişti.

- Cu plăcere.

Talia se refugie în bucătărie. Din fericire, în acea zi, doamna Rodale era plecată. Dădu drumul la apă rece şi-şi umezi tâmplele. După ce îşi mai veni în fire, pregăti cafeaua.

„Această casă e singurul meu adăpost“, se gândi ea, deodată. „îmi va lipsi...“

Pentru prima oară de la naşterea lui Matty, Talia se simţise în siguranţă. Oftă. Fusese prea bine pentru a nu se termina prea repede... şi chiar dacă l-ar fi refuzat pe Alex, mai devreme sau mai târziu Alicia tot s-ar fi debarasat de ea. Zarurile fuseseră aruncate.

Se întoarse în salon cu inima strânsă. îi va da răspunsul lui Alex şi, de acum încolo, toate responsabilităţile vor cădea asupra lui. Perspectiva aceasta îi oferea o oarecare încurajare, dar Taliei îi era greu să accepte pierderea iremediabilă a libertăţii sale.

- Unde e Matty? o întrebă el, luându-i tava din mâini.

- Jake şi Vinnie l-au luat la o plimbare. Date fiind împrejurările... am considerat că e mai bine să nu fie aici... Sper că înţelegi.

Fără să mai adauge ceva, Talia îi turnă o ceaşcă de cafea neagră, fără zahăr. Nu uitase nici un obicei al său. Alex îi mulţumi printr-o privire, dar atmosfera dintre ei rămase încordată.

Dacă se retrăgeau într-un mutism total înainte chiar de a fi căsătoriţi, ce se va întâmpla după

aceea? Talia se gândi cu teamă la o viaţă petrecută în tăcerea aceea apăsătoare şi se înfioră.

Ştia că Alex aştepta răspunsul ei şi se concentra asupra ceştii din mână, care-i tremura.

- Deci? întrebă el, cu blândeţe.

- Răspunsul meu e „da“. Dar vreau să ştii că dacă accept, o fac numai pentru Matty şi pentru a evita să mi-l iei. Am impresia că cedez unui şantaj, continuă ea, pe un ton mai ridicat şi mai limpede, şi să ştii că te voi dispreţui întotdeauna pentru asta...

îi vorbea privindu-l în ochi, şi o satisfacţie ciudată puse stăpânire pe ea când îl văzu pe Alex pălind, aproape imperceptibil. Pentru prima oară în viaţă, un cuvânt de-al ei îl atinsese...

- Asta-i tot?

Alex păru să-şi revină şi pe faţa lui se reîntipări nepăsarea.

- Am primit mesajul tău, spuse el calm şi răspicat. Şi vreau ca şi tu să ştii că părerea pe care o ai despre mine nu mă afectează deloc.

Talia făcu un efort pentru a nu se enerva.

- Şi când e ceremonia?

- Peste o săptămână.

O săptămână! Era imposibil! Pe chipul ei apăru subit panica.

- De ce atât de devreme?

- Să terminăm cu asta cât mai repede. La ce bun să mai aşteptăm?

Răceala lui Alex o umplu de amărăciune. Toată încercarea ei de a părea indiferentă faţă de propria

soartă fusese inutilă. Cinismul ei dispăruse subit, şi dacă vrusese să pară mai dură decât era, trebuia să recunoacă, nu reuşise. Palidă, înfiorată, vărsă jumătate de ceaşcă pe pantaloni şi scoase un ţipăt de durere la contactul cu lichidul fierbinte.

Alex sări de pe fotoliu, luându-i ceaşca din mâinile care-i tremurau. îşi scoase din buzunar o batistă şi-i şterse blugii...

- La naiba! Tremuri ca o frunză!

- Lasă-mă-n pace!

Nu voia nici mila, nici falsa lui solicitudine.

- Talia, te rog, ascultă-mă...

Vocea lui mângâietoare o invada ca o otravă subtilă, mai periculoasă chiar decât ameninţările lui.

- Nu vreau să aud nimic! explodă ea. Ai obţinut ce voiai, ce-ţi mai trebuie acum?

Alex se ridică, cu trăsăturile feţei înăsprite.

- Foarte bine, cum vrei, îi aruncă el, pe un ton glacial.

- Cum vreau! strigă ea, aproape isterică. Te-ai întrebat măcar o clipă ce vreau?

- Acum nu mai contează. Ai spus da. Săptămâna viitoare vei fi soţia mea.

înainte de a ieşi din cameră, o învălui pe Talia într-una din acele priviri insondabile care o tulburau atât de mult, apoi rămase singură, luptând cu nevoia de a-l chema înapoi, lângă ea.

Capitolul 6

Căsătoria fu discretă. Talia trecu prin ceremonie ca prin vis, într-un văl de ceaţă.

Alex insistase să-şi cumpere o rochie demnă de împrejurare.

- Nu contează preţul, spusese el, vei lua ce e mai bun.

Talia râsese.

- De ce? îl înfruntase ea. E doar o formalitate.

- Talia, e un eveniment unic în viaţă şi vreau să fii elegantă pentru această ocazie. Dacă e nevoie, vin cu tine să-ţi alegi rochia.

Cu câteva zile înainte, Alex strecurase pe degetul ei un inel de logodnă: un diamant de o mărime impresionantă care strălucea pe mâna ei delicată. Gestul o impresionase, amintindu-i totodată, că de acum încolo, îi aparţinea doar lui.

într-un sfârşit, se hotărâse să meargă la Londra pentru a-şi găsi o ţinută. Lăsându-l pe Matty în mâinile grijulii ale doamnei Rodale, petrecu ore întregi alergând prin magazine. Alegerea ei se opri asupra unui costum de mătase, cu o tăietură foarte sobră. Privindu-se în oglindă, în cabina de probă, Talia constată că nu se înşelase.

Săptămâna trecu într-o clipă. Matty făcea încet cunoştinţă cu străinul care era atât de atent faţă de el.

într-o zi, Alex propuse să-l ducă pe Matty la grădina zoologică şi Talia acceptă, considerând că erau tată şi fiu. în curând, aveau să trăiască

împreună şi ea avea să nu va mai fi singura care să ocupe un loc în inima lui Matty.

Constatarea o durea; era nevoită să renunţe la sentimentul acela unic, atât de preţios care o legase de Matty încă de la naşterea lui.

îi privea cum mergeau de mână pe aleile din grădina zoologică. Alex îl luase pe Matty după umeri şi părul lor negru se amesteca, fără a se putea distinge unul de celălalt. Bucuria evidentă a lui Alex şi râsul zgomotos al lui Matty îi alinară puţin din suferinţă.

Pentru un moment, Talia se lăsă îmbătată de gândul că ea şi Alex ar putea semăna cu un cuplu normal, dar în adâncul sufletului, ciudăţenia relaţiei lor şi contractul fără dragoste care reprezenta căsătoria lor, o făcură să se tulbure.

Pe măsură ce ziua trecea, Talia se întuneca. Când Alex îi conduse acasă, se simţi cu totul uşurată. Acea comedie sinistră îi epuizase toate forţele şi luă hotărârea să-i refuze orice invitaţie în zilele care urmau, ultimele ei zile de libertate. Voia să rămână singură cu Matty. Alex se va simţi probabil jignit, dar nu va avea de ales.

Ziua cea mare nu întârzia să sosească.

Ceremonia fu scurtă. Talia rosti ca sub anestezie acel „da“ fatidic, iar Alex îi puse pe deget verigheta simbolică.

Când îşi reveni în fire, erau deja în maşină, unul lângă altul. Talia era de acum doamna Jordan, soţia

lui Alex la bine şi la rău. Gândul o făcu să tresară.

- Ti-e frig?

- Nu, mi-e frică, răspunse Talia.

- Sper că nu de mine... glumi el.

- Mi-e frică de urmările acestei căsătorii.

Alex tăcu, dar mâinile i se crispară pe volan.

- Unde mergem?

Taliei nu-i mai păsa ce se va întâmpla cu ea, dar îşi făcea griji pentru Matty. Alex îl lăsase în grija doamnei Craven, o angajată de încredere care se ocupa de apartamentul lui din Knightsbridge. Talia nu avea de ce să se teamă, dar nu-i plăcea să-şi lase copilul singur pentru mult timp.

Doamna Craven era o femeie de o nemaipomenită blândeţe. Talia îşi amintea de discuţia pe care o avusese cu ea, în ziua în care-l vizitase pe Alex la el acasă. Bunătatea femeii o uimise. Făcând cunoştinţă, zâmbetul ei călduros o cucerise subit. Servitoarea fusese foarte afectuoasă cu Matty, care se împrietenise cu ea imediat şi pornise degrabă în explorarea noului său teritoriu. Şi totuşi, Talia era neliniştită.

- Alex?

- Ssst! O să vezi, e surpriză.

- Te rog, sunt obosită!

- Nu strica dinainte plăcerea!

Talia greşise când hotărâse să nu-l întrebe care erau planurile lui de viitor. Nu ajuta la nimic să-şi ascundă capul în nisip în aşteptarea poate a unor zile mai bune. Sosise momentul când trebuia să-l

înfrunte. „Dumnezeule, se gândea ea fără încetare, ce viaţă mă aşteaptă?“

Alex opri maşina în faţa hotelului Ritz. Surpriza ei fu imensă: Alex organizase o mică petrecere în cinstea căsătoriei lor.

Kate, Alicia, Leo, toţi prietenii ei erau acolo. Matty dădu drumul mâinii doamnei Craven şi fugi în braţele mamei sale. Gestul lui Alex o emoţionă atât de mult, încât Taliei îi dădură lacrimile.

Alex o luă de braţ şi-i şopti la ureche.

- Fă un mic efort, Talia, zâmbeşte! Ce naiba, e nunta ta, nu o înmormântare.

- Nu am chef să fac nici un efort, Alex. Sunt destul de nefericită...

- Şi vrei neapărat ca prietenii tăi să-şi dea seama?

- Prietenii mei pot să creadă ce vor!

Dar Talia ştia că nu avea dreptate. Ce se întâmplase între ea şi Alex îi privea doar pe ei. Aşa că zâmbi tuturor şi bău şampanie...

- Mă bucur pentru tine. Eşti fermecătoare, rochia asta îţi vine de minune.

- Mulţumesc. îmi pare bine că eşti aici! Sincer, nu mă aşteptam...

- Ştiu, Alex mi-a spus că vrea să-ţi facă o surpriză. Ai un noroc nebun; te căsătoreşti cu un tip nemaipomenit!

Kate părea că o invidiază. Talia îl căută pe Alex din priviri. Râdea. Sub aparenţa de om cinic, privirea cenuşie îi era plină de căldură. La vederea lui, inima ei reacţionă prin câteva bătăi mai puternice.

Prietena ei credea că sunt îndrăgostiţi, dar pudoarea o reţinu pe Talia să-i dezvăluie adevărul. în plus, dacă ar fi vrut, Kate şi-ar fi făcut griji zadarnice.

Pentru a se refugia din realitate, bău şampanie peste măsură. îl strângea pe Matty în braţe şi plutea într-o dulce euforie. Se adresa tuturor pe un ton emfatic, care nu-i era natural.

„Da, sunt fericită“, „Da, e minunat“, „Matty şi Alex se adoră“, „E extraordinar să vezi cât de mult seamănă...“

Acele fraze izbucneau în jurul ei, ca bulele de şampanie. Talia nu mai ştia cine le pronunţa.

Apoi, Alex se ridică şi veni lângă ea. îl vedea ca prin ceaţă. îi zâmbi, incredibil de relaxată.

- Eşti frumoasă! Am vrut să-ţi spun mai devreme... Alex îi vorbea încet, cu o voce puţin răgişită.

- Şi tu arăţi destul de bine, îi răspunse ea, murmurând.

Feţele lor aproape că se atingeau. Toată agresivitatea ei
dispăruse. în cele clipe, Talia simţea că trăieşte într-un basm.

- Talia, ai băut prea mult!

- Şampania dizolvă orice rău. E minunat!

- E timpul să ne întoarcem.

- Ti-e frică să nu te pun într-o lumină proastă?

- Nu, dar nu vreau ca soţia mea să se dea în spectacol.

- Ia te uită! sări ea ca arsă... Joanna de ce nu a

venit?

- Pentru că n-am invitat-o.

- ...Sunt extenuată! exclamă Talia, ameţită.

Nu avea obiceiul să bea. Alcoolului, pe care corpul ei îl suporta prost, i se adăugau oboseala şi nervozitatea din săptămâna precedentă. Când închise ochii, camera începu să se învârtă cu ea.

Puţin după aceea, Talia auzi hârâitul deja binecunoscut al limuzinei şi mai ascultă un moment gângureala veselă a lui Matty şi vocea calmă a doamnei Craven. Când maşina se opri, fu incapabilă să se ridice în picioare. Alex îi veni în ajutor şi o luă în braţe, urcând astfel cu ea cele câteva trepte ale casei. Talia se agăţă de gâtul lui, respirând cu voluptate mirosul apei sale de colonie. Apoi, văzu ca prin vis un dormitor curat şi întunecat, simţi mătasea aşternuturilor mângâindu-i corpul...

- Matty? întrebă ea, cu o voce neliniştită.

- Doamna Craven se va ocupa de el.

Dar fără să mai audă răspunsul, Talia se cufundă într-un somn adânc.

Când se trezi, crezu că e dimineaţă. Se întinse leneşă, şi deschise ochii: Alex citea liniştit un ziar la lumina unei lămpi. îi simţi probabil privirea, căci se întoarse spre ea.

- Ah, te-ai trezit, în sfârşit!

în faţa zâmbetului său călduros, Talia se înroşi. Cât timp stătuse astfel la căpătâiul ei?

- Cât e ceasul? îngână ea şi, ridicându-se într-un cot, îşi dădu seama că era goală. Alex o privea cu o

naturaleţe dezarmantă. Stânjenită, îşi ridică cearşaful până sub bărbie.

- E trecut de opt, spuse el cu calm.

Ochii lui cenuşii păreau că se acoperiseră cu un văl şi chipul lui luase o expresie gravă, pe care Talia nu i-o mai văzuse până atunci.

- Şi Matty?

- Doamna Craven l-a culcat acum o oră. I-am spus că o să mergi să-l săruţi în somn.

Dormise deci o zi întreagă? Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva! Era singură cu Alex, care o fixa cu o privire intensă. Inima bătea să-i spargă pieptul. Acea dorinţă pe care o crezuse stinsă pentru totdeauna curgea încă prin venele ei.

„Era absurd! încercă ea să judece. Camera asta e prea intimă, lumina prea slabă, cearşafurile prea mătăsoase. S-a gândit la tot!“

- Unde-mi sunt hainele? mormăi ea, furioasă.

- Acolo, pe scaun.

Talia aproape că izbucni în plâns de ruşine.

- Tu... tu m-ai dezbrăcat?

- Tu nu erai în stare s-o faci, răspunse el, la fel de imperturbabil.

- Pleacă imediat de-aici! Vreau măcar să-mi pot pune hainele la loc. Ai profitat destul de spectacol.

O mânie surdă fierbea în ea.

Alex se ridică, dominând-o cu înălţimea lui.

-Talia, ai grijă, nu-mi place să mi se vorbească pe acest ton.

Şi spunând aceasta, veni periculos de aproape de ea. în adâncul privirii lui de oţel, se putea citi mânia

amestecată cu focul dorinţei. Talia se sperie şi se retrase pe marginea patului.

- Nu mă atinge!

Dar mâinile lui Alex atingeau deja curba fină a umerilor ei şi expresia lui devenise mai blândă.

- Eşti şi mai frumoasă decât înainte, Talia... Maternitatea te-a transformat într-o adevărată femeie...

Talia strângea nervoasă cearşaful la piept. Vocea lui o învăluia şi o făcea să ameţească. Se simţea slăbind sub mângâierea lui, topindu-se sub privirile lui.

- Nu, Alex, te rog!

- Talia, nu te mai purta ca un copil! Chiar credeai că vom trăi împreună fără să împărţim acelaşi pat? în toţi aceşti ani, pielea ta albă şi diafană m-a urmărit la fiecare pas şi acum, când îmi aparţii...

- Dar mă urăşti, Alex? De ce?

Alex zâmbi cu o infinită tandreţe.

- Nu, nu te urăsc; te doresc, Talia. Şi acelaşi foc ne arde pe amândoi.

Talia simţi un nod puternic în gât.

- Te înşeli! se apără ea.

Dar fiecare fibră a corpului ei striga contariul. Talia era însetată de el. în timpul celor trei ani, amintirea îmbrăţişărilor lui o torturase; dorinţa supravieţuise suferinţei.

- Minţi, Talia. Mâna ta mă respinge, dar toată fiinţa ta mă cheamă. Simt asta.

Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei.

„Voi rămâne indiferentă la sărutul lui, orice-ar fi“ îşi promise ea... Dar era prea târziu. O ameţeală plăcută puse stăpânire pe ea şi Talia se abandonă în braţele lui.

îi mângâie ceafa lată, trăgându-l mai aproape de ea, întârziind asupra umerilor, apoi îşi dădu capul pe spate, lăsându-se în voia buzelor lui. Privirile lor se întâlniră. Cu o mână febrilă, Talia îi scoase cămaşa. Inimile lor păreau că umplu tăcerea şi abolesc timpul.

Privirea ei se opri atunci asupra unei cicatrice ciudate. Pe umărul drept, o linie albă ieşea net în evidenţă pe pielea bronzată. Demult, în prima lor noapte de dragoste, acea urmă nu exista.

Oare avusese un accident?

Talia vru să-l întrebe, dar cuvintele o părăsiră. Nu mai simţea decât sângele care-i zvâcnea în tâmple, nu mai vedea decât frumuseţea corpului lui musculos. îi atinse uşor cu un deget cicatricea şi simţi cum un fior îi pătrunde în tot corpul.

- Câţi amanţi ai avut în lipsa mea? o întrebă el încet, cu o voce gâtuită.

Talia tresări, surprinsă. O scânteie sălbatică se aprinsese în ochii lui şi maxilarul său se încleştase.

- Chiar nu ştii? îl tachină ea, cu drăgălăşenie.

- Iartă-mă, Talia, ai dreptate. Pune-o pe seama geloziei.

Chipul lui se înseninã, luminat de un zâmbet călduros şi o
sărută tandru pe frunte.

- Alex, îi mărturisi ea cu jumătate de glas, n-a

existat nimeni în viaţa mea; nimeni în afară de tine.

Alex păli şi deveni brusc grav, apoi, strângând-o mai tare în braţe, îi căută buzele. Talia se abandonă fericită acestei noi plăceri, şi corpurile lor arzând, legănate de aceeaşi dorinţă, se rostogoliră pe cearşaf.

Nu auzise bătăile repetate la uşă. Dar intrusul continua cu încăpăţânare. într-un sfârşit, după câteva momente bune, Alex ridică încet capul şi se desprinse din braţele Taliei, lăsând să-i scape o înjurătură. Bătăile deveneau din ce în ce mai insistente. Alex se ridică şi-şi puse indispus cămaşa, în timp ce Talia, înroşindu-se, ridica la loc cuvertura pentru a-şi ascunde goliciunea.

- Intraţi, doamnă Craven.

Uşa se întredeschise şi în prag apăru, stânjenită, servitoarea.

- Domnule Jordan... îmi pare rău... dar...

- Ce s-a întâmplat? o întrerupse tăios Alex.

- Doamna...

Doamna Craven aruncă o privire jenată spre Talia.

- Vă caută doamna Dominic la telefon. I-am spus că nu sunteţi disponibil, dar se pare că e foarte important. Vrea să vorbească neapărat cu dumneavoastră.

- Bine. Voi vorbi din birou.

Se îndreptă spre uşă şi se întoarse spre Talia pentru a-i zâmbi, dar ea închisese ochii. O senzaţie de rău fizic pusese subit stăpânire pe ea. Cum fusese atât de oarbă încât să uite de Joanna Domninic?

Alex se exprimase clar: căsătoria lor nu era decât

una de convenienţă. Singura miză care era în joc era fericirea lui Matty. Ce nebunie subită o făcuse să-şi închipuie că Alex va rupe, pentru ea, legătura cu frumoasa secretară? Pătrunsă de gelozie, şi-l imagină pe Alex mângâind-o pe Joanna Dominic aşa cum o mângâiase pe ea, şi începu să tremure din tot corpul.

Pentru a fugi de acea imagine dureroasă, Talia trebui să deschidă ochii. Doamna Craven era încă în cameră.

- Te simţi mai bine, micuţa mea? întrebă ea cu o grijă neprefăcută.

- Da, mult mai bine, mulţumesc, răspunse Talia încercând să schiţeze un zâmbet.

- Atunci, totul e în regulă. Domnul Jordan îşi făcea griji pentru tine.

- Ah, n-a fost nimic. Am băut, probabil, prea multă şampanie.

- E ceva normal, nu ne căsătorim decât o dată în viaţă. Dar trebuie să-ţi fie o foame de lup!

Temându-se să n-o jignească pe buna servitoare, Talia înccuviinţă printr-o mişcare a capului.

- Minunat, minunat! Când vrei. Masa e gata. Micuţul tău doarme liniştit. E atât de drăguţ!... Cred că eşti foarte mândră de el?

- Sigur! răspunse Talia, înseninându-se.

- Şi domnul Jordan e mândru de el. Ah, cât mă bucur pentru voi! Domnul Jordan a aşteptat atât de mult femeia potrivită! De când te-am văzut, mi-am dat seama că sunteţi făcuţi unul pentru altul.

„Şi Joanna Domninic? se întrebă ea cu amărăciune. O, ea ar fi fost perfectă pentru Alex... dacă n-ar fi existat Matty!“

în timp ce doamna Craven îşi continua nesfârşitul său monolog, Talia îşi puse capul pe pernă, cu ochii înmuiaţi în lacrimi. Puţin mai lipsise şi s-ar fi dăruit din nou lui Alex, iar forţa dorinţei ei o înspăimântase. Alex se folosise de ea, se apropia de ea, o respingea, o obligase într-un şantaj odios să se căsătorească cu el, iar ea îl iubea la nebunie. Măcinată de ruşine, scuturată de suspine, îşi înfundă faţa în perne şi se lăsă în voia suferinţei.

- Talia, ce se întâmplă? Plângi?

Atingerea mâinii calde a lui Alex o readuse la realitate.

- Pleacă! gemu ea, cu faţa în pernă.

Alex se aşeză pe marginea patului şi, acoperind-o cu un cearşaf, o trase încet la pieptul lui.

- Nu..., îl respinse ea.

Dar el era mai puternic.

- Talia, te rog, vorbeşte-mi!

- N-am nimic să-ţi spun.

Pieptul i se scutura şi Talia încerca să-şi oprească lacrimile. Mândria îi interzicea să plângă în braţele unui bărbat care o făcuse atât de mult să sufere.

- Eşti chiar atât de nefericită?

- Nu am nici un motiv să fiu fericită, îi răspunse ea, sfidătoare. M-ai obligat să te iau drept soţ, ai vrut să... să mă seduci... De ce mă torturezi aşa?... Lasă-mă!...

- Dar mă doreai, Talia! Greşeşti dacă tu crezi că

am profitat de tine. Eu doar...

- Ai făcut-o ca să mă umileşti, pentru că erai mânios, îl întrerupse ea.

- Da, ai dreptate, eram mânios, dar, draga mea, încăpăţânarea ta i-ar scoate din minţi şi pe sfinţii din Rai!

- Şi tu nu eşti un sfânt, adăugă ea.

Această observaţie, îl făcu să zâmbească şi ea simţi din nou că se înmoaie. Acest bărbat nu va ezita să-i smulgă tot ce avea mai scump; tot, până la secretele cele mai intime. Ştia că nimic nu va opri firea sa posesivă, dominatoare. îi cedase deja o dată, îi dăduse tot cea avea mai bun, iar el o părăsise fără cale de întoarcere. Astăzi, nu mai era atât de inconştientă şi nici atât de puternică încât să rişte pentru a doua oară.

Se smulse din braţele lui, iar Alex nu mai schiţă nici un gest pentru a o reţine.

- Ti-ai rezolvat „urgenţa“? îl întrebă ea, pe un ton glacial.

- Desigur, răspunse el, calm şi impenetrabil.

- Bănuiesc că domnişoarei Dominic nu i-a plăcut vestea căsătoriei noastre? încercă ea să-l provoace.

- Ce vrei să spui cu asta?

Văzându-l minţind cu atâta neruşinare, Talia se înfurie:

- Mă iei drept idioată? Toată lumea ştie în ce relaţii eşti cu Joanna Domninic!

Alex râse, sincer surprins.

- Da, e secretara mea, şi atâta tot!

- Atâta tot? repetă ea turbată de furie.

- Da, atâta tot.

O trata, fără îndoială, ca pe o imbecilă, în timp ce zâmbetul lui era dintre cele mai stânjenite.

- De altfel, chiar dacă într-adevăr ar fi ceva între noi, adăugă el pe un ton ironic, nu văd de ce te-ar deranja.

- Nu m-ar deranja, poţi să fii sigur. Dar consider că atitudinea ta e umilitoare. Ştiu foarte bine ce se întâmplă. Nu sunt oarbă, să ştii!

- Eşti nebună! şuieră el printre dinţi.

- Nu atât de nebună ca tine! Cu ea ar fi trebuit să te căsătoreşti!

- Dacă aş fi vrut, aş fi făcut-o, dar te-am ales pe tine. încetează, deci, cu jocurile astea ridicole, răspunse el pe un ton obosit şi fără energie.

- Nu e un joc. Te urăsc, m-auzi, te urăsc, dar eşti prea orgolios pentru a crede!

- Ascultă, Talia, acum nici zece minute erai gata să mi te oferi. Mă doreşti la fel de mult cât te doresc şi eu, şi amândoi ştim acest lucru.

Mânia fiind mai puternică decât raţiunea, Talia îl pălmui din toate puterile, cu toată ura de care era în stare. Un moment, Alex tăcu, încordat, apoi o prinse cu violenţă de umeri şi se aplecă deasupra ei. Un zâmbet aspru şi cinic îi deforma trăsăturile. O sărută cu lăcomie, fără tandreţe, rănindu-i buzele. O pedepsea astfel pentru îndrăzneala ei.

Neputincioasă, rănită de brutalitatea lui, Talia gemea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Dar rezistenţa ei nu dură mult: la atingerea lui Alex, corpul ei scăpa de sub control şi dorinţa renăştea în

ea, asemenea păsării phoenix. Părăsi lupta învinsă. Atunci, simţind că a câştigat partida, Alex îi dădu drumul, cu o expresie de dezgust şi ieşi din cameră, înainte ca ea să poată rosti un cuvânt.

în liniştea stranie care se lăsase în cameră, Talia îi ascultă paşii, de cealaltă parte a peretelui.

Capitolul 1

Cina se scurse într-o tăcere apăsătoare. Simţind un nod în gât, Talia nu putu să înghită nimic. Jucându-se cu mâncarea din farfurie, îl privea pe Alex pe furiş. Nu-şi pierduse deloc pofta de mâncare! în ciuda scenei de mai înainte, era perfect calm şi părea că n-o vedea. Redeveniseră ca şi mai înainte doi străini. Ce se întâmplase cu dragostea lor?

- Ar trebui să mănânci puţin...

Cuvintele lui Alex îi întrerupseră firul gândurilor şi Talia oftă cu tristeţe.

- Nu mi-e foame.

Alex ridică încet din umeri şi atmosfera redeveni tensionată. Talia se gândi cu groază la anii ce aveau să vină. Viaţa ei se încheiase.

Băură cafeaua în salon. Pentru a-şi mai distrage atenţia, Talia începu să cerceteze pereţii tapetaţi în roşu, sculpturile, covorul de lână groasă. Totul era de un gust impecabil, deşi foarte masculin. Câte femei primise oare în acest apartament?
Ridică ochii spre el şi, văzând că o privea, şi-i întoarse imediat. Toate acele femei pe care le sedusese!

Geloasă. Era deci geloasă. Pe toate acele femei pe care le iubise. Şi mai ales, dar mai ales pe Joanna Dominic!

Ura ei pentru Alex nu era nimic în comparaţie cu acel vierme care o măcina. Talia trebuia să

recunoască.

Pentru a se calma, îşi aprinse o ţigară. Privirile lui Alex nu încetau s-o urmărească.

- Ai un apartament foarte frumos, spuse ea, ca o observaţie.

- Mulţumesc. L-am ales pentru comoditate: e foarte bine situat, răspunse Alex, zâmbind.

- Primeşti multe vizite?

începuse această conversaţie fără să ştie de ce. întrebările îi veneau spontan şi ştia dinainte că răspunsurile o vor răni.

- Da, destul de multe.

- De la femei?

- Da, de la femei.

- îmi închipui că domnişoara Dominic e una din invitatele obişnuite ale casei?

- Joanna Dominic a venit aici de câteva ori, răspunse el, părând a face un efort pentru a nu-şi pierde răbdarea.

- înţeleg.

- Nu cred.

- Te înşeli, răspunse ea cu amărăciune. Pe viitor, când o vei mai invita, spune-mi dinainte şi voi face astfel încât să vă las singuri.

în ochii lui Alex se aprinse o scânteie de iritare.

- Ti-am spus deja că Joanna nu e amanta mea. De ce insişti? Nu cumva ai vrea să obţii o promisiune de fidelitate din partea mea?

- Nu, deloc, se înroşi Talia, dar... vreau să fii discret... din cauza lui Matty.

Această minciună o făcu să-i fie ruşine. Da, voia să-i fie fidel; da, îl iubea, nu încetase niciodată să-l iubească şi nu va mai iubi pe nimeni altul în afară de el. încercase să-l urască, dar fusese în zadar. Şi cu toate acestea, el n-o va iubi niciodată.

- Din cauza lui Matty? Doar atât? Şi tu nu ai nimic de spus în legătură cu asta?

- Eşti liber să acţionezi după bunul plac, îi replică ea.

- E foarte generos din partea ta, răspunse el, pe un ton sarcastic. Dar îţi vei schimba, poate, părerea, când vei afla că nu intenţionez deloc să fiu la fel de tolerant faţă de tine.

- Scuză-mă, nu te-am urmărit prea bine, spuse ea ridicând spre el o privire plină de uimire.

- Gândeşte-te, o îndemnă el, pe un ton foarte gav.

în faţa luminiţei amuzate care juca în ochii lui, Talia aproape că izbucni în râs. Nu, nu risca să-şi ia un amant, pentru că era singurul pe care-l iubea. Totuşi, continuă, pe un ton sfidător:

- Voi face ce-mi place şi nu mă vei putea împiedica.

- Nu te sfătuiesc să faci asta, pentru că vei regreta.

Talia se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, sub privirile lui impenetrabile.

- Ce-ar fi să vorbim despre altceva?

- E o idee bună. Am putea să vorbim despre noi.

- Nu văd ce ar fi de spus.
- Eşti de acord să plecăm mâine în insulele Fiji?
- Poftim?

Toată atitudine ei exprima surpriza.

- E o întrebare perfect inocentă.
- Dar de ce?
- Se numeşte „lună de miere“, dacă-mi amintesc bine.
- Nu! Ar fi ridicol... date fiind împrejurările căsătoriei noastre.
- Crezi? întrebă el, ironic, detaliindu-i cu privirea curbele perfecte ale corpului.
- Absolut. în plus, nu am nici un chef să plec. O imagine cu ea şi Alex stând îmbrăţişaţi sub un cer fără nori, cu marea albastră de o parte şi nisipul cald şi fin de cealaltă parte, îi trecu fulgerător prin minte. O urmă de regret îi strânse inima.

Ca şi când îi ghicise gândul, Alex insistă:

- Eşti sigură?
- Absolut sigură, îi răspunse ea, aruncându-i o privire plină de răceală.
- Bine, în cazul ăsta, vom pleca din Londra cât mai curând. Alex o anunţase că după căsătorie vor merge să locuiască la

proprietatea lui de la ţară. Talia fusese încântată. Dintotdeauna, îşi dorise ca Matty să crească sub cerul liber, în mijlocul câmpiilor. Casa lui Alex era suficient de aproape de Londra pentru ca să se poată duce cu uşurinţă la serviciu iar Talia, la rândul ei, avea să fie aproape de prietenii ei.

- Perfect, încuviinţă ea, străduindu-se să-şi reţină bucuria. în cameră se auzi zbârnâitul telefonului. Alex se ridică şi
răspunse.

Talia se aşeză pe braţul unui fotoliu. Se înşelase când crezuse că mariajul cu Alex va rezolva toate problemele. Avea atât de multe, încât îşi pierdea capul. Bunul simţ o împingea să accepte propunerile lui Alex, spre exemplu aceea de a merge la Fiji din moment ce şi ea îşi dorea. Dar orgoliul o împiedica.

îl examină cu atenţie în timp ce vorbea la telefon. Maxilarul lui proeminent, pielea creolă, alura sa masculină, toate o tulburau peste măsură. în plus, Alex avea mult şarm, era puternic, sigur pe el, inteligent şi complex, curajos şi raţional. Putea să fie când rece şi crud, când tandru şi generos.

în prezent, Talia era conştientă de toată forţa dragostei ei. în lumina acestei descoperiri, unele detalii deveneau mai limpezi; acum înţelegea mai bine de ce se căsătorise cu el fără să încerce să i se opună; nu ne căsătorim niciodată cu un bărbat pe care-l detestăm. Şi totuşi, el n-o va iubi niciodată. Cât de naivă fusese când se întâlnise cu el prima oară!

Pe lângă toate acestea, exista Joanna Dominic. Orice ar fi spus Alex, Talia rămânea convinsă că secretara era amanta lui şi gândul acesta îi aducea o suferinţă de nesuportat. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de nuntă, dar se temuse prea mult să nu-l piardă pe Matty pentru a se mai putea gândi cu

calm la consecinţe.

Rămânea problema cel mai greu de rezolvat: dorinţa fizică pe care o simţea pentru Alex. Alex n-o iubea şi nu avea s-o iubească niciodată, dar putea s-o rănească până în adâncul fiinţei, iar ea trebuia să se lupte la nesfârşit cu propriul său impuls pentru a se proteja. Nu va accepta niciodată să fie pentru el un simplu biect de obţinut plăcerea.

Alex închise telefonul şi se întoarse spre ea. Taliei îi trecu prin minte un singur gând: să fugă.

- Sunt extrem de obosită... Merg să mă culc.

- Iată o idee bună, spuse el, zâmbind şi, apropiindu-se de ea, îi trecu încet mâna prin păr. Talia tresări.

- Singură, adăugă ea, pe un ton categoric.

- îţi amintesc că eşti soţia mea.

- Mi-ai spus că nu pe mine mă vrei! protestă Talia, exasperată.

- Te-am minţit. Şi ştii asta.

Confuză, ea căuta cu disperare o scăpare. Situaţia o depăşea.

- Ei bine, eu nu te vreau!

- De data asta minţi, şi ştii asta.

- Te înşeli, nu te vreau, repetă ea, cu violenţă.

- O, discul s-a stricat, spuse Alex, batjocoritor. Doar nu-ţi închipui că m-am căsătorit cu tine pentru nimic. Nu te mai purta ca un copil, ştiai foarte bine ce te aşteaptă.

- Nu-i adevărat, m-ai minţit, n-ar fi trebuit niciodată să-ţi acord încrederea mea! „Nimic nu e

gratuit“ asta e una din faimoasele tale devize. Doamne, cât de naivă am putut să fiu! Dacă măcar mi-aş fi amintit, nu aş mai căzut în capcana pe care mi-o întindeai. Trebuie deci să plătesc cu corpul meu pentru această pretinsă siguranţă pe care mi-o oferi cu atâta bunătate?

- Talia, ştiai asta de când te-ai căsătorit cu mine.

Alex îşi trecu un braţ în jurul taliei şi ea împietri.

- Nu mă atinge, sau strig!

- Dacă strigi, te voi săruta. îţi promit că aşa nu se va mai auzi nimic.

Nu doar că era mai puternic, ci pe deasupra o lua şi peste picior. Talia se strădui să se calmeze. De unde venea nevoia aceea de a se certa mereu cu el?

- Nu sunt un obiect. Nu te voi lăsa să mă foloseşti.

- Şi dacă te-aş iubi?

- N-ar schimba cu nimic situaţia; eu nu te iubesc, minţi ea.

- Nu te aştepta să te rog în genunchi.

- Sunt extenuată, lasă-mă!

- într-adevăr, e incredibil de obositor să dormi toată ziua! Dumnezeule, cât eşti de răuvoitoare!

Dacă încerci să mă agasezi, să ştii că ai reuşit.

- De ce nu vrei să mă crezi?

- Talia, nu e un joc.

- Dacă vrei o femeie, sun-o pe Joanna Dominic. Sunt sigură că va fi încântată... să-ţi satisfacă nevoile!

Fiecare fibră a corpului ei ardea, devorată de gelozie. Alex lăsă să-i scape o înjurătură. Talia se

dădu un pas înapoi, dar el fu mai ager decât ea. O luă de umeri şi o trase la pieptul lui, apoi, luându-i cu fermitate capul în mâini o sărută cu o violenţă în care se amestecau mânia şi dorinţa. Imediat, Talia se simţi invadată de o ameţeală plăcută. Când în sfârşit, Alex îşi slăbi strânsoarea, Talia se agăţă de el, respirând greu ca după un naufragiu.

- Mă înnebuneşti, îi şopti el la ureche, înainte de a-i da drumul.

încă buimacă, ridică spre el privirea plină de candoare şi-i zâmbi tandru. El se întoarse şi-şi turnă un pahar de coniac.

- Vrei să bei ceva?

- Nu... mulţumesc, reuşi ea să îngâne.

- Poţi să mergi să te culci. Nu te voi deranja.

- Ah... bine, atunci.

Fără să înţeleagă de ce, ochii i se umplură de lacrimi. Obţinuse ce voia, atunci de ce plângea?

Talia ieşi din cameră fără să mai spună un cuvânt şi se duse în camera lui Matty. Acolo, contemplând somnul liniştit al copilului, izbucni într-un hohot de plâns.

*
* *

A doua zi, când se trezi după o noapte agitată, era deja târziu. Primul gând fu la fiul său. Se ridică printr-o săritură şi merse în grabă în camera lui Matty. Dar pătuţul era gol. Se duse apoi în salon, gândindu-se că o va găsi acolo pe doamna Craven. Scena care o aştepta o lăsă însă mută de uimire.

Pe unul dintre fotoliile din piele, Alex îi citea lui

Matty o poveste, iar băieţelul, ca şi când l-ar fi cunoscut dintotdeauna, stătea ghemuit la pieptul tatălui său şi privea cu atenţie imaginile.

Fără să facă zgomot, Talia îi urmări din prag un timp îndelungat. Semănau atât de mult! Chipul lui Alex se regăsea în toate trăsăturile fiului său.

Alex râdea. Ochii lui cenuşii străluceau de tandreţe. Deodată, simţind prezenţa Taliei, se întoarse spre ea şi-i zâmbi călduros.

- Eu şi Matty ne gândeam că vei dormi toată ziua, o tachină el, plin de voie bună.

îmbrăcată doar într-un dezabie negru de dantelă, Talia se îmbujoră.

- Mama! exclamă atunci şi Matty.

Alex îl ajută pe băiat să se dea jos de pe fotoliu şi-l privi aruncându-se în braţele mamei sale. Talia îl strânse la piept şi-l sărută cu dragoste.

- Eu şi domnul am citit o poveste şi am mâncat de dimineaţă, declară Matty cu veselie.

Talia aruncă o privire spre Alex. îl urmări întinzându-se cu o graţie de felină, apoi, conştientă de sarcina dificilă pe care o avea de împlinit, se întoarse din nou cu toată atenţia către Matty.

- Matty, începu ea cu o voce serioasă, dar blândă, ascultă-mă bine.

Pe chipul băiatului apăru o expresie de curiozitate.

- Domnul... e tatăl tău.

- Domnul? întrebă Matty cu ochii măriţi de surpriză.

Pentru o clipă, Talia crezu că Matty nu înţelesese şi se temu
să nu fi fost neîndemânatică, dar văzând zâmbetul larg al băiatului, temerile ei dispărură.

- Tata! strigă Matty, radiind de fericire.

îl lăsă jos şi văzu că trăsăturile lui Alex erau luminate de tandreţe. Avu intuiţia că, din instinct, Matty ghicise totul. Băieţelul avea nevoie de un tată şi se ataşase deja de Alex. Talia avusese dreptate să se căsătorească cu el.

Alex întinse braţele şi Matty alergă spre el.

în faţa acestei scene emoţionante, simţi un nod în gât. în ea se amestecau bucuria, tristeţea şi gelozia: de acum Matty, nu va mai avea atât de mult nevoie de ea.

- Mă... duc să mă îmbrac, îngână ea cu privirea înceţoşată, şi ieşi din cameră.

Ajunsă în camera ei, se aruncă pe pat şi începu să plângă în hohote.

Alex veni şi-i puse mâna pe umăr.

Ar fi vrut să plece, s-o lase în pace, dar nu putea să-i ceară asta. Alex o ridică încet, o aşeză pe marginea patului şi, luându-i faţa în mâini, îi privi câteva momente ochii plini de lacrimi.

- Te rog, Talia, nu plânge, o rugă el cu durere în glas. Dragostea mea... Talia...

O luă în braţe şi începu să-i mângâie uşor părul până ce se linişti, apoi îi şterse cu delicateţe obrajii, adresându-i un zâmbet tandru.

- Scuză-mă, putu ea să rostească, în sfârşit.

- Pentru ce?

- Pentru că te-am udat... Simt că mă ard ochii...

- Dar eşti frumoasă, o întrerupse el, mângâindu-i fruntea.

- Nu cred. Unde e Matty?

- Se ocupă doamna Craven de el, nu-ţi face griji.

Alex tăcu un moment şi apoi continuă:

- Vreau să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut mai devreme. Pentru mine era foarte important şi ştiu că ţi-a fost, probabil, foarte greu.

Talia ridică puţin din umeri şi se înroşi.

- Nu puteam să-l las pe Matty să-ţi spună „domnul“, şi într- adevăr m-a costat mult, am fost teribil de geloasă. Dar, în sfârşit, acum îmi pare bine. Matty te iubeşte şi în plus... vă stă bine împreună!

- E un puşti nemaipomenit şi tu eşti o mamă excelentă, şi spunând acestea, Alex îşi trecu mâna pe sub dantela dezabieului şi-i atinse uşor pielea.

- Aş fi vrut atât de mult să te văd când îl purtai în pântece pe fiul meu!

Speriată atât de mângâierea cât şi de tonul vocii lui, Talia se încordă.

- Eram urâtă, îi răspunse ea, sec.

Observându-i nervozitatea, Alex îşi retrase mâna.

- Nu te cred, o dezaprobă el, cu o voce caldă, încercând să-i câştige încrederea.

- Şi totuşi, eram.

Schiţă un zâmbet timid şi apoi adăugă:

- Vreau să mă pregătesc pentru plecarea noastră

la ţară.

Conştient că dorea de fapt să se sustragă unei discuţii
intime, Alex nu mai insistă.

- Pornim la drum după masa de prânz, spuse el şi se ridică să plece.

Văzându-l cum se îndepărtează, Talia simţi deodată o profundă singurătate.

- Alex?

El se întoarse.

- Nu, nimic... bine, după-masă.

- Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă el, cu o imensă blândeţe.

Talia ar fi vrut să se refugieze în braţele lui. El ar fi protejat-o de lume, i-ar fi alinat suferinţa. Ar fi avut puterea s-o facă fericită, dar, din păcate, n-o iubea. Prin zidul invizibil care îi despărţea, orice comunicare între ei era imposibilă. Talia nu voia şi nici nu avea puterea să se expună unei noi răni. Suferea încă de pe urma ultimei lor despărţiri şi se temea să-l lase pe Alex să pătrundă dincolo de ecranul de răceală în spatele căruia se retrăsese.

- Da, sunt sigură... mulţumesc, minţi ea, cu inima strânsă.

Alex nu putea fi păcălit, dar consideră că era mai bine să se
limiteze la ceea ce indicau aparenţele.

- Cred că-ţi va plăcea casa. Vom ajunge acolo până la ora cinei. Louise arde de nerăbdare să te

cunoască.

- Louise? întrebă Talia, bănuitoare.

- Geloasă incorigibilă ce eşti! Louise e o prietenă foarte veche. O cunosc dintotdeauna. E cea care s-a ocupat de mine, după moartea mamei.

Talia ştia că tatăl lui Alex îşi abandonase căminul când fiul său nu avea decât câteva luni. Mama lui Alex murise într-un accident de maşină chiar în ziua în care el împlinise doisprezece ani. Copilăria lui dificilă justifica, poate, firea lui independentă, nevoia pe care o simţea de a-l proteja pe Matty.

- Locuieşte la tine? întrebă Talia după un scurt timp de tăcere.

- Nu, în satul vecin, dar are grijă de casă când eu sunt plecat. E o prietenă din copilărie de-a mamei mele. E fermecătoare, vei vedea. Sunt sigur că o să vă înţelegeţi...

- Sper, răspunse Talia, temătoare.

- Nu te nelinişti, totul va fi foarte bine, spuse el, şi, venind lângă ea, o sărută delicat pe buze.

Surprinsă, Talia vru să protesteze, dar Alex ieşi repede din cameră, închizând uşa în urma lui.

*
* *

Aşa cum stabiliseră, plecară din Londra după-amiază. Soarele strălucea vesel pe un cer fără nori, câmpiile erau minunate şi călătoria se desfăşură într-o atmosferă calmă şi destinsă.

Ca de fiecare dată când era în maşină, Matty pălăvrăgea entuziasmat, cu nasul lipit de geam. Splendidul automobil negru al lui Alex, care înghiţea

vertiginos kilometru după kilometru îl impresiona la culme.

Timpul trecu repede şi, în curând, părăsiră autostrada şi o luară pe un drum mic de ţară. Departe în faţa lor, Talia văzu apărând o poartă mare, încadrată de arbuşti de merişori şi se surprinse mărind ochii de admiraţie când maşina intra pe aleea care ducea la proprietate.

Când aceasta se opri în faţa unei case mari din piatră acoperită cu iederă, nu-şi putu reţine un strigăt de bucurie.

- E superb! exclamă ea, întorcându-se spre Alex cu un zâmbet radios.

în liniştea sfârşitului de după-amiază, uşa de la intrare se deschise scârţâind, şi pe terasă apăru o femeie scundă şi slabă, cu păru grizonant, apărată de o parte şi de alta de doi câini imenşi, danezi.

Imediat, Talia o recunoscu pe femeia pe care o văzuse în compania lui Alex la restaurant, în acea seară fatală în care ea şi Kate ieşiseră să sărbătoarească noul ei loc de muncă.

Capitolul 8

După o scurtă perioadă de adaptare, Talia putea să spună că noua ei viaţă era extrem de plăcută. Fără durerea permanentă care-i rodea inima, ar fi fost cu totul fericită.

Louise se purta ca o adevărată prietenă, iar Matty o trata ca pe propria sa bunică. Bătrâna întreţinea şi ea această înrudire improvizată, răsfăţându-l neîncetat pe băieţel.

Superba proprietate a lui Alex depăşea toate speranţele Taliei. Ea îşi petrecea zile întregi în diferitele grădini din jurul vilei, în compania lui Matty şi a lui Mac, un căţel mic şi negru pe care Alex îl adusese pentru fiul său. Matty şi Mac deveniseră din primul moment de nedespărţit.

Matty îşi iubea tatăl la nebunie şi se ţinea după el ca un titirez, imediat ce acesta se întorcea de la serviciu. Când Alex lipsea, Matty nu făcea decât să vorbească despre el, de dimineaţă până seara. Se dezvoltase mai bine şi ochii săi străluceau de bucurie. Niciodată Talia nu-l mai văzuse atât de vesel, iar acest lucru îi alina în parte suferinţele. Siguranţa şi fericirea lui Matty erau mai importante decât propriile ei necazuri. Alex avusese dreptate: copilul avea nevoie de un tată şi de un cămin, iar ea nu avea dreptul să-i păstreze ranchiună

- bărbatul îi dăduse tot ce promisese fiului său, pe care se vedea că-l preţuia atât de mult.

Alex îi cumpărase şi ei o maşină, pentru a se putea deplasa singură în oraş. De asemenea,

angajase o servitoare, pentru ca Talia să se consacre tot timpul lui Matty.

între ei doi, relaţiile rămăseseră neschimbate. Zidul care-i despărţea părea că devenea din ce în ce mai de nepătruns. Adoptaseră unul faţă de altul o atitudine indiferentă, dar politicoasă. Evitau să se atingă sau să abordeze subiecte delicate. Când Alex se arăta deodată mai tandru decât de obicei, Talia devenea nervoasă şi iritabilă. Cea mai mică dovadă de afecţiune o făcea să sufere teribil, deschizându-i rana dragostei ei, pe care se chinuia atât de mult s-o ascundă.

Alex pleca dimineaţa devreme şi se întorcea deseori foarte târziu. Muncea mult şi Talia îl simţea încordat. Uneori revenea acasă de-abia după ce ea se culca.

în acele seri, Talia se întorcea de pe-o parte pe alta, neputând să adoarmă, pradă unor temeri de nedescris. Gelozia nu-i lăsa nici un minut de răgaz, creând în mintea ei tot felul de imagini în centrul cărora se afla invariabil Joanna Dominic.

Un lucru era sigur: Alex încetase s-o mai dorească. Din ziua căsătoriei, nu mai încercase nici măcar o dată s-o mângâie, iar privirile lui rămâneau goale când le întâlneau pe ale ei. Tăcerile acumulate între ei făceau ca atmosfera să fie apăsătoare şi o puneau pe Talia într-o situaţie incofortabilă. Cum putea să remedieze penibilul momentelor de singurătate? Dacă spărgea gheaţa, risca să-şi dea dragostea în vileag, iar viaţa ei ar fi devenit de-a dreptul insuportabilă.

Pe măsură ce săptămânile treceau, se vedeau din ce în ce mai rar şi o tristeţe profundă se abătuse asupra ei.

într-o după-amiază extrem de călduroasă, Talia era singură acasă. Matty era în sat, la Louise. Băieţelul arătase un interes deosebit pentru pictură şi bătrâna se oferise să-l înveţe să deseneze şi să folosească culorile. în zilele cu lecţii, Louise venea să-l ia după masa de prânz, iar Talia mergea în sat să-l aducă înapoi acasă, la ora ceaiului. Avea câteva ore libere şi nu ştia cum să-şi petreacă timpul într-o zi de caniculă.

După ce rătăcise un timp prin casă, admirând îndelung tablourile şi sculpturile, mângâind cu o mână distrată mobilele de lemn lăcuit şi pernuţele de mătase, gândurile ei reveniră asupra lui Alex. Unde era în acel moment? Chipul lui îi apăru cu o precizie halucinantă şi o durere ascuţită îi pătrunse în tot corpul. Ea îl dorea din tot sufletul iar el... el... Dar ce importanţă mai avea?

Simţind că se sufocă între cei patru pereţi, hotărî să meargă în grădina cea mare, pentru a sta puţin la soare. Urcă în camera ei şi-şi puse costumul de baie. în faţa oglinzii, îşi privi câteva secunde corpul, înalt şi suplu şi făcu o grimasă observând cât de albă îi era pielea. Apoi, ridicând din umeri la vederea patului imens care părea că o sfidează, luă o pătură, o carte şi coborî în grădină. Merse la întâmplare, savurând mângâierea fierbinte a razelor de soare, şi se opri în sfârşit într-un loc ierbos, îşi întinse pătura şi se aşeză

cu gesturi leneşe.

în aer plutea un parfum de flori şi un zumzet monoton de insecte. Talia încercă să se concentreze asupra lecturii, dar mintea îi zbura în altă parte. Puţin câte puţin pleoapele i se îngreunară, corpul i se relaxă şi se cufundă cu totul într-o toropeală dulce şi plăcută.

La puţin timp după aceea, se trezi tresărind. O mână îi atingea uşor spatele. O singură atingere şi ea se întoarse violent. Ridicând ochii, îl văzu pe Alex.

- Ah! M-ai speriat! exclamă ea.

Alex zâmbi.

- Dormeai.

- Da?

Talia îi evită privirea, confuză.

- Dar... nu trebuia să fii la serviciu?

Vocea ei suna fals, trădându-i neliniştea.

- Fără îndoială că nu, din moment ce sunt aici, răspunse el, tărăgănând cuvintele.

Ochii lui cenuşii îi urmăreau curbele perfecte ale corpului, întârziind asupra sânilor mici şi rotunzi pe care costumul de-abia îi acoperea.

Privirea lui îi ardea pielea într-un mod neplăcut. Ar fi vrut să se acopere cu pătura, dar hotărî să rămână nemişcată şi să nu-i dea satisfacţia de a o vedea stânjenită.

- Stăteam la soare, spuse ea, pentru a rupe tăcerea.

- Da, aşa s-ar spune, răspunse el, ironic. Pot să stau lângă tine?

- Bănuiesc că n-am de ales...

- Bravo, ai ghicit din prima încercare.

Talia îl privea pe sub genele lungi, pe furiş. Purta un tricou culoarea mării şi o pereche de blugi strâmţi şi decoloraţi. Avea părul ud, pieptănat pe spate; tocmai făcuse, probabil, un duş. Soarele îi scălda în lumină umerii puternici şi braţele solide şi bronzate. Talia tresări. Nu putea face altceva decât să aştepte să plece şi asta risca să dureze!

Alex se întinse lângă ea, sprijinindu-se într-un cot şi începu s-o privească.

- A sunat Leo, azi-dimineaţă..., spuse el, pe un ton nonşalant.

- Da? Şi ce mai face?

- Foarte bine. Se pare că se va împăca totuşi cu Alicia.

- Mă bucur pentru ei. Leo o iubeşte atât de mult! spuse ea cu o voce extrem de blândă. E un om nemaipomenit. Merită să fie fericit.

- Toţi meritäm, răspunse Alex, pe un ton neutru.

Talia ridică privirile spre el, dar le întoarse imediat, speriată de ceea ce crezu că citeşte pe chipul lui.

- Matty e la Louise. îl învaţă să picteze... reluă ea, nervoasă.

între ei începea să se instaleze apăsător tăcerea şi ea căută cu
disperare o altă banalitate, care ar fi risipit tensiunea dintre ei.

De ce era mereu atât de complicat să petreacă

mai mult timp în compania lui? De ce se încăpăţâna să-i facă viaţa un chin? îi plăcea cumva s-o vadă suferind?

Talia îi simţea privirea asupra ei.

- încetează să mă mai fixezi aşa! exclamă ea, furioasă.

- Apreciez ce-i frumos, atâta tot.

în vocea lui străbătu o urmă de amuzament ceea ce nu făcu decât ca Talia să se mânieze şi mai mult.

- Lasă-mă în pace, o dată pentru totdeauna!

- N-am de gând, răspunse Alex şi-i mângâie leneş piciorul gol.

- Nu! strigă ea, retrăgându-se.

în ochii lui se aprinse o scânteie de furie.

- Doar nu-ţi închipui că o să te violez!

Talia se temea să nu-şi iasă din fire. Corpul lui solid o înfricoşa. Dar frustrarea acumulată de-a lungul săptămânilor fu mai puternică decât raţiunea.

- Şi totuşi eşti capabil, răspunse ea, ursuză.

Alex o măsură îndelung, scrutând fiecare trăsătură a chipului ei. Neputând rezista examenului său, Talia începu să tremure.

- Iartă-mă, Talia, spuse el, în sfârşit, privind-o în ochi şi apoi adăugând, cu o voce blândă. Nu înţeleg ce se întâmplă între noi.

„Se întâmplă că tu nu mă iubeşti“, răspunse ea în sinea ei, dar se încăpăţână să tacă, mulţumindu-se să facă doar un gest de neputinţă.

Alex oftă lung şi ea îşi întoarse spre el faţa pe care se putea citi confuzie.

Atunci, Alex se aplecă deasupra ei, îi atinse buzele şi o sărută îndelung, pătrunzător. Ea îşi pierdu controlul şi se lăsă în voia dorinţei care, atât de mult reprimată şi dezlănţuită, deodată, sub sărutul lui, părea că e gata s-o înghită. Gurile lor unite nu mai erau decât una, iar sărutul lor avea gustul eternităţii.

Mâinile lui experte îi mângâiau corpul cu piele netedă, trezind în drumul lor fiori de dulceaţă. Talia îi atinse încet umărul şi simţi muşchiul tresărind la acel contact.

Deodată, împins de un instinct la fel de vechi ca omenirea, Alex se lipi de corpul ei şi-i şopti la ureche:

- Talia, mă înnebuneşti! Nu mai rezist, trebuie să te am...

Cuvintele lui înflăcărate risipiră plăcerea care învăluise
sufletul Taliei.

- Nu! strigă ea, încercând să-l respingă. Nu vreau!

Simţurile ei aprinse îi dezminţeau protestele, dar nu voia
să se dea acelui bărbat pe care îl iubea şi care abuza de slăbiciunea ei, fără nici o urmă de sentiment. Suferise prea mult din cauza lui, nu voia să se întâmple asta încă o dată. Se zbătea împotriva dorinţei lui, din ce în ce mai arzătoare, dar el era mai puternic şi eforturile ei rămâneau fără succes. Plăcerea pe care o simţise cu câteva momente în urmă dispăruse. îi era frig şi lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji în timp ce ea, inertă, fixa cu privirea cerul albastru de deasupra ei. Oare va reuşi să-l

oprească din deplorabila sa acţiune?

- Bănuiesc că ai venit să iei ce ţi se cuvine, spuse ea cu voce rece şi dură. O taxă pe siguranţa lui Matty...

Corpul lui Alex împietri subit şi acesta se desprinse de ea, înjurând şi întorcându-i spatele.

- Doar la asta te-ai gândit? Atunci, bine, să spunem că aşa e.

Ce făcuse? De ce îi provocase mânia? Era ca scos din minţi
şi o ura. Nevoia pe care o avea de corpul ei nu-l făcea să fie decât şi mai mânios. împietrită de teama de a-l vedea plecând pentru totdeauna, Talia rămase nemişcată, în ghearele unei puternice dureri fizice. Zgomotul propriilor suspine o aduse la realitate.

- Şi încetează să plângi prosteşte, se auzi vocea lui Alex.

- Eu... Iartă-mă, eu...

- Nu căuta scuze; nu există.

în tăcerea grea care urmă, Talia se întrebă de ce şi-ar fi cerut scuze? Nu greşise cu nimic. îi privi îndelung spatele puternic. Era adevărat, se temea de el. Simţindu-se în poziţie de inferioritate, se ridică şi se înfăşură cu pătura pentru a-şi acoperi sânii pe care Alex îi descoperise într-un moment de pasiune oarbă. O ruşine surdă îi strângea inima.

Alex se întoarse spre ea şi o privi cu atenţie. Neputând să-i înfrunte privirea, Talia îşi plecă ochii dar el îi ridică bărbia, îi aranjă părul şi-i şterse lacrimile care încă nu i se uscaseră pe obraji.

Blândeţea acelor gesturi o surprinse şi vru să se dea înapoi. Observându-i teama, Alex încercă s-o liniştească:

- Nu-ţi face griji, nu-ţi fac nici un rău.

- Nu-mi fac griji, îi răspunse ea.

- Talia, eşti incapabilă să-ţi ascunzi sentimentele. Gândurile ţi se citesc cu fiecare gest.

Ştia deci că-l iubea? Atunci, era pierdută!

- îţi admir inteligenţa!

- Mă flatezi! răspunse el, pe un ton ironic.

- Oh, poţi să te duci naibii! spuse ea, şi îi întoarse spatele.

îşi regăsise calmul, era din nou acel străin indiferent cu
care îşi petrecea viaţa. Nimic din vocea şi din atitudinea lui nu lăsa să se vadă amantul pasional care fusese cu câteva minute în urmă.

- La naiba, nu-ţi promit, dar mâine plec în Honolulu. La întoarcere o să merg să locuiesc la Londra. Tu vei rămâne aici cu Matty. Va trebui, bineînţeles, să ne înţelegem ca eu să-l văd, din când în când. Dar despre asta vom vorbi la momentul potrivit... Nu-ţi face nici o grijă, nu veţi duce lipsă de nimic.

într-o singură fracţiune de secundă, Talia văzu cum se surpa singura ei şansă de a fi fericită.

Temându-se ca Alex să n-o părăsească definitiv, se luptă cu disperare împotriva durerii din trecut, încercând să găsească suficient de mult curaj pentru a putea rosti cuvintele care l-ar fi făcut pe Alex să

rămână alături de ea.

- Dar... asta e casa ta, protestă ea ca pentru a mai câştiga timp.

Nu mai avea puterea să-l roage. Pierduse totul!

- E casa mea şi tu eşti soţia mea. Toate astea nu mai au acum nici o importanţă. Ai avut dreptate şi eu m-am înşelat. N-ar fi trebuit niciodată să te oblig să te căsătoreşti cu mine. Am crezut...

Ridică obosit din umeri.

- Alex, te rog...

Era gata să întindă mâna spre el, dar teama de a nu fi din nou respinsă o reţinu.

- Nu mai avem nimic să ne spunem.

Şi, ca pentru a-şi întări spusele, Alex se ridică.

- Dar... obiectă ea cu o voce nesigură, părerea mea nu contează deloc?

Nu putea s-o părăsească în felul acela fără măcar să-i dea o explicaţie!

- Ştiu care e părerea ta, te-ai exprimat suficient de clar.

Făcu o pauză şi o privi îndelung, fără ca ea să înţeleagă ce
se ascunde în privirea lui de oţel. într-un sfârşit, continuă cu o voce seacă şi tranşantă:

- La naiba, Talia, nu vezi că ai câştigat? Răceala ta mi-e insuportabilă. N-am nici un chef să trăiesc alături de o femeie care mă detestă. Ştim amândoi că astăzi nu mai e nimic între noi - dacă a fost ceva vreodată... şi încep să mă îndoiesc de asta. E mai bine să ne despărţim.

- Dar, dacă am încerca....

- Am făcut o greşeală, o întrerupse el, şi nu vreau să suferi din cauza asta tot restul vieţii. Crezi că îmi face plăcere să te văd retrăgându-te ca o căprioară speriată de fiecare dată când încerc să te ating? Imediat ce rămânem singuri, stânjeneala şi nervozitatea ta ridică între noi un zid de nepătruns. Să acceptăm, Talia: între noi totul s-a terminat. Pentru totdeauna.

Amărăciunea cuvintelor lui era amărăciunea înfrângerii. înainte ca Talia să-i poată răspunde, Alex se îndrepta deja spre casă. Decizia lui fusese atât de neaşteptată încât surpriza o paraliza. în faţa faptului ireparabil, un val de groază urca în ea, ameninţând s-o înghită.

Talia rămase nemişcată, încercând să-şi adune gândurile. După doar cinci minute, auzi hârâitul motorului şi roţile maşinii derapând pe pietriş. Alex plecase.

în restul zilei, avu impresia că traversează un tunel fără sfârşit. Ca un automat, împlini treburile cotidiene şi vorbi cu Matty şi cu Louise, dar gândurile îi zburau în altă parte. La Alex. Scena din grădină o obseda. îi revenea mereu în minte spatele lui îndepărtându-se şi părăsind-o pentru totdeauna. Era prea târziu.

în sfârşit, când Matty se culcă, rămase singură. Obosită, disperată, se prăbuşi pe patul moale. în cameră rămăseseră doar ea şi pendula care îşi continua bătăile, indiferentă. Se uită la ceas. Era

trecut de miezul nopţii. Alex nu se mai întorcea.

De acum, era singură. Cât cuprindea cu ochii, viaţa sa se înfăţişa ca un imens deşert. Fără Alex, pe care-l iubea din tot sufletul, era pierdută. Din păcate, el n-o iubise niciodată. Pentru el, doar Matty conta.

Ar fi trebuit să discute cu el, să-i arate puţină tandreţe. Poate că astfel s-ar fi obişnuit cu ea, poate ar fi început să ţină la ea... în schimb, se purtase cu răceală, cu cruzime aproape. Dar îi fusese atât de teamă să nu fie din nou rănită, să nu sufere cum suferise înainte de naşterea lui Matty. Să nu sufere? Talia zâmbi trist. Dar acum nu suferea? Orgoliul său nemăsurat îi distrusese toate şansele de a fi fericită. în faţa singurătăţii irevocabile a anilor ce aveau să vină, nu simţea decât o consolare jalnică la gândul că Alex nu bănuise care erau adevăratele sale sentimente. La optsprezece ani, bazându-se pe dragostea ei, i se dăruise cu o încredere plină de candoare. Dar el nu acceptase darul ei total; o respinsese.

Atunci, Talia se jurase să nu mai aibă niciodată încredere în el, să-l evite, să nu-i spună niciodată cât de mult îl iubea. O întâmplare nefericită îi adusese din nou faţă în faţă. Alex o obligase să se căsătorească cu el printr-un şantaj. Cu toate acestea, deşi suferea, deşi se lupta cu sine însăşi pentru a-şi păstra integritatea, Talia se simţise bucuroasă la gândul că-l va avea alături de ea. Toate bucuriile ei veniseră de la el. Fără el, viaţa ei nu mai valora nimic.

Urmărise să se răzbune, să-l rănească atunci când refuzase să i se dea? Acţionase din dispreţ, pentru a-l face să plătească pentru tot răul pe care i-l făcuse?

Talia se întoarse şi-şi înfundă capul în pernă. Alex avusese dreptate: era câştigătoare. El fugise. Dar ea îşi distrusese viitorul.

Se ridică din pat şi începu să se plimbe cu paşi înceţi prin cameră. O, lui nu-i va păsa de ea; amorul său propriu se va vindeca repede. Se va consola în braţele altei femei. Ale Joannei Dominic, spre exemplu. Aceasta nici nu cerea mai mult.

Doar foşnetul mătasei care învăluia corpul încordat al Taliei şi tic-tac-ul imperturbabil al pendulei mai tulburau tăcerea nopţii. Era prea târziu. Prea târziu pentru a-l face să rămână lângă ea. Prea târziu pentru a-l implora să se întoarcă. Prea târziu pentru a-i mărturisi dragostea. îşi simţea capul greu şi gata să-i exlodeze. O tortura gelozia, proiectându-i în minte imagini de o precizie atât de mare încât Talia simţea că amorţeşte.

Unde era Alex? Trebuia să afle. Luă telefonul şi formă numărul din Knightsbridge. Nu răspunse nimeni. Era cu Joanna, nu avea nici un dubiu. Puse la loc receptorul şi se prăbuşi pe pat, gemând.

Rămase mult timp cu ochii deschişi, nemişcată, privind fix tavanul. într-un sfârşit, când primele lumini ale zorilor pătrundeau deja prin perdelele de dantelă, Talia cedă epuizării şi se cufundă într-un somn agitat, tulburat de vise vagi.

*
* *

Se sculă, dimineaţa târziu. Aşezat pe marginea patului, Matty o privea zâmbind. Talia constată cu surprindere că era deja îmbrăcat. Dându-şi, cu o mişcare a capului, părul pe spate, se ridică şi întinse braţele spre el. Copilul se aruncă în braţele ei.

- A venit tata, exclamă el, vesel. Ai văzut, el m-a îmbrăcat!

Inima Taliei sări în piept.

- Unde e? Spune-mi repede!

- A plecat, răspunse el, la fel de binedispus. A venit să te vadă, dar dormeai. Tata a spus că nu trebuie să te sculăm.

- A plecat?

O senzaţie de vid imens şi de greaţă puse deodată stăpânire pe fiinţa ei. Alex o privise dormind şi plecase pentru totdeauna, fără să-şi ia adio de la ea.

- Da, a plecat, continuă Matty punându-i braţele după gât, şi a spus că trebuie să am grijă de tine. Te scoli, acum?

Când tocmai deschidea gura pentru a răspunde, uşa se auzi deschizându-se, şi Louise, ducând un platou, apăru în prag.

- Micul dejun e servit, anunţă ea, bucuroasă.

Văzând surpriza cu care o urmăreau ochii Taliei, se grăbi să adauge:

- Alex m-a sunat în această dimineaţă şi eu i-am propus să vin să mă ocup de Matty. E o vreme superbă afară.

- Alex v-a sunat?

încă buimacă după somnul prost pe care-l avusese, Talia nu reuşea să înţeleagă.

- Da, mi-a spus că eşti epuizată şi, după cum arăţi, nu mi-e greu să-l cred! Ar trebui să rămâi în pat să te odihneşti.

- Nu... nu e cazul. Mă simt bine...

- Cum doreşti, răspunse Louise şi-l luă pe Matty de mână, ducându-l până la uşă.

- Hai, tinere. S-o lăsăm pe mama să mănânce...

Talia aruncă o privire posomorâtă asupra tăvii şi ridică distrată capacul de argint. Vederea omletei cu şuncă îi făcu greaţă. Puse la loc capacul şi-şi turnă o ceaşcă de cafea neagră.

Aşezată confortabil între perne, sorbind din lichidul amar, începu să se gândească la întâmplările din acea dimineaţă. Deci, Alex o privise în timp ce dormea şi apoi plecase. Dar ce-i promisese fiului său? De ce era Matty atât de bucuros? în orice caz, Louise nu ştia nimic. Pentru ea nu era vorba decât despre o călătorie de afaceri, ca oricare alta. Dar de ce n-o anunţase? De ce lăsase totul în suspans? Şi mai ales: de ce n-o sculase?

După ce-şi termină de băut cafeaua, se dădu jos din patul cald, făcu un duş şi se îmbrăcă. Se simţea incredibil de obosită. Imaginea lui Alex o urmărea obsesiv, retrezindu-i suferinţa.

Ajunsă la capătul scării, se opri. Matty era un copil sensibil, inteligent. Nu trebuia să observe confuzia în care se afla mama sa. Talia trase adânc aer în piept. Trebuia cu orice preţ să se poarte natural. Cu trei ani în urmă reuşise să depăşească aceeaşi ruptură şi se

rugă Cerului să-i dea puterea şi curajul pentru a-şi putea reface viaţa a doua oară.

Capitolul 9

Două zile trecură. Ghemuită într-un fotoliu, Talia încerca să citească profitând de liniştea unei dimineţi petrecute în singurătate.

Deodată, se auzi soneria. Se ridică fără tragere de inimă şi se îndreptă spre uşă, blestemând intrusul care sosea.

- Leo! exclamă ea, cu un zâmbet sincer.

Era foarte bucuroasă să-l vadă. Simpla lui prezenţă o liniştea deja.

- Bună, draga mea Talia, o salută el şi sărutând-o pe obraz.

- Intraţi. Vreţi să beţi ceva? O cafea? Tocmai am făcut una pentru mine.

- Da, mulţumesc.

Leo se aşeză şi o privi turnând lichidul cu o mână tremurătoare.

- Mă bucur foarte mult să vă văd.

- Eram în drum. M-am întâlnit cu un coleg care locuieşte în zonă. Voiam să te invit pe tine şi pe Alex la masa de prânz.

Talia îşi muşcă buza, nervoasă.

- Alex e plecat. E într-o călătorie, în Honolulu.

Leo nu se lăsă păcălit, tonul ei fals se voia detaşat şi Talia îşi dădu seama de asta.

- înţeleg. Şi Matty?

- E la Louise. O veche prietenă de-a lui Alex. îl învaţă să picteze şi-l răsfaţă la culme. Petrec zile întregi împreună. Dar dumneavoastră ce mai faceţi? Şi copiii? Alicia?

- Cu Alicia... lucrurile încep să meargă mai bine. Există, bineînţeles suişuri şi coborâşuri, dar de data asta cred că ne vom înţelege. Belle şi Vinnie au început şcoala, iar Jake şi-a revenit după decepţia amoroasă.

întări această ultimă remarcă cu un semn complice cu ochiul, apoi adăugă:

- Acum vorbeşte despre o fată care locuieşte în vecinătatea noastră. Trebuie neapărat să veniţi la cină, într-o zi, tu şi Alex. Copiii vor fi încântaţi să te vadă.

- Nu e o idee rea!

- Atunci, te sun şi stabilim ziua. După întoarcerea lui Alex. Când va fi asta?

- De fapt... nu ştiu, răspunse Talia cu un glas slab şi apoi, nemaiputându-se abţine, izbucni în plâns.

- Scuzaţi-mă..., îngână ea, printre lacrimi.

Fără să se formalizeze, Leo îşi scoase batista şi i-o întinse.

- Haide, micuţă Talia, linişteşte-te!

Vocea lui caldă şi gravă avea ceva liniştitor. Leo se apropie de ea şi o luă încet în braţe, vorbindu-i ca unui copil. Calmându-se, Talia îşi şterse lacrimile şi ridică spre el o privire.

- Se pare că ai nevoie de un întăritor, spuse el şi se ridică.

Se îndreptă spre bar şi-i turnă un coniac.

- Mulţumesc, murmură Talia ducând paharul la gură.

- Acum o să-mi povesteşti tot, o îndemnă Leo, cu

un glas patern.

- Nu e nimic de...

- Talia, o întrerupse el, am înţeles că ceva nu merge bine de când te-am văzut. Arăţi obosită, eşti încordată şi îngrijorată şi vrei să mă faci să cred că pluteşti de fericire? Hai, povesteşte-mi totul. Cine ştie, poate îţi voi fi de folos.

- Ei bine... între mine şi Alex totul s-a terminat.

în ciuda a ceea ce-şi imaginase, mărturisirea venise spontan şi se simţise uşurată.

- S-a terminat? Dar cum, ce s-a întâmplat.

- Alex nu se va mai întoarce. Cel puţin, nu aici. Şi... ah, Leo, sunt atât de nefericită... nu ştiu cum voi suporta... N-ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu el!

- îl iubeşti, nu-i aşa?

- E atât de evident? întrebă ea, cu amărăciune.

- Dacă nu l-ai fi iubit, n-ai fi fost în starea asta!

- Dacă măcar aş reuşi să nu-l mai iubesc! Nu mă gândesc decât la el! Şi el... ah, lui nu-i pasă deloc de mine!

- Eşti sigură?

Vocea lui Leo suna ciudat. Era surprins, probabil.

- Şi cât de sigură! Nu m-a iubit niciodată, nici măcar înainte, când Matty încă nu se născuse. N-am fost pentru el decât o simplă jucărie, cu care-şi petrecea plăcut timpul.

- Talia, linişteşte-te!

- Să mă liniştesc? Dar nu vreau să mă liniştesc! Sunt deja două zile de când mă prefac că sunt

liniştită şi fericită, pentru Matty şi Louise. Nu mai suport! M-am săturat! M-am săturat!

Aruncă spre Leo o privire plină de amărăciune şi apoi continuă:

- Am încercat totul pentru a-l goni din gândurile mele, pentru a-l urî. E fără speranţă. Chiar când am primit blestematul acela de telex din America de Sud, n-am încetat să-l iubesc ca o nebună. Şi acum a plecat, m-a părăsit pentru totdeauna şi eu voi muri...

- Stai puţin... nu te urmăresc. Despre ce telex din America de Sud vorbeşti?

- Oh... asta a fost înainte de naşterea lui Matty. A trebuit să plece acolo, fiincă îi murise un prieten. în timpul unei revoluţii nu-mi amintesc prea bine...

- Ah, acum înţeleg. Chris Pendal, o adevărată tragedie. Dar tot nu văd legătura.

Talia scoase un oftat.

- Ieşeam mult cu Alex, înainte să plece. îmi promisese că-mi va scrie, dar n-am primit de la el nici o veste... până în ziua când secretara lui mi-a adus un telex... un mesaj de ruptură, într-un fel. N-a avut nici măcar corectitudinea să-mi vorbească faţă în faţă.

Leo se încruntase.

- Alex ţi-a trimis un telex din America de Sud? întrebă el, neîncrezător.

- Da, de ce?

- Talia, cred că te înşeli. E imposibil!

- Ah, astea sunt detalii fără importanţă. Am primit

un telex de la Alex, spunându-mi să mă duc naibii.

- Dar acel telex a ajuns prin poştă?

- Nu, mi-a fost înmânat.

- De către frumoasa şi eficienta domnişoară Dominic?...

- Da. Dar nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi. De ce atâtea întrebări despre un simplu telex?

- Un mesaj care v-a despărţit definitiv. Ascultă-mă, Talia. Când Alex a plecat în America de Sud, m-a sunat. Aveam şi eu afaceri acolo şi era vorba să merg. Dar nu ştiam care era situaţia. Alex mi-a promis să mă contacteze imediat ce se va fi întâlnit cu reprezentantul nostru. N-am primit de la el nici cel mai mic semn de viaţă. Mai târziu, am aflat că răsculaţii luaseră sub stăpânirea lor toate mijloacele de comunicare. Republica pierduse orice legătură cu lumea: nici o scrisoare, nici un telex, nici măcar un simplu telefon nu puteau să treacă într-un sens sau altul. Presa însăşi nu mai era informată. Imediat ce Alex a ajuns în America de Sud, a dispărut. în Londra circula zvonul că ar fi murit. De-abia după aceea am aflat că fusese grav rănit. în urma unui atentat.

Leo se opri şi Talia aşteptă îngrozită continuarea.

- Dar eu i-am scris... şi telexul, de unde venea?

- De la Joanna Dominic. Crede-mă, Talia. Alex a fost rănit la mai puţin de o lună de la sosirea sa. A petrecut trei luni într-un spital militar şi a fost, de câteva ori, pe punctul să moară. Nu era capabil să trimită un telex, oricui ar fi fost. A avut chiar un an de convalescenţă.

Talia îl privea fix, şocată.

- Iartă-mă, Talia, credeam că ştii...

- Nu, nu ştiam... după acel mesaj, înţelegeţi... şi apoi, eram însărcinată cu Matty... Dar ce a împins-o pe Joanna Dominic să facă aşa ceva?

- îl voia pe Alex pentru ea. Când tu i-ai adus scrisoarea, s-a temut probabil să nu-l piardă. O fată tânără, tandră şi încrezătoare ca tine era victima perfectă pentru o căţea de rasa ei. A încercat o lovitură, pentru orice eventualitate. Şi recunoaşte că i-a reuşit!

- E oribil! De-abia dacă îndrăznesc să cred.

- Acum, cel puţin, ştii adevărul.

- Da, şi vă mulţumesc, îi zâmbi Talia.

- Totuşi, mă miră că nu ai ştiut nimic.

- Totul era împotriva mea: telexul, sarcina cu Matty... eram atât de disperată, încât cerul ar fi putut să cadă şi n-aş fi observat!

- Destinul care se împotriveşte dragostei...

- Dragostei... Un cuvânt mare! Toate astea nu dovedesc cu nimic că Alex m-a iubit.

- Ai dreptate, dar asta dovedeşte că nu ai fost bine informată. Poate că mai ai încă multe de aflat.

- N-am cuvinte să vă mulţumesc pentru ce aţi făcut pentru mine, îi spuse Talia şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

- Aşteaptă mai întâi să termin! o îndemnă Leo cu o privire plină de promisiuni.

Ea îi refuză invitaţia la masă. Leo nu insistă, înţelegând că altceva o preocupa. După plecarea lui,

Talia se lăsă să cadă într-un fotoliu şi începu să mediteze la toate acele descoperiri.

Trăise atât de mult cu ideea că Alex îi trimisese un telex de despărţire definitivă, încât acum cu greu îi putea veni a crede. Telexul fatal era manevra Joannei Dominic. Ar fi vrut să-i fie milă de acea femeie disperată, dar în zadar îşi cerceta sentimentele, nu găsea pentru ea decât gelozie şi ură. Dar dacă secretara era cu Alex, în Honolulu? Nu, nu trebuia să se gândească la asta, i-ar fi adus prea multă suferinţă.

*
* *

După-amiază, se hotărî se meargă la Louise, care picta în grădină. Bătrâna o întâmpină zâmbind.

- Am făcut un ceai, o anunţă Talia cu o voce care suna fals.

- Excelentă idee, se bucură Louise în timp ce ea punea tava pe masă.

Louise îl cunoştea dintotdeauna pe Alex. Ar fi putut negreşit să-i dea informaţii cu privire la acea plecare în America de Sud. Prea multe întrebări rămăseseră fără răspuns.

Talia turnă ceaiul şi se aşeză la soare, cu capul pe spate, întrebându-se de unde să înceapă.

Louise o intimida: era atât de calmă, de demnă, de elegantă, încât se simţea ca un copil neglijat, şi-şi pierdea toată încrederea în preajma ei. Admiră un moment taiorul de in al femeii şi, coborând ochii spre blugii ei decoloraţi, Talia scoase un oftat.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Louise, plină de

bunăvoinţă.

- Nimic, răspunse Talia mecanic, înainte de a-şi relua firul gândurilor. Nu, mint... De fapt, aş avea nevoie de câteva lămuriri cu privire la Alex.

- Dă-i drumul, o încurajă Louise, zâmbind.

Talia se înroşi şi trase adânc aer în piept.

- Aş vrea să-mi povestiţi despre America de Sud. Unde a fost rănit... în urma unui atentat, mi se pare... Revăzu în minte cicatricea de pe piept şi se cutremură.

- Da, în urma unui atentat. A fost rănit la piept. Ce vrei să ştii?

Vocea bătrânei trăda o mânie reţinută, efect al neputinţei, al suferinţei pe care le încercase atunci.

- Totul, spuse simplu Talia.

- Dar...

Louise tăcu un moment.

- Iartă-mă, Talia. Ţin mult la Alex, e aproape ca fiul meu. Imediat ce v-am văzut, mi-am dat seama că ceva nu merge între voi şi am suferit. Trebuie să mărturisesc că atunci când Alex mi-a spus că vă căsătoriţi, am avut îndoieli.

- De ce? o întrerupse Talia. Nici nu mă cunoşteaţi!

- Nu, dar ştiam deja multe despre tine. Când te-ai mutat aici, mă temeam că n-o să ne înţelegem.

- Nu înţeleg, explodă Talia. Fiţi, vă rog, mai clară! V-a vorbit Alex despre mine?

- Nu, niciodată. Nu răspundea niciodată la întrebările mele. îmi pare rău, Talia, dar va trebui să-ţi rezolvi singură problemele cu Alex.

- Dar, explicaţi-vă! De ce acea prejudecată

împotriva mea?

- Pentru simplul motiv că, în momentul în care era grav bolnav, Alex întreba de tine zi şi noapte, iar tu ai refuzat să-l vezi.

- Poftim? N-am refuzat niciodată să-l văd! Louise, vă rog, trebuie să mă credeţi! Tocmai am aflat în această dimineaţă că Alex a fost rănit în America de Sud... Ah, Doamne, cred că o să înnebunesc!

- Calmează-te, draga mea, spuse Louise, bătând-o uşor pe umăr. Iartă-mi felul cam brutal de a mă exprima. N-ar fi trebuit, poate...

- Ba da, ba da, exclamă Talia în pragul unei crize de nervi. Vreau să aflu tot! înţelegeţi? Tot, Louise. Vă rog, e foarte important!

în faţa insistenţei ei, bătrâna nu putu decât să se supună.

- Bine. Alex tocmai ieşea din hotel pentru a se duce la serviciu, când a fost împuşcat de revoluţionari, care l-au crezut mort. A fost transportat la spitalul militar. Condiţiile de acolo au fost probabil jalnice - când a fost de urgenţă repatriat în Anglia, starea lui era extrem de gravă. Infecţia se întinsese şi risca să piardă un braţ. Am petrecut la căpătâiul lui mai multe săptămâni. în delirul lui, îţi pronunţa numele. Evident, nu ştiam cum să te găsesc, dar cum numele tău se întâlnea atât de rar, am întrebat-o pe domnişoara Dominic dacă nu te cunoaşte. Venea în mod regulat să întrebe de starea lui... pe scurt, mi-a promis că-ţi va trimite un mesaj, dar cum tu nu ai

venit, am crezut...

- Nu! strigă Talia, disperată.

Pe obraji îi curgeau lacrimi grele şi tremura din tot corpul.

- Ce se întâmplă, fetiţa mea?

- Eu... eu...

Talia hohotea fără să poată articula un cuvânt.

- Domnişoara Dominic n-a luat legătura cu tine?

- Niciodată, v-o jur... dacă doar... Ah, şi eu care credeam că Alex nu mă mai voia... Aş fi venit dacă aş fi ştiut că este bolnav. N-am ştiut nimic, vă jur, nimic...

Vocea i se stinse în suspine.

Cu un gest spontan de afecţiune, bătrâna îşi puse braţul după umerii ei şi începu să-i vorbească încet. în sfârşit, Talia se calmă, îşi şterse faţa inundată de lacrimi şi schiţă un zâmbet trist.

Era la capătul puterilor. Louise îi mai turnă o ceaşcă de ceai şi cele două femei îl băură în tăcere.

Deci Alex, în singurătatea şi suferinţa sa, o chemase. Alex o iubise. Poate că era prea târziu, dar o iubise şi asta schimba totul.

Talia ridică ochii spre Louise şi repetă:

- N-am ştiut nimic... N-am ştiut că a fost rănit. Aş fi venit.

- Domnişoara Dominic s-a purtat foarte urât, exclamă Louise cu o voce dură. N-aş fi bănuit-o

niciodată de o asemenea faptă.

- Acum, răul a fost făcut. Alex nu se va mai întoarce. Totul s-a terminat între noi, spuse Talia posomorâtă şi turnându-şi distrată nişte ceai.

- Dar îl iubeşti, nu-i aşa?

- E prea târziu. Am trăit cu gândul că m-a alungat din viaţa lui, apoi ne-am regăsit... şi... după căsătorie... eh! dar ce importanţă mai are! Nu vreau să vă plictisesc.

- Dar Matty? Ţine mult la acest copil.

- Dar nu mă mai iubeşte.

- Te înşeli. Alex e un om ascuns, dar te iubeşte sincer şi profund. După ce a ieşit din spital, dezamăgirea l-a făcut cu adevărat amar. Era imposibil să trăieşti cu el. Poate că s-a temut să nu-şi redeschidă rănile, mărturisindu-ţi dragostea...

- Şi domnişoara Dominic?

- Cu tine a ales să se căsătorească. Joanna Dominic l-a susţinut, bineînţeles, în această perioadă dificilă, şi nu doar moral, recunosc, dar Alex n-a simţit niciodată pentru ea ceea ce simte pentru tine. Trebuie să mă crezi. Acum ştii ce ai de făcut.

Da, Talia ştia şi miza merita efortul.

- Şi Matty...?

- Nu-ţi face nici o grijă, mă ocup eu de el până la întoarcerea ta.

- Unde-l pot găsi pe Alex?

- Poftim adresa, răspunse Louise întinzându-i o

bucată de hârtie pe care o scosese din buzunar. Hai, nu mai pierde timpul. Rezervă-ţi repede un bilet... şi nu o mai lăsa pe Joanna Dominic să-ţi fure fericirea atât de binemeritată.

Radiind, Talia se ridică dintr-o săritură, o sărută pe Louise pe obraji şi alergă spre casă, în timp ce striga:

- Mulţumesc! Mulţumesc pentru sfaturile dumneavoastră minunate!

Capitolul 10

Singurul zbor posibil făcea escală la Los Angeles. Călătoria
i se păru că durează secole. La aeroport cumpără o hartă, închirie o maşină şi rezervă o cameră în apropiere de Waikiki. Acolo făcu un duş şi se schimbă.

Cu o băutură rece în mână, se aşeză pe balcon pentru a se linişti. înaintea ei, cât vedea cu ochii, se întindea plaja cu nisip fin şi palmieri. Oceanul era de un albastru demn de cărţile poştale. Pretutindeni, în acel paradis al turiştilor, corpurile se întindeau la soare. Talia nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Din păcate, nu venise acolo pentru a admira peisajul. în acel cadru de vis, în faţa albastrului apei şi al cerului, la poalele impozantului vulcan, discuţia pe care o avusese cu Louise părea îndepărată, aproape ireală. Şi totuşi, se întâmplase doar cu o zi în urmă.

Trebuia să-şi revină în fire. Era acolo pentru a-şi salva căsnicia şi dragostea... dacă mai era posibil. Ce-i va spune lui Alex? Că-l iubeşte? Cum să-i declare asta? îndoiala o rodea: dar dacă o va respinge? Risca cea mai mare miză din viaţa ei, dar merita. Trebuia să acţioneze repede, înainte s-o lase curajul.

Sorbi dintr-o înghiţitură băutura rece şi se ridică. Va merge la bungalou chiar atunci. îşi luă geanta şi aruncă o privire în oglinda din cameră. O tânără înaltă şi slabă, cu un bogat păr roşcat o privi fără să

zâmbească şi cu o expresie neliniştită. Pantalonii scurţi îi veneau de minune şi bluza de bumbac contrasta plăcut cu paloarea tenului său. Poate că ar fi trebuit să se schimbe, să-şi pună un taior, ceva mai formal... Nu. Pierduse deja prea mult timp.

Găsi cu uşurinţă bungaloul lui Alex: aparţinea după toate aparenţele unei persoane bogate. Parcă maşina pe o alee cu palmieri. Avea palmele umede şi picioarele de-abia o mai ţineau. Talia trase adânc aer în piept şi străbătu cei câţiva metri care o despărţeau de casă. Fusese nebună să se grăbească în felul acela... dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Cu un deget tremurând, apăsă butonul soneriei. Nici un răspuns. Mai sună o dată, mai lung. Nimic.

în speranţa că va găsi pe cineva, începu să înconjoare bungaloul. Deodată, se opri. Departe, în faţa ei, cu faţa la mare, se desena silueta lui Alex între albastrul cerului şi nisipul auriu. Părea singur pe pământ, pierdut într-o visare misterioasă. îl iubea atât de mult! în tăcere, Talia se îndreptă spre plajă.

Ca şi când îi simţise prezenţa, Alex se întoarse şi o privi îndelung apropiindu-se cu paşi mărunţi pe nisipul cald. O uşoară tresărire îi trădă surpriza de a o vedea acolo, dar îşi regăsi repede sângele rece. Soarele îi arunca raze de foc în frumosul păr negru.

- Bună, Talia, o salută el, în sfârşit. Ce te-aduce aici?

Inima Taliei se strânse. Tot ce văzu în faţa ei fu un străin

rece şi distant. Nici o urmă de căldură în vocea lui, nici umbra unui surâs pe chipul lui. Era posibil ca acest bărbat s-o fi iubit?

- Eu...

Talia se întoarse. Cuvintele îi scăpau.

- Alex... nu mai ştiu ce să spun...

O tăcere încordată se instală între ei.

- Bei ceva? întrebă el, în sfârşit, pentru a risipi jena.

Talia tresări.

- Un gin. Cu gheaţă şi portocale, te rog.

Intrară amândoi în tăcere în salonul imens ale cărui uşi vitrate dădeau spre plajă. în timp ce el pregătea băuturile, Talia privea distrată camera fără să vadă nimic din ce o înconjura.

- Poftim!

Aproape că scăpă paharul din mână la atingerea mâinii lui.

- Hai, spune-mi ce te aduce aici, repetă el.

- Louise... Louise... Ai cerut să mă vezi când erai la spital, spuse ea, în sfârşit.

- Ar fi trebuit să tacă.

- E adevărat?

- E o prostie. Deliram, cum aş putea şti?

- Te rog, Alex, e important.

- Bine, recunosc. E adevărat. Şi ce-i cu asta? Pentru asta ai venit până aici?

O lumină răutăcioasă strălucea în privirea lui de oţel. Talia se întoarse cu spatele, abătută.

- Ce vrei de la mine, Talia? Ştii foarte bine că între noi totul s-a terminat. Imediat ce suntem împreună ne sfâşiem unul pe altul şi refuz să-l văd pe Matty crescând într-o asemenea atmosferă. Nu trebuie să sufere din cauza greşelilor noastre... a greşelilor mele. E prea târziu, Talia. Prea târziu.

N-o mai iubea. Făcuse tot acel drum pentru a primi o ultimă lovitură. Nu-i mai rămânea de făcut decât să plece şi să dispară pentru totdeauna. Nebună de dipserare, o luă pe culoar în direcţia uşii, când se lovi de Joanna Dominic, care tocmai intra, stălucind de frumuseţe în razele soarelui.

- Poftim! Tu aici? Se pare că ai făcut o călătorie lungă pentru nimic. Pleci repede, după cum văd...

într-o fracţiune de secundă, toată nenorocirea Taliei se transformă în furie.

- Ah, iată-te! Ai nimerit bine. Am două cuvinte să-ţi spun!

- Va trebui să fii concisă, draga mea. N-am timp de pierdut.

- Nici eu. Doar o întrebare sau două. Când Alex era în spital, a cerut să mă vadă. Tu trebuia să-mi transmiţi mesajul. De ce n-ai făcut-o?

Joanna Dominic luă o atitudine degajată:

- Habar n-am despre ce vorbeşti.

- Minţi, replică Talia cu un calm care o surprinse şi pe ea. Credeai, probabil, că partida era câştigată. Ei bine, află că nu! Micile tale secrete au fost descoperite şi tare mă tem că Alex îţi va cere câteva

explicaţii care vor fi greu de dat.

Minţea cu o neruşinare surprinzătoare, dar nu mai avea nimic de pierdut. Acea creatură perfidă îi distrusese viaţa şi
Talia nu voia să plece înainte de a-şi fi golit sacul cu venin. Va avea măcar plăcerea de a o vedea pe Joanna Dominic ieşind din rezervă.

- Ascultă...

- Nu, o întrerupse Talia tranşant. Tu mă vei asculta. Şi acel telex pe care mi l-a trimis, chipurile, Alex? îţi aminteşti? „Veşti proaste, draga mea? Şi nu te sfătuiesc să-l cauţi.“ Ah, în ziua aceea te-ai depăşit pe tine însăţi.

Figura imperturbabilă a Joannei Dominic se deformă deodată într-un rictus de mânie. Pierzându-şi controlul, femeia ridică o mână şi Talia înţelese că voia s-o pălmuiască.

Deodată, vocea lui Alex sună ca un bici şi opri gestul Joannei Dominic. Surprinsă, Talia se întoarse. Alex auzise totul. Privirea lui era îngheţată şi corpul îi trăda o furie reţinută. Luă braţul Taliei şi o împinse în direcţia salonului.

- Aşteaptă-mă, îi spuse el, cu blândeţe.

- Dar... încercă ea să protesteze.

- Te rog, Talia, aşteaptă-mă!

- Bine.

Alex îi zâmbi cu căldură şi-i atinse tandru obrazul, apoi ieşi din cameră în tăcere. Câteva momente mai târziu vocea lui răsună din nou, dar plină de mânie.

Bineînţeles, Joanna Dominic fusese cu adevărat ipocrită, dar tocmai îl pierdea pe omul la care ţinea cel mai mult şi Talia nu putea să se bucure de înfrângerea rivalei sale. Şi apoi, totul se terminase între Alex şi ea. De ce să-l mai aştepte? De ce să sufere mai mult? Era mai bine să fugă. Pradă unei furtuni de sentimente contradictorii, Talia se îndreptă spre uşă. Se va întoarce la hotel şi va lua primul avion pentru a se întoarce acasă. Acasă? Ce ironie! Aceea nu era oare casa lui Alex?

Era pe punctul de a deschide portiera maşinii când o mână o prinse de încheietură.

- Ai promis să mă aştepţi.
- M-am răzgândit, mă întorc la hotel.
- Dacă te las eu, se opuse Alex, strângând-o de mână mai tare.
- Mă doare!
- Asta şi vreau, îi răspunse el pe un ton mustrător.
- Dar de ce, Alex? Nu înţeleg!
- N-ai înţeles niciodată nimic!

Cu o mână fermă, Alex o luă şi o duse pe plajă, oprindu-se pe malul apei.

- Acum că ştiu tot, vreau să-mi spui de ce ai venit.

Neputând să-l privească în ochi, Talia îşi fixase privirile
asupra umerilor lui puternici, ca hipnotizată. Inima bătea să-i sară din piept.

- Alex, ce vrei de la mine?
- Ştii foarte bine ce vreau.

O panică subită puse stăpânire pe ea.

- Ce? Pe Matty?

- Nu, Talia, pe tine te vreau. Din ziua în care te-am văzut în biroul lui Mark Fitzgerald.

Această mărturisire neaşteptată o făcu să-şi ridice ochii.

- E imposibil! exclamă ea, cu neîncredere.

- Ba da, Talia, e posibil. Te-am iubit din primul moment. Erai atât de tânără, de frumosă, de pură! Am încercat să fiu foarte atent, să nu te sperii. Când am venit la tine, înainte de a pleca în America de Sud, nu aveam intenţia să abuzez de încrederea ta. Am fost slab şi n-am putut să rezist instinctului care mă împingea spre tine. Aveam atâta nevoie de tine. Am vrut să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, dar ştiam că nu am dreptul. Ştiam că lucrurile merg foarte rău acolo şi că existau şanse mari să nu mă mai întorc. Nu putem să te iau cu mine. Ar fi fost nedrept.

Doborât de emoţie, Alex se opri un moment. Talia se-mbăta cu privirea lui şi simţea un val imens de bucurie inundând-o. Alex continuă:

- La spital... nu-mi mai amintesc mare lucru, dar ştiu că te voiam acolo, lângă mine. Louise mi-a spus că nu vei veni, că totul s-a terminat... Te-am căutat, dar părea că te înghiţise pământul...

- Nu ştiam că ai fost rănit. Joanna Dominic mi-a adus un telex în care îmi spuneai, în modul cel mai crud, că între noi totul se terminase. Nu m-am gândit

nici un moment că nu tu îl trimisesei. Eram însărcinată cu Matty şi eram disperată. Mi-a dat de înţeles că era amanta ta. După naşterea lui Matty, mi-am luat inima în dinţi şi am venit la birou pentru a-ţi da vestea. Am văzut, prin geam, că o ţineai în braţe şi am plecat în vârful picioarelor. Apoi mi-am luat un serviciu în Franţa. Trebuia să plec cât mai departe...

- Ah, aş fi capabil s-o omor! Ce monstru! îţi jur, Talia, n-a fost nimic serios între noi. Era o secretară excelentă. După dispariţia ta, a făcut, bineînţeles, tot ce putea pentru a mă consola. Am ieşit cu ea, de câteva ori, la cină. Aş fi făcut orice ca să te uit.

- Unde e acum?

- A plecat. N-o s-o mai vedem niciodată.

îi luă cu un gest tandru faţa în mâini şi-şi cufundă privirea în ochii ei întunecaţi.

- Am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Şi apoi, într-o seară, erai acolo, la restaurant, cu Kate. Atunci mi-am jurat că nu-mi vei mai scăpa a doua oară. Am descoperit că lucrai la Leo şi am aranjat o masă de afaceri...

- Şi ai adus-o şi pe Joanna..., îl întrerupse Talia cu un zâmbet acuzator.

- Din motive profesionale. Când am aflat că ai un copil, am devenit nebun de gelozie. Nu puteam suporta gândul că era fiul altcuiva. Şi apoi, am descoperit că era copilul meu! Doamne, Talia cât de mult te iubesc!... N-am mai putut suporta şi te-am

obligat să te căsătoreşti cu mine, fără să înţeleg nici eu prea bine de ce. Credeam că, odată căsătoriţi, vei învăţa, puţin câte puţin să mă iubeşti. Dar tu mă urai, îţi voiai înapoi libertatea. Ne sfâşiam reciproc şi a trebuit să mă predau. După ultima noastră ceartă, am condus ca un nebun toată noaptea şi apoi m-am întors să te privesc dormind. Te iubeam din toată inima. N-aveam dreptul să te fac să suferi. Luasem deja o hotărâre. Şi azi, în după-amiaza asta, pe plajă, mă gândeam la tine şi când m-am întors, ca prin minune, erai acolo, draga mea, în persoană...

Cu privirea înceţoşată de lacrimi, Talia îl mângâie tandru pe obraz.

- Oh, Alex! Şi eu credeam ca o proastă că nu-l vrei decât pe Matty, că mă vei face din nou să sufăr dacă-ţi voi dezvălui sentimentele mele. Te iubesc, Alex, te iubesc atât de mult încât aş muri dacă m-ai părăsi!

Ultimele ei cuvinte se pierdură într-un sărut care conţinea toată pasiunea acelor ani pierduţi.

- Talia, dragostea mea, nu ne vom despărţi niciodată. Nu-mi va ajunge o viaţă pentru a-ţi spune cât de mult te iubesc!

Ghemuită la pieptul lui puternic, Talia simţea cele două inimi ale lor bătând în acelaşi ritm.

O căldură dulce i se răspândea în tot corpul. îl aşteptase atât de mult, îl dorise atât de mult! în sfârşit, fericirea venise.

- Alex, îi spuse ea zâmbind, sunt soţia ta. Pentru totdeauna!

- Eşti sigură?
- Absolut!
- Atunci, să ne începem luna de miere!

Alex o ridică în braţe, îi mângâie fruntea cu buzele şi o purtă astfel până în dormitorul luxosului bungalou.

Sfârşit

*
* *